

अथ

॥ श्रीअनयकुमारसंद्दामंत्रीश्वरनो रास प्रारंभ ॥

॥ दोहा ॥

॥ परतखसुरतरुसाखिबो, प्रणमुं पाम जिणंद ॥
 सुर नर किधर सासता, प्रणमे पयथरविंद ॥ १ ॥
 विधन विदारण मुख्यकरण, पुराण वनित कोड ॥ पर
 सिंदने पदमायनी, मेरे मे कर जोड ॥ २ ॥ चरम
 शरीरी चरम जिन, संप्रति शासन जान ॥ समरीजें
 मन ने सदा, आणी मन उलान ॥ ३ ॥ कविमा
 ता प्रणमुं सदा, मनहुद आणी जाय ॥ सुन अकर
 सुवचनतणो, भाविणि करे पमान ॥ ४ ॥ वनि प्र
 णमुं गुरुपादुका, प्रिकरण करि निजहृदि ॥ कुमति
 कुमारग परिहरा, दाया अधिरन वृद्धि ॥ ५ ॥ गुरुन
 रखा जगको नदी, गुरु महंगो महिमाण ॥ तिलो
 गुरु मन खुबे धया, नरजोविन सुप्रमाण ॥ ६ ॥
 वधने वधने गुरु कह्या, तीरथ शम्भे मान्य ॥ गुरुम
 म तीरथ को नही, पंडित जणपरे जान्य ॥ ७ ॥ गुरु
 उपकार तणो किहा, नवि सुखियां मे पार ॥ विणे

प्रह सम नित कविने, गुरुचरणे तिर धार ॥ ८ ॥ अ
नयकुमरगुण वर्णवुं, बहुबुध बुद्धिविलास ॥ सुणतां
अचरित कपजे, जग जागे जसवास ॥ ९ ॥

॥ ढाल पहेली ॥ चोपाइनी देशी ॥ तथा मगध
देशनो श्रेणिक नूपाल ॥ ए देशी ॥

॥ प्रथमद्वीप जंबूद्वीपनाम, दो चंदा दो सूरज वा
म ॥ नरत खेत्र सघले परगडो, जिहां तीरय शेरुंजो
वडो ॥ १ ॥ जसु महिमा जांखे जिएवीर, सांप्रत
सामी साहस धीर ॥ नर नारी फरसे एक बार, च
उगतिनो जे करे परिहार ॥ २ ॥ त्रैलोक्य शिलाकापु
रुप प्रधान, उत्पति जिहां जिनधर्म निधान ॥ थार
जवेश साढा पचवीस, साधु अने साधवी सुजगीस
॥ ३ ॥ मगधदेस देसां शिर मोड, धरती धाखो अ
पणो मोड ॥ तिहां कुशग्रपुरपाटण नजुं, अतिसुंदर
शोढे गुण निलुं ॥ ४ ॥ अनुपम वाडी वनने वाग,
पडकुतु रहेवानो ठे लाग ॥ फूल्यां फूल सुगंध महम
हे, उपर नमरा गण गहगहे ॥ ५ ॥ सरस सरोवर
जरियां नीर, पंखी केल करे बहुकीर ॥ अतिकंचो
विपमो जिहां कोट, अरिदल पाडण सवलो उंट
॥ ६ ॥ सुंदर पोन्न सरस बाजार, चोराशी चढुटा सु

स्वकार ॥ मागे जे मुख पावें थोक, हीर चीर रूपैया
 रोक ॥ ७ ॥ त्रिक चञ्चर चञ्चमुख शुनगाण, महोटां
 महोटां नगर मंमाण ॥ अतिउंचा आवास उत्तम, सो
 वन तोरण कलश सुचंग ॥ ८ ॥ गोखें वेठी सारंग
 नयणि, प्रत्यक्ष दीसे थपठर वरणि ॥ नगर कुतुहल
 देखण थाइ, मोही रही सरगें नवि जाइ ॥ ९ ॥ ध
 नयंत महोटा सवला शाह, वसे रसे घर कृद्धि थ
 थाह ॥ नहीं ठे कुमणा जिहाने कांइ, जिणवर था
 ण धरे चितलाइ ॥ १० ॥ सुंदर मंदिर जिननां ग
 हके, दंमकलश धज गयणे लहके ॥ धरमघंट सदा
 जिहां वजे, कुमतिमिथ्यामति थलगो नजे ॥ ११ ॥
 पापनिवारण शुन सुविस्तार, उत्तमठामें पोषधशा
 ल ॥ सूधा साधु सिद्धांत बखाणे, सुणि श्रावक शु
 द्ध जावना थाणे ॥ १२ ॥ वरण थढार वसे तिहां
 सुखिया, लोक कोइ नवि दीसे दुःखिया ॥ कालत
 णो बली नहीं परवेस, चोर जार व्यसनी नहीं लेस
 ॥ १३ ॥ चुगल नहीं कोइ तिहां पुरुष, जे परधरनी
 करे थनुरूप ॥ दानशाला मांमी दातार, दुःखिया
 दीन हीन उद्धार ॥ १४ ॥ एवुं नगर कुशाग्रथनोप,
 लक्ष्मीविनय कहे केती उप ॥ चोपइनी ए जाणो दा

ल, सुणतां लागे अतिहि रसाज ॥ १ ५ ॥ सर्वगाथा ॥ ४ ॥

॥ दोहा शोरवी ॥

॥ देश नगर नहीं दंम, निरुपम नीकी रीत ए ॥
 देवगृहां शिरदंम, थकरा कर बीजो नही ॥ १ ॥ दि
 नदिन अधिको नेह, नरनारीमें देखियें ॥ दीपक घ
 टत सनेह, नेहरहित बीजो नही ॥ २ ॥ जिहां नयि
 दीसे काल, जमराणो पाठो मुझ्यो ॥ जंगम थावर
 जाल, नागधरारे ठावडे ॥ ३ ॥ करकाठा कहीयांह,
 दाता जलधर दीपता ॥ नहि ते कृपणथीयांह, करका
 ठा खड्गें सही ॥ ४ ॥ बीजो नहीं किहां वाद, चार
 वरणमें चेखतां ॥ तरक विचारें वाद, पंमितजन
 वेठा करे ॥ ५ ॥ नही किहांयें मान, नर नारीमां
 निरखतां ॥ सेर धडी चचमान, चउराशी चढुटेवचां
 ॥ ६ ॥ कारागर पणकोइ, बंध बंधन दीशो नही ॥
 नारी मस्तक लोइ, बंधन बेणी दंमगुं ॥ ७ ॥ एह अ
 पुरव वात, नगर कुसागरमें अत्रे ॥ राजानी कहुं
 वात, सुणजो आलस ठोडीने ॥ ८ ॥
 ॥ ढाल बीजी ॥ धणरा मारुजी रे लो ॥ ए देशी ॥

॥ प्रसेनजितनामें तिहां राजा करत दिवाजा वा
 जा जसना वाजे रेजो, महारा राजेसरजी रे लो ॥

सुंदरसुरत ओहनीकोपितिनां टीको नीको केहरि गा
 जे रे लो ॥ महा० ॥ १ ॥ तेजप्रतापे इइ जणापे
 कापे दलिइने दाता रे लो ॥ महा० ॥ विक्रम ता
 हस रामत पायस जास जगत विख्याता रे लो ॥
 महा० ॥ २ ॥ ठत्र परावे चमर दुजावे थावे जाच
 कबूहा रे लो ॥ महा० ॥ जयजय मंगल शब्द सुणा
 वे लाखपसावे गावे कवित्तने छुहा रे लो ॥ महा० ॥
 ॥ ३ ॥ सजासमकें पंमित सेवे अहनिश रहेवे देवत
 जा समदीसे रे लो ॥ महा० ॥ आपणी परज सुखें
 रखवाले नयण निहाले हीपहुं हरखे हीसे रे लो ॥
 ॥ महा० ॥ ४ ॥ समकित पाले दोपने टाले पाले
 जिननी वाणी रे लो ॥ महा० ॥ पास तणो श्रावक
 ए जाणो सद्गुमन जाणो वचन सुहाणो कलिमें जा
 स कहाणी रे लो ॥ महा० ॥ ५ ॥ आण मनावे
 सद्गु शिर दावे छुजने नावें जीत्या सद्गु सीमाढी रे
 लो ॥ महा० ॥ राजा राज निकंटक कीनो जगजस
 लीनो दीनो दंम सीमाढी रे लो ॥ महा० ॥ ६ ॥
 घेरी नाशी गया वनवासें रहे उदासैं जासे हीणो
 जाणी रे लो ॥ महा० ॥ केवी कामणी काजल गाखे
 नेणप्रनाले जिम वरसाखे पाणी रे लो ॥ महा० ॥

॥ ७ ॥ रूपें राणी रंजसमाणी धारणी नामें अठे रे
लो ॥ महा० ॥ शीलें सीता प्रियशुं प्रीता निर्मल
चित्ता शा अठे रे लो ॥ महा० ॥ ८ ॥ सुखनो म
टको सुंदर लटको चटको शशिनो दीसे रे लो ॥ म
हा० ॥ विकसित आंखडियां कमलपाखडियां जांप
णीयां जल हीमे रे लो ॥ महा० ॥ ९ ॥ अधरप्रवा
ला दंतवज्रा मोतिमात्रा मणियां रे लो ॥ महा० ॥
सुंदरी आशिका तीव्ही नामिका नकवेसर नासिका
गुण नवि जाये गणिया रे लो ॥ महा० ॥ १० ॥
सिर वेणी विराजे नागेंद्र लाजे जाज गयो पानालें
रे लो ॥ महा० ॥ कुचोन्नत ठानी प्रेमनी मानी गज
कुं नानी गाले रे लो ॥ महा० ॥ ११ ॥ कटिकेहरि
खीणी नदीं ठे द्वीणी जीणी मंठमें आवे रे ॥ महा० ॥
जेह निहाले हंसणि हाळे सरयाळे सह जावे रे लो
॥ महा० ॥ १२ ॥ नामं जांग मुखे जांगवतां मननी
खंता पूरव मुकतां गर्न धव्या निण नारी रे लो ॥
महा० ॥ मादा नवमर्दानी दुवे पूर पुण्यअंकरं डंडी
पूरे सुन जायो मुखकारी रे लो ॥ महा० ॥ १३ ॥
राजापर महोत्सव मंताणा हर्षपुगणा जद्वेणा नवि
को मागे रे लो ॥ महा० ॥ नूर वजाडे पात्र अवाडे

आखला, दीधा थाल विशाल ॥ खीरपीरसे खांतुं,
 जीमे कुमर रसाल ॥ ३ ॥ कुमर जिमंतां देखीने,
 मूके भ्रान नूपाल ॥ उठ्या कुमर तिहां थकी, सहुये
 तजी निज थाल ॥ ४ ॥ श्रेणिक इक वेगो रह्यो, नि
 र्जय निश्चल थान ॥ निकट थाल जेला करी, जोल
 विया सहु भ्रान ॥ ५ ॥ थापणपें वेगो थको, जो
 जन करे निचिंत ॥ किछुं न साथे जेह नर, जेहने
 बुद्धिमहंत ॥ ६ ॥

॥ ढाल त्रीजी ॥ बांगलीयानी देशी ॥

॥ देखी नरपति हरखीयो रे, श्रेणिक लायक रा
 ज रे ॥ मनगमीया ॥ जिम तिम थरियण जीपड़ो
 रे, धरड़ो निश्चल राज रे ॥ म० ॥ १ ॥ एतो मारे
 जीवन जरियां, एतो कुमर शिरें शिरियां ॥ बली जोबुं
 रे, जोबुं एहनी बुद्धि रे ॥ म० ॥ ए थांकणी ॥ एक
 दिवस बली इम करे रे, मोदक जरिय करंम रे ॥
 म० ॥ कोरा कुंज तिम जल नरी रे, मुझ मुख थ
 खंम रे ॥ म० ॥ २ ॥ तेडावी कुमरो नणी रे, नूप
 ति ये ते थाण रे ॥ म० ॥ ए वेहु मुझ थकां रे,
 करजो थशनने पाण रे ॥ म० ॥ ३ ॥ मुझित कुमरां
 देखीने रे, ठोढे थलगा थाय रे ॥ म० ॥ श्रेणिक

रे ॥ म० ॥ १२ ॥ ढाल जणी ए तीसरी रे, बांग
 लियानी जात रे ॥ म० ॥ लक्ष्मीविनयमुनि एम कहे
 रे, कुमर परीक्षा यात रे ॥ म० ॥ १३ ॥ सर्व ॥ ६९ ॥
 ॥ दोहा ॥

॥ हवे इण अवसर एकदा, पुरकुशायनी मांहि ॥
 थगनी उपड्य कपनो, नृप वीनव्यो उछाहिं ॥ १ ॥
 मंत्रतंत्र कीधां घणां, कीधां जपने जाप ॥ बलिवाकु
 ल कीधां घणां, पण नटले संताप ॥ २ ॥ थग्रि थने
 वैरी बली, एकणहीं न रहाइ ॥ चले न मंत्र न थो
 पधी, थतिथसाध्य कहेवाय ॥ ३ ॥ राजा मन चिंता
 घणी, कीजें कोइ उपाय ॥ मली महेंतायें वीनव्यो,
 एक उपाय महाराय ॥ ४ ॥ थाज पढी हवे जिण
 घरे, कपजसे जिहां थाग ॥ तेहने पुरमांहे बली,
 वसवानो नहीं लाग ॥ ५ ॥

॥ ढाल चौथी ॥ नगर सुदरसण थतिनजुं, थथवा
 सीखण सीखण चेलणा ॥ ए देशी ॥

॥ नगर करे उदूघोषणा, कोटवाल विशेष ॥ दु
 कुम थयो नरसायनो, सुणजो सविशेष ॥ नग० ॥
 ॥ १ ॥ चउमुख चच्चर चहुहटे, कहे पडह वजाइ ॥
 थाजथकी जेहने घरे, पावक उपड्य थाइ ॥ न० ॥

॥ २ ॥ तेहने पुर बाहिर सही, बसवानो वे जाग ॥
 जेहने दूए ते इम करे, तजी पुरनो राग ॥ न० ॥ ३ ॥
 विधिवस नरपतिने घरे, सुधार प्रमाद ॥ ततखण
 आवी कपनो, अग्रि तणो उनमाद ॥ न० ॥ ४ ॥
 जनकी अग्री जयंकरी, नवि चाले जोर ॥ हाकबूँव
 कलख दुवे, आतस कठिन कठोर ॥ न० ॥ ५ ॥
 बधतो पावक देखीने, कुमरजणी कहे नूप ॥ मणि
 माणिक मोती घणा, महोटा रत्न अनूप ॥ न० ॥
 ॥ ६ ॥ जे जे वस्तु जिको ग्रही, मंदिरयी थाणेस,
 ते तेहना होसे सही, इम दीयो थादेस ॥ न० ॥ ७ ॥
 हय गय केचित् मेलयी, केइ सुगताफज सार ॥ ही
 रचीर केई लीयां, थावे एम कुमार ॥ न० ॥ ८ ॥
 काढे श्रेणिक तिणसमे, बाजो जंजा नाम ॥ पुठे
 राजा देखीने, नव्व ए किण काम ॥ न० ॥ ९ ॥ स
 विनूपतिने जाणवो, जयकारण एह ॥ इमसुणि नर
 वर हरखियो, बुधिमंत सुत एह ॥ न० ॥ १० ॥
 जंजा सार दीयो इतो, जंजाने अनुमान ॥ ए
 वीजुं नाम जाणजो, श्रेणिकनो परधान ॥ न० ॥
 ॥ ११ ॥ अचनीपति एम चिंतवे, मारी तो ठे वाच ॥
 बाहिरवास देवराविया ॥ करवा वाचा साच ॥ न०

॥ १२ ॥ अनुक्रमे तिण ठामे सह्यी, राजगृही इण
 नाम ॥ नगर वस्यो तिहां क्षिति तिलो, सर्व गुण
 अजिराम ॥ न० ॥ १३ ॥ चोयी ढाल थइ इति ॥
 लक्ष्मिविनयनी वाच ॥ सांजलजो हवे आगले ॥ क
 विना वचन ठे साच ॥ न० ॥ १४ ॥ सर्व गाथा ॥ ७७ ॥
 ॥ दोहा सोरठा ॥

॥ श्रेणिकनाम कुमार, राजपाट योगो अठे ॥
 दान मान सतकार, तात न थापे तेहने ॥ १ ॥ मत
 मत्सरधर कोइ, कुमर करे एनां बुरो ॥ इस्यो थंदेसो
 जोइ, ग्राम गराम थापे नहीं ॥ २ ॥ एम चिंतवी
 नरेश, बीजा कुमर जर्ण ॥ दीये ॥ अधिका प्राप्त वि
 शेष, श्रेणिकने अपमानायां ॥ ३ ॥

॥ ढाल पांचमी कार्वा कति अनागकी रेहां ए देशी ॥

॥ कुमर इस्यो मन चितवेगदां, अपमान्यो मुज
 तात ॥ कर्म दिमाइमां ॥ इहां रहेवुं जुगतो नहीं
 रेहां, उठ चले परनात ॥ क० ॥ १ ॥ जुवो चित
 विचार, सुख दुख सरजनदार ॥ नहीं कोइ मेटण
 हार, जाणो सकल संसार ॥ क० ॥ ए थांकणी ॥
 दहीतणी एक थायणीगदां, मार्गे साहमी थाइ ॥
 ॥ क० ॥ तेम बली कुमरी कन्यकारेहां, दक्षुण थंगे

जाइ ॥ क० ॥ ३ ॥ शंख शब्द काने सुण्योरेहां, वली
 सबही गाय ॥ क० ॥ कुंज कलश दीगो नलोरेहां,
 मंगलध्वनि तेम थाय ॥ क० ॥ ३ ॥ मीठा फल कोण
 जेटणेरेहां, दीधां कुमरने थाण ॥ क० ॥ वेद नणंते
 वेदीयेरेहां, वे आशिश सुविहाण ॥ क० ॥ ४ ॥ धव
 लाधूनावलदीया रेहां, रासे बांध्या तेह ॥ क० ॥
 तासा थाया कुमरने रेहां, पुन्य तणी कही रेह ॥
 ॥ क० ॥ ५ ॥ गुज गुकने पुर लांघीने रेहां, बाहेर
 थायो जाम ॥ क० ॥ माब्हाली यइ ततक्षणें रेहां,
 वेठी बोले ताम ॥ क० ॥ ६ ॥ वाम जाग वेगो थको
 रेहां, तितर थापे वाच ॥ क० ॥ पंथीने परदेशडेरेहां,
 लहे सुख संपत्ति साच ॥ क० ॥ ७ ॥ तुरत तिसे बांह
 फोरने रेहां, दक्षिण अंगे जोइ ॥ क० ॥ अणजाण्यासुं
 प्रीतडीरेहां, अणजाण्यां फल होइ ॥ क० ॥ ८ ॥ आगल
 जाता मारगेरेहां, मृगमाब्हाला थाय ॥ क० ॥ वंठित
 फलदये पंथीया रेहां, शुक्ल नलां सुखदाय ॥ क० ॥
 ॥ ९ ॥ गाम नगरपुर लांघनो रेहां, लांघ्यां विपमां ताम
 ॥ क० ॥ अनुक्रमे चलतां आवीयो रेहां, वेनातट अ
 निराम ॥ क० ॥ १० ॥ पुर प्रवेश करतां थकांरेहां, सुक्ल
 यया श्रीकार ॥ क० ॥ चिंते मनमां कुमारजीरेहां,

होशो फल सुखकार ॥ क० ॥ ११ ॥ नगर
 रजिथ्यामणो रेहां, हरख्यो श्रेणिक चित्त ॥
 चउराशी चउटां नजारेहां, थापणो कोइ न
 ॥ क० ॥ १२ ॥ नगर कुतुहल निरखतोरेहां,
 नइसेठने हाट ॥ क० ॥ सुन ठामे वेठो थको
 जोवे नर गहगाट ॥ क० ॥ १३ ॥ वेठो देखी तेहने
 पूठे सेठ तिवार ॥ क० ॥ किहां वसो कोण ठो
 रेहां, बोले ताम कुमार ॥ क० ॥ १४ ॥ मगध
 वासी थबुं रेहां, झूठी मारी जात ॥ क० ॥ काम
 जमावे तिम जमेरेहां, नर धरती दिन रात ॥ क० ॥
 ॥ १५ ॥ थादर दीधो थतिघणोरेहां, मिठी मीठ
 नीहाल ॥ क० ॥ वसो रसो वेसो इहांरेहां, वचन
 कहे सुविस्तार ॥ क० ॥ १६ ॥ काची कलि थना
 कीरेहां, इण देशीमें जाण ॥ क० ॥ पांचमी ढाल
 सुकननीरेहां, लक्ष्मी वीनयनीवाण ॥ १७ ॥ सर्व ॥ १०५ ॥

॥ डहा ॥

॥ तिण नगरे तिणहीज दिने, परव महोठव को
 य ॥ खान पान खेजण रमण, हरख वसे सब लो
 य ॥ १ ॥ थावे माहक थति घणां, सोदोलेण स
 माज ॥ व्याकुल देखी शेठने, कारावे तसु काज ॥ २ ॥

कुमर प्रजावे तेहने, थयोलाज महंत ॥ ते देखीने विं
 तवे, शेठ महा गुणवंत ॥ ३ ॥ जे में सुहणो निर
 खीयो, थाज निस्ताने थंत ॥ ते देसी सफजो हुसे,
 सांप्रत एहने तंत ॥ ४ ॥ रतन पुरुष मोटो थठे,
 वरकन्याने योग्य ॥ में जोतां जीधो नहीं, मलियो
 पुण्य संयोग ॥ ५ ॥ जइ थाव्यो घर थापणे, करि
 थादर सनमान ॥ स्नान विलेपन थाचरण, जोजन
 जगत प्रधान ॥ ६ ॥

॥ ढाल ठवी वझ्यानी तथा शेठे जइपुठी सिकोत्तरी
 ॥ ए देशी ॥

॥ अवसर पामीने हवे थापणो, करी उंठव बहु
 जांते रे ॥ नंदा नामे वेटी थापणी, परणावे मन
 खांते रे ॥ थ० ॥ १ ॥ दीधो दान थने वली दाइ
 जो, दीधा इव्य थपारो रे ॥ सरखी जोडी वेवनी दे
 खीने, हरख्यो सहु परीवारो रे ॥ थ० ॥ २ ॥ रहि
 वा काजे शेठे थापीया, थति उंचा परसा दोरे ॥
 जो जाली गोख जरुखे सोहतो, करतो गगनसुं वादो रे
 ॥ थ० ॥ ३ ॥ हवे दोगंदक सुरवरनी पेरें, विलसे
 सुख तसु साथो रे ॥ पुण्य सखाइ हुवे जिण पुरु
 ॥ पने, केही जोग थनाथो रे ॥ थ० ॥ ४ ॥ थन्य दि

एमे तातने पाय ॥ ५ ॥ ततक्ष राजा हरविने,
दीधो अपणो राज ॥ पोते अणसण आदलो, साया
आतम फाज ॥ ६ ॥ उदयवंत हरे राजवी, पासे
श्रेणिक राज ॥ बल उल अगियण जीविने, सारे प
रिजनकाज ॥ ७ ॥

॥ दास सातमी ॥

॥ दोरी महारी श्रावे रमीया कटनले ॥ ए देशी ॥
 दोहलो उपनां रे नंदाने हवे, गरजनणे परजावे रे ॥
 रमीया ॥ चामर ठत्र धगावनी, गजवेठी सप्रजावे रे ॥
 रमीया ॥ १ ॥ पुन्य पसाये रे रमीया संपजे, सधला
 वंठित जोग रे ॥ २० ॥ जयजय वाजे रे नना वारणे,
 जगजाणे मद्रु जोग रे ॥ २० ॥ पु० ॥ २ ॥ ए आंरुणी ॥
 थमर पजावुं मद्राग नगरम, दीजि दीनने दान रे ॥
 २० ॥ एम कर्ता विचरं हूं नगरम जीवत जनम प्र
 माण रे ॥ २० ॥ पु० ॥ ३ ॥ हवे वात कट्टे ए नातने,
 ते पण लड बहु जेट रे ॥ २० ॥ जाड वड रायन वीन
 च्या, मन थारनी मद्रु सेंट रे ॥ २० ॥ पु० ॥ ४ ॥
 नगर प्रसन खडने ते दीया, नदानां फर्जी थाम रे
 ॥ २० ॥ जिणविध विचरी तद्रु सवि कट्टी, दग्ग्य गद्द मग्ग्य
 चाम रे ॥ २० ॥ पु० ॥ ५ ॥ साटा नव महीन पुरे

वस निसी पोढी आपणे, नंदा महेज मजारो रे ॥
 गजपति निरखे ऐरावण समो, थानंद थंग थंपारो
 रे ॥ अ० ॥ ५ ॥ थावीने कहे पतिनी थागले, पूठे
 तास विचारो रे ॥ श्रेणिक जाखे इम मनगहगही,
 सुपन तणो फलसारो रे ॥ अ० ॥ ६ ॥ होसे पुत्र तु
 मारे अति नजो, सुंदर अति सुकुमालो रे ॥ कुल
 दीपक वली होसे माहरे, गुण लक्ष्ण सुविसालो रे
 ॥ अ० ॥ ७ ॥ सांजली नंदा अति हर्षित थइ, धर्म
 जागरणे जागे रे ॥ लक्ष्मी विनय कहे एणीपरे नवि
 तुमें, सांजजजो हवे थागें रे ॥ अ० ॥ ८ ॥ सर्व ॥ १२२ ॥

॥ छंदा ॥

॥ हवे प्रसेनजीत नरपति, वृद्ध थयो असमान ॥
 निजसुत तेडण कारणे, मूक्या निज परधान ॥ १ ॥
 मझ्या कुंवरने थावीनं, कुशल खेम कहेही ॥ ते हर
 पित दुठ घणो, मरम नेद लहेही ॥ २ ॥ अनुमति
 सेठ तणी लहे, थावी प्रीयाने पास ॥ तात बोला
 व्यो चालसुं, एम कहे वझास ॥ ३ ॥ सील रतन
 धरजो तुमे, जगजागे जस वास ॥ राजगृही गोवा
 लीया, सरस धवज थावास ॥ ४ ॥ ए थद्धर पत्री
 लिखे, दे प्रीयाने सहाय ॥ चाव्यो थायो पुरशरें, प्र

एमे तातने पाय ॥ ५ ॥ ततरुण राजा हरापन,
 दीयो थपणो राज ॥ पोते थणसण थादखो, साखा
 थातम काज ॥ ६ ॥ उदयवंत हवे राजवी, पाजे
 थ्रेणिक राज ॥ वज ठल थरियण जीपिने, सारे प
 रिजनकाज ॥ ७ ॥

॥ ढाल सातमी ॥

॥ दोरी महारी थावे रस्तीया कटतले ॥ ए देशी ॥
 दोहलो उपनो रे नंदाने हवे, गरजतणे परजावे रे ॥
 रस्तीया ॥ चामर ठत्र धरावती, गजवेठी सप्रजावे रे ॥
 रस्तीया ॥ १ ॥ पुन्य पसाये रे रस्तीया संपजे, सघजा
 वंढित जोग रे ॥ २० ॥ जयजय बोले रे उजा बारणे,
 जगजाणे सहु जोग रे ॥ २० ॥ पु० ॥ २ ॥ ए थांकणी ॥
 थमर पलावुं महारा नगरमें, दीजे दीनने दान रे ॥
 २० ॥ एम करती विचरुं हुं नगरमें, जीवत जनम प्र
 माण रे ॥ २० ॥ पु० ॥ ३ ॥ हवे वात कहे ए तातने,
 ते पण लइ वहु जेट रे ॥ २० ॥ जाइ देइ रायने वीन
 व्यो, मन थारती सहु मेट रे ॥ २० ॥ पु० ॥ ४ ॥
 नरवर प्रसन थइने ते दीया, नंदानी फली थास रे
 ॥ २० ॥ जिणविध विचरी तेह सवि कही, हरख रहे सुख
 वास रे ॥ २० ॥ पु० ॥ ५ ॥ साढा नव महीने पूरे

थये, सुज लगने सुज वार रें ॥ २० ॥ गुण मणि
 रण सुत जनमीयो, रवी मंजल अनुहार रे ॥ २०
 पु० ॥ ६ ॥ उठव कीधारे शेठे अतिघणां, थइ
 जय जयकार रे ॥ २० ॥ वाजा वाजे पंच शब्द जलां,
 दीधां दान अघार रे ॥ २० ॥ पु० ॥ ७ ॥ दशमे दी
 न रे दसूठण मांमीयो, सरसा चार आहार रे ॥ २०
 ॥ परीअण सयण सहुं जीमायीने, शेठ कहे सुविचार
 रे ॥ २० ॥ पु० ॥ ८ ॥ अमे तुमारे स्वमुखे जाणिने,
 मोहजाने अनुसार रे ॥ २० ॥ कीजीयें ठेयें नामनी
 स्थापना, नामे अजय कुमार रे ॥ २० ॥ पु० ॥ ९ ॥ दोय
 त्रण धावे पालीजतो, चंदकला अनुमान रे ॥ २० ॥
 थाव वरसनो अनुक्रमे ते थयो, सकल कला गुण
 जाण रे ॥ २० ॥ पु० ॥ १० ॥ एक दिन कुंवर जर्ण
 कहे तेहवे, केलि करंतडा बाल रे ॥ २० ॥ ताहरो ता
 त नीरस्त नवि जाणीयो, तुं मन आप संजाल रे ॥
 २० ॥ पु० ॥ ११ ॥ बलतो कुंवर कहे पीता तुमे, ए
 मुळ शेठ गुण खाण रे ॥ २० ॥ हसी हसी बालक
 बोले ठे इसो, ते तो मायनुं जाण रे ॥ २० ॥ पु० ॥
 १२ ॥ एम सुणी आवी पूठे मातने, ते कहे एहीज
 तात रे ॥ २० ॥ एह तुमारो पीता अठे खरो, साच

इही मुजवात रे ॥ २० ॥ पु० ॥ १३ ॥ तय सार्जु माता
 कहे तेहने, सांजज सुतविरतंत रे ॥ २० ॥ वयेंलहु
 डो वे गरुयो गुणे, वाजे एम बुद्धिपंत रे ॥ २० ॥ पु० ॥
 १४ ॥ चलते तातें कहीयो वे कितो, देपत्री मुज ए
 करे ॥ २० ॥ वांचे तेहनी थरथ विचारीने, नांखे एम
 सुधिवेकरे ॥ २० ॥ पु० ॥ १५ ॥ १४४ ॥

॥ दोहा ॥

॥ तात माहरो मातजी, राजग्रही पुरराय ॥ चा
 लो जइए तिहांकणें, पूठे तातने माय ॥ १ ॥ सेवे
 सीख दीधी तुरत, दश्मणि माणिक रास ॥ निरजय
 अनुक्रमे थाविया, राजग्रही पुरपास ॥ २ ॥ सुंदर
 सरस उद्यानमें, धरी माताने हेन ॥ पोने थायो न
 गरमें, चाकर नफरसहेत ॥ ३ ॥ नगर कुतहज निरख
 तां, दीठां माणस वृंद ॥ कुवर तुरत थावे तिहां, धरी
 मनमे थाणंद ॥ ४ ॥

॥ ढाल थावमी ॥

॥ चित्रोढा राजा रे ॥ ए देशी ॥ हवे कुमरते पूठे
 ,इहां थचरिज सुंने रे ॥ वजतो ते नाखें रे, सांजज
 कुवरजी रे ॥ इहां थ्रणिक राजा रे, देखण बुधि काजारे,
 मेढ्या वे तेणे मंत्री पाचसें रे ॥ १ ॥ निज नामनी मुझ

रे, नहीं कांइ दुखा रे, ते लइने नांखी एणे ॥
 रे ॥ जल विण ए कूठ रे, नृपनो ठे दूठ रे,
 जे काढे मंत्री ते बडो रे ॥ २ ॥ सुणी कुमर
 रे, गोमय मंगावे रे, ते लइने नीरखी नांखे कपरे रे ॥
 तृण पूजो बलतो रे, तिम नांखे बलतो रे, जल कूप
 जरावे ते ततकूप रें ॥ ३ ॥ एम बुद्धि पसावे रे, मुद
 ते पावे रे, लइने ते थापे थावी नूपने रे ॥ पय शीश
 नमायो रे, नृप तास बोलायो रे, क्यांथी तुं आयो
 वासी केयनो रे ॥ ४ ॥ बलतो एम नासे रे, सौ रह्यो
 तमासे रे, वेना तट वासी आयो त्यां थकी रे ॥ न
 इ शेवने जाणो रे, हा जाणुं जाणो रे, नंदा तस पूत्रीये
 शुं जण्यो रे ॥ ५ ॥ नांखे सूत जायो रे, नृप सुणि
 सुख पायो रे, ते केवो कहे में दीठे देखीयो रे ॥
 शुं नाम ठे तेहनो रे, तसु नय नहीं केहनो रे, गुणी
 नृप विचारे एहिज अजय कहीजीये रे ॥ ६ ॥ ते ते
 परखो रे, कहेताने नीरखो रे, मुज मन अति
 हरख्यो देखी बालने रे ॥ लइने उठंगे रे, राजा मन
 रंगे रे, तुज मात क्यांहाते कहे उद्यानमें रे ॥ ७ ॥ तिण
 वेला राजा रे, करी उधव साजा रे, गज राज घंटा
 ला सामा मोकले रे ॥ परगट पेसारे रे, थाणी नगर

(२४)

वेदु श्रावकधम करे, सील धरे सुपवित्र ॥
पित पंथे चले, चित्त ॥ ३ ॥ अन्य दिव
स त्यां विशेष ॥ नाग विज्ञान
नरनवे, देख ॥ ४ ॥
१ ली ॥
जर घडो हे देशी ॥ चि
सारणी ॥ गरदाप

५ ॥ नव ए इक तार ॥ अंगज देखु ताहक रे, अ
 न परणु नार ॥ मे० ॥ ७ ॥ आजयकी करयो
 , कोइक दाय ठपाय ॥ नंदन होवे ताहरे रे,
 सुख थाय ॥ मे० ॥ ७ ॥ आशिल तप सु
 करे रे, पाले निर्मल जीत ॥ इणो समे सोइ
 रे, सुगपति कीप सवीत ॥ मे० ॥ ७ ॥ अ
 एक देखता रे, धरि करि माधुनो देह ॥ क
 धणो कर्नो थको र, आयो मुजमा गेह ॥ मे०
 १० ॥ उठी सनमा नांदिया रे, पुने माधुने एम ॥
 , कारण आव्या नुमे र, नांग्या कारण नेम ॥
 ॥ ११ ॥ गजान काज आपो नुमे रे, नंत अम्हां
 त, चपाक ॥ नाव धरी हव आगिका र, आणे आप
 ०४ पाक ॥ मे० ॥ १२ ॥ ~~आपुट~~ उपाट आणे जिमे रे,
 ॥ नांग्या वव प्रजाव ॥ ~~आपुट~~ नही र, मुज
 ॥ ता केरा नाव ॥ मे० ॥ ~~आपुट~~ सुदह

(२४)

हु श्रावकधर्म करे, सीज धरे मपवित्र ॥ जिनना
येत पंथे चले, निर्मल ॥ अन्य दि
स त्यां उपनी, चिंता ॥ नाग विचां
नरनरे, पुत्र विन

रे, ॐ नमः ॥ इति नमः ॥ अगस्त्यं तस्मै नमः ॥ अ
 वरं न पश्यं नार ॥ मे० ॥ ३ ॥ अगस्त्यं कर्वा
 नृमे रे, कोऽकं वाच नपाय ॥ लंङ्गनं द्यावे तादृशं रे,
 तां मृज्जने मुख्य आय ॥ मे० ॥ ४ ॥ प्राञ्चितं तप नृ
 लमा कर रे, पावे निर्मेत उर्वार ॥ इति नमः सोऽत्र
 म ध्याये रे, स्वर्गति रीद र्गर्वा ॥ मे० ॥ ५ ॥ अ
 गमन्तना एक नमः ॥ अगि र्गि तप नृतां देव ॥ क
 पट ध्याये नमः ॥ अगि र्गि तप नृतां देव ॥ मे०
 ॥ ६ ॥ अगि र्गि तप नृतां देव ॥ अगि र्गि तप नृतां देव ॥
 किमि र्गि तप नृतां देव ॥ अगि र्गि तप नृतां देव ॥
 मे० ॥ ७ ॥ अगि र्गि तप नृतां देव ॥ अगि र्गि तप नृतां देव ॥

वैदु श्रावकधम करे, सील धरे सुपवित्र ॥ जिन
 पित पंथे चले, निर्मल राखे चित्त ॥ ३ ॥ अन्य
 स त्यां उपनी, चिंता अतिहि विशेष ॥ नाग विचा
 नरजवे, पुत्र विना कुल देख ॥ ४ ॥

॥ ढाल १ ली ॥

॥ उठ कलालणी नर घडो हे ॥ ए देशी ॥ जि
 तातुर मन चिंतवे रे, सारथी एम विचार ॥ गरढां
 कुण मोनणी रे, पुत्र विना आधार ॥ १ ॥ मेरा ज
 उडा रे, पुत्र समान न कोइ ॥ ए आंकणी ॥ सुत विण
 घर सूनो हुवे रे, सुत विण लक्ष्मी जाय ॥ सुत विण
 को लेखे नहीं रे, सुत विण नामो जाय ॥ मे० ॥ २ ॥
 सुत विण कुण माता कहे रे, सुत विण को कहे ता
 त ॥ एके सुत विण मानवी रे, फूरे दिनने रात ॥ मे०
 ॥ ३ ॥ चिंते गलहथ देइने रे, रही रही धूणे शी
 चूख तृषा सहु बीसरी रे, जोर किने ॥ मे० ॥ ४ ॥
 मे० ॥ ४ ॥ इम उदास देखी करी रे, सा नार
 नार ॥ कां पियु थामण दूमणो रे, कांइ न लोप
 कार ॥ मे० ॥ ५ ॥ यजतो सारथी इम जणे रे, सुतनी
 चिंता आज ॥ त्रिया कहे परणो तमे रे, जिम सीपे
 तुज काज ॥ मे० ॥ ६ ॥ वली सारथी तेहने

कला संयोग ॥ ३ ॥ सत्तानीक राजा सखल, भृगाव
 ती तसु नार ॥ जेष्टा बरी नंदिवर्धने, शिवा प्रद्योत व
 दार ॥ ४ ॥ कन्या सुजेष्टा चेलणा, ठे वलि मंदिर
 दोय ॥ वाद करंतां योगणी, कुंवरी जीती सोय ॥
 ॥ ५ ॥ अपमानिती योगणी, धिंते एम धरी रीत ॥
 लोकतणै ए संकटे, पाडीश वीशवा वीश ॥ ६ ॥ अम
 रख आणी योगणी, लखी कुंवरी पटरूप ॥ आची
 राजगृहिपुरे, जिहांठे श्रेणिक नृप ॥ ७ ॥ योगणि रा
 जाने मली, पट दीधो नृप हाथ ॥ रूप अधिक देखी
 करी, मोही रह्यो नर नाथ ॥ ८ ॥

॥ ढाल बीजी ॥

॥ वेशी विंदलीनी ॥ चित्र लिखित रूप देखी, नृप
 यकित्त थयो सविशोयी हो ॥ सुंदर सोहेवे ॥ एटेक ॥
 वेणी सांहे लांबी, अलिकुज ज्युं श्यामता थांबी हो
 ॥ सुं० ॥ १ ॥ शशिमुख कीध वजासो, थंधारे लीधो पासो
 हो ॥ सुं० ॥ माथे राखडी सोहे, जाणे नाग चूडाम
 णि मोहेहो ॥ सुं० ॥ २ ॥ अष्टम शशितम जाल,
 विंदली अतिहि विशालहो ॥ सुं० ॥ नयण जलां
 थणियालां, विच कीकी अलिअल कालाहो ॥ सुं० ॥
 ॥ ३ ॥ नासिका दीप लोऽसरखी, अति तीखी कवि

जन परखीहो ॥ सुं० ॥ नकवेसर तिहां लहके
 मनी संगति गहके हो ॥ सुं० ॥ ४ ॥ दोइ काने
 ल जीणां, तसु मोल लहे लाखीणा हो ॥ सुं० ॥
 धर प्रवाली राता, रद दाडिम कलीय कहाता हो ॥
 ॥ सुं० ॥ ५ ॥ इम पूरण मुख चंदो, वली वचन
 मृतरस विंदो हो ॥ सुं० ॥ त्रिवली सोहे ग्रीवा, शंख
 दक्षिणावर्त सदीवा हो ॥ सुं० ॥ ६ ॥ कमल नाल बे
 बांहां, कर पल्लव थतिहि उठांहां हो ॥ सुं० ॥ ७ ॥
 कलस कंचन सुविशाजा, तसु उपरे पहेरी माला
 ॥ सुं० ॥ ८ ॥ कटि तटि केहरी खीणो, कंठ को
 लनी परें जीणो हो ॥ सुं० ॥ कटिमेखजा कटि पहे
 री, जीवन जल लेती लहेरी हो ॥ सुं० ॥ ९ ॥ थ
 ति कोमल दोइ जंघा, विपरीत रच्या केलयंजा हो ॥
 ॥ सुं० ॥ पग उन्नत नख राता, जाणे क्रूरम रच्या वि
 धाता हो ॥ सुं० ॥ १० ॥ जीत्या हंस जिणे दाले, ते
 शोच करे सरपाले हो ॥ सुं० ॥ स्त्रीगुण चउसर जा
 ॥ सुं० ॥ सद्गु विद्या वेद बखाणे हो ॥ सुं० ॥ ११ ॥ कहे
 ॥ सुं० ॥ मुज साचो, ए चित्र किणहिना जाचो हो ॥
 ॥ सुं० ॥ थसुर थमर कोइ नारी, थय किन्नरी ना
 गकुमारी हो ॥ सुं० ॥ १२ ॥ थाज जगें इण सरखी,

। नारी कोइ न निरखी हो ॥ सुं० ॥ बलति योगणि
 प्राखे, महाराज सुणो सहु साखे हो ॥ सुं० ॥ १२ ॥
 अगर नजो वेसाली, तिहां राजा राज खुशाली हो ॥
 । सुं० ॥ राय चेडानी धूथा, चेलणा सुजेष्टा दूथा
 हो ॥ सुं० ॥ १३ ॥ चित्र लख्यो मति थोडी, तिण
 नाख गुणो रूप जोडी हो ॥ सुं० ॥ बीजा खंमनी ए
 ढाल, सांजलतां थतिहि रसाल हो ॥ सुं० ॥ १४ ॥
 राय श्रेणिक चित्त चीनो, मुझी ज्युं देखी नगिनो हो
 ॥ सुं० ॥ लक्ष्मीचिनय एम बोले, शीलवंतने कोइ न
 तोले हो ॥ सुं० ॥ १५ ॥ सर्वगाथा ॥ ४९ ॥

॥ दोहा ॥

॥ राजा देखी मोहियो, पल न करे पट दूर ॥ प
 रणु कन्या एक ए.तो मुऊ राज पट्टर ॥ १ ॥ राय
 बिचारी एहयो, तुरत तेडायो दूत ॥ बात कही सहु
 थापणी, ते पण तेथी पट्टत ॥ २ ॥ राजा चेडे पूठि
 यो, क्यांथी थाव्यो दूत ॥ मगधेसर मों मेंलियो, क
 रवा थापण सूत ॥ ३ ॥ कन्या मंदिर ताहरे, मागे
 ते मगधेश ॥ दूत मुखे ए वचन सुणी, कोण्यो राय
 विशेष ॥ ४ ॥ तब राजा बलतो नणो, दूत प्रत्ये ए
 बोल ॥ हीन जात बांठे किशो, श्रेणिक निपट निटो

ल ॥ ५ ॥ तुरत दूत पाठो बड्यो, चढ्यो न काम
 माण ॥ क्रोधतणा अति थाकरा, बोल सुण्या आ
 ण ॥ ६ ॥ नृपति बोल सुणी हवे, चिंते चित्त मज्ज
 र ॥ चिंतातुर नृप देखीने, पूठे अजयकुमार ॥ ७ ॥
 चिंतानो कारण कह्यो, सहु श्रेणिक महाराज ॥ अ
 जय जणे चिंता नहि, सारीस सघलां काज ॥ ८ ॥

॥ ढाल वीजी ॥

॥ करम परीक्षा करणकुंवर चड्यो रे, ए देशी ॥
 चिंते मंत्री हवे घर थाविने रे, कीजे कोइ उपाय ॥
 ताततणी सहु चिंता टले रे, मनवंठित फल थाय
 ॥ १ ॥ तुरत कला मंत्रीसर केजवे रे, लखि पट श्रेणि
 क रूप ॥ तेड्या चितारा निज पुरुषसुं रे, कहे मंत्रीस
 सरूप ॥ तु० ॥ एयांकणी ॥ २ ॥ सुवडपणे तमे करवो
 आजयी रे, श्रीश्रेणिकनुं रूप ॥ एणे कामे तुमने ते
 डिया रे, एहिज ततसरूप ॥ तु० ॥ ३ ॥ वचन सुणि
 चितारा हरखीया रे, कहे तुम वचन प्रमाण ॥ थावि
 घरेने नवरंग केजवी रे, बारु करत विन्नाण ॥ तु०
 ॥ ४ ॥ चतुराशुं पीठी चालवे रे, धरि चित्त एक
 ध्यान ॥ पांचे रंग कखा अति फायता रे, दे जि
 हां जिहां अनुमान ॥ तु० ॥ ५ ॥ खद्द मासें पट पृ

तो धयो रे, तख शिखमय सहु जाव ॥ आणि वीथो
 तेहिज अजयने रे, पायो लाख पसाव ॥ तु० ॥ ६ ॥
 हुगल नजी परे मंत्री जालव्यो रे, निज कोडंभिक ते
 डी ॥ कहे क्रियाणा वारु तंमहो रे, अवर चिंता स
 हु ठोडी ॥ तु० ॥ ७ ॥ लविंग कस्तूरी केसर अर्गजा
 रे, जायफल ने कंकोल ॥ पुंगी चिचल ने मोमा पूर
 घी रे, जेदनो मोंघो मूल ॥ तु० ॥ ८ ॥ जावंत्रीने त
 ज ताजी नजी रे, लीधां पत्र तमाज ॥ अकलकरोने
 तेम तीखा मरी रे, बली ज्यामा शुविशाल ॥ तु० ॥ ९ ॥
 लीधा साथे धिरमा पांजडी रे, पाट पटोलां खास ॥
 नारी कुंजर तेणे लीधां घणां रे, अचला धरे जसु
 आस ॥ तु० ॥ १० ॥ साखू ने जेलां लीधां घणां रे, ली
 धां दखणी चीर ॥ रंगित ठायल ने शुन चूनिपां रे,
 स्त्रीरोदक ज्युं खीर ॥ तु० ॥ ११ ॥ इत्यादिक सूत्रने ता
 चटुं रे, चूवा ने चंबेल ॥ वृषन वंट गाढां नारें नखां
 रे, चाले हवे शुन मेज ॥ तु० ॥ १२ ॥ शुन दिन मु
 दूरत जोरी पूठियो रे, पूठपो पांग सव्यक ॥ अंते कि
 यो प्रस्थानो वाहिरे रे, तजी मननी सहु शंक ॥ तु०
 ॥ १३ ॥ गुटिका प्रयोगे निजरूप फेरवी रे, नाम ध
 खो धनशेठ ॥ अनुक्रमे आया बेताजीपुरे रे, राव म

स्थानकरे, चिंते तेह अजाण ॥ मे० ॥ १६ ॥ अ
 चि हुवे बहु सुत जण्यारे, तिणें एको गुण जाण ॥
 साख सकलमां प्रविण जेरे, पुत्र दूजो कुलनाण ॥
 ॥ मे० ॥ १७ ॥ इम कहिने गुटिका जखेरे, जीव
 त्रीसे आय ॥ समकालें ते उपन्यारे, वेदन सही नवि
 जाय ॥ मे० ॥ १८ ॥ सुर आराध्यो ते वलीरे, आवि
 हरे सहु कष्ट ॥ सम जीवत सुत ताहरेरे, इम कह
 थयो अष्ट ॥ मे० ॥ १९ ॥ अनुक्रमे तिणे सुत ज
 न्मियारे, कीधा उठय कोड ॥ हर्ष थयो बहु सारथीरे,
 देखी वत्रीशनी जोड ॥ मे० ॥ २० ॥ कला कुशज
 प्रया ते सद्धरे, चढती जोयन रेख ॥ नृपति थाप्यार
 सारथीरे, करी पारखसविशेष ॥ मे० ॥ २१ ॥ रात
 मलारे एजणीरे, बीजा खंमनी ढाल ॥ जक्ष्मीविनय
 एन उचरेरे, पुण्य फळे तत्काल ॥ मे० ॥ २२ ॥ सर्व २६

॥ दोहरा ॥

॥ वेशालीनगरी हवे, राज करे महाराय ॥ सेव
 रंजित पुरवे, चेडो नाम कहाय ॥ १ ॥ थवर अय
 तणी, तेने कन्या सात ॥ रूपे रतिपति मोह
 रंजा सम तनु नात ॥ २ ॥ घदायन वर नावती,
 ॥ २१ ॥ योग ॥ पद्मावती गुण रंजियां, सकल

जा संयोग ॥ ३ ॥ सत्तानीक राजा सबल, मृगाय
 ती तलु नार ॥ जेष्टा वरी नंदिवर्धने, शिवा प्रद्योत उ
 तार ॥ ४ ॥ कन्या सुजेष्टा चेलणा, ठे वज्रि मंदिर
 तीय ॥ वाद करंतां योगणी, कुंवरी जीती सोय ॥
 ५ ॥ अपमानोती योगणी, चिंते एम धरी रीत ॥
 तोकतपो ए संकटे, पाडीश वीशवा वीश ॥ ६ ॥ अम
 रंख आणी योगणी, लग्नी कुंवरी पटरूप ॥ आची
 राजगृहिपुरे, जिहांते श्रेणिक नृप ॥ ७ ॥ योगणि रा
 जाने मली, पट दीधां नृप हाथ ॥ रूप अधिक देखी
 करी, मोही रह्यो नर नाथ ॥ ८ ॥

॥ दाल बीजी ॥

॥ देशी विंदलीनी ॥ चित्र त्रिखित रूप देखी, नृप
 थकित थयो सविगेयी हो ॥ सुंदर मोहेये ॥ ए टेक ॥
 वेणी सोहे जांची, अलिकुन ज्युं श्यामता आंची हो
 ॥ सुं० ॥ १ ॥ अशिमुख कीध उजामो, अंधारे लोपो पामो
 हो ॥ सुं० ॥ माघे राखडी सोहे, जाणे नाग चूडाम
 णि मोहेहो ॥ सुं० ॥ २ ॥ अप्रम अशिमम जान,
 विंदली अतिहि विशालहो ॥ सुं० ॥ नयण जनां
 थणियाजां, बिच कीकी अतिथाल कालाहो ॥ सुं० ॥
 ॥ ३ ॥ नासिका दीप लोश्सरखी, अति तीखी क

जन परखीहो ॥ सुं० ॥ नकवेसर तिहां लहके, उ
मनी संगति गहके हो ॥ सुं० ॥ ४ ॥ दोइ काने कुं
ल जीणां, तसु मोल लहे जाखीणा हो ॥ सुं० ॥ अ
धर प्रवाली राता, रद दाडिम कलीय कहाता हो ॥
॥ सुं० ॥ ५ ॥ इम पूरण मुख चंदो, बली वचन अ
मृतरस विंदो हो ॥ सुं० ॥ त्रिवली सोहे ग्रीवा, शंख
दक्षिणावर्त सदीवा हो ॥ सुं० ॥ ६ ॥ कमल नाज वे
वांहां, कर पद्मव अतिहि उठांहां हो ॥ सुं० ॥ कुच
कलस कंचन सुविशाला, तसु उपरे पहेरी माजा हो
॥ सुं० ॥ ७ ॥ कटि तटि केहरी खीणो, कंठ कोय
लनी परें जीणो हो ॥ सुं० ॥ कटिमेखला कटि पहे
री, जीवन जल जेती लहेरी हो ॥ सुं० ॥ ८ ॥ अ
कोमल दोइ जंघा, विपरीत रच्या केलयंजा हो ॥
॥ सुं० ॥ पग उन्नत नख राता, जाणे क्रूरम रच्या वि
धाता हो ॥ सुं० ॥ ९ ॥ जीत्या हंस जिणे हाले, ते
शोच करे सरपाले हो ॥ सुं० ॥ स्त्रीगुण चवसठ जा
णे, सद्गु विद्या वेद बखाणे हो ॥ सुं० ॥ १० ॥ कहे
योगि मुज साचो, ए चित्र किण्हिनो जाचो हो ॥
॥ सुं० ॥ असुर थमर कोइ नारी, थय किन्नरी ना
गकुमारी हो ॥ सुं० ॥ ११ ॥ थाज लगे इण सरखी,

मैं तारी कोइ न निरखी दो ॥ सुं० ॥ रजति पांगणि
 आखे, महाराज सुणो सहु साखे दो ॥ सुं॥ १२ ॥
 नगर जनों बेसाली, तिहां राजा राज सुशाली दो ॥
 ॥ सुं० ॥ राय चेढानी भूआ, चेलणा सुजेष्टा दूया
 हो ॥ सुं० ॥ १३ ॥ निप्र लख्यो मति थोडी, तिण
 लाख गुणो रूप जोडी हो ॥ सुं० ॥ बीजा खंमनी ए
 दाज, सांजलतां अतिहि रमाज हो ॥ सुं॥ १४ ॥
 राय श्रेणिक चित्त चीनो, मुडी ज्हु देखी नगिनो हो
 ॥ सुं० ॥ लक्ष्मीविनय एम बोले, दीनवंतने कोइ न
 तोले हो ॥ सुं० ॥ १५ ॥ सर्वगाथा ॥ ४९ ॥

॥ दोहा ॥

॥ राजा देखी मोहियो, पल न करे पट दूर ॥ प
 रणु कन्या एक ए, तो मुऊ राज पहूर ॥ १ ॥ राय
 बिचारी एहवो, तुरत नंदायो दृत ॥ वान कहीं सहु
 थापणी, ते पण तेयी पहून ॥ २ ॥ राजा चेहे पूठि
 यो, क्यांथी थाव्यो दृत ॥ मगधेश्वर मां मेत्रियो. क
 रवा थापण सूत ॥ ३ ॥ कन्या मंदिर ताहरे. मागे
 ते मगधेश ॥ दृत मुखे ए वचन सुणी. कांथ्या राय
 विशेष ॥ ४ ॥ तब राजा बलतो जणे, दृत प्रत्ये ए
 बोले ॥ दीन जात वांटे किशो, श्रेणिक निपट निटो

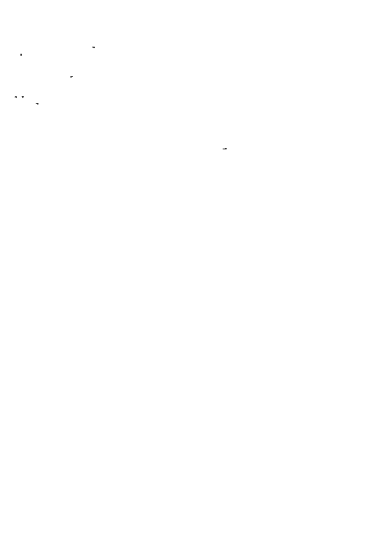
ल्यो देइ नेट ॥ तु० ॥ १४ ॥ राय महेज पासे नाडे
 लीया रे, वारु वारु हाट ॥ सोदे थावे राजसाहेलियां
 रे, लोक मल्या रहे थाट ॥ तु० ॥ १५ ॥ मांघी व
 स्तु ते सांघी दीये रे, ये उचित नृप गेह ॥ देखी स
 लोचो सोदो चेडियां रे, थावि लिये सहु तेह ॥ तु०
 ॥ १६ ॥ बीजा खंमनी ए पूरी यशे, बीजी ढाल र
 साल ॥ लक्ष्मीविनय कहे गह गहकतो रे, बुद्धि फजे
 तत्काल ॥ तु० ॥ १७ ॥ स० ॥ ७४ ॥

॥ दोहा ॥

॥ स्नान करे शुद्ध नीरसुं, पहेरे वस्त्र पवित्र ॥ शो
 ठ करे त्रिहुं कालनी, पूजा एकण चित्त ॥ १ ॥ दे
 खी पूठे चेडियां, किण नामे ए देव ॥ शोठ चवे जी
 वित्तथको, श्रेणिक ठे अम देव ॥ २ ॥ प्रत्यक्ष पर
 तो जेहनो, पावे वंछित थोक ॥ कर जोडी सेवा करे,
 मगध देशनां लोक ॥ ३ ॥ इत्यादिक गुण वर्णना
 कीधी शोठे तिवार ॥ सखी गइ कुंवरी महेज, कहे
 केम कीध थवार ॥ ४ ॥

॥ ढाल चौथी ॥

॥ रामचंदके वाग चांपो मोरी रह्योरी ॥ ए देशी ।
 सखीय कहे सुण बोल, जिम मुज वार नईरी ॥ शोठ क

तिण पये आवे नूप, जो तुम एम वरोरी ॥ करो उ
 पाय तुरत, अम चित्त दृढ खरोरी ॥ ७ ॥ सेवकसुं स
 केत, नूपति नेद दयोरी ॥ करी पंचांग पसाय, नरप
 ति सुख नयोरी ॥ वार्षिक तुरत तेडावी, सुरंगनी वा
 त कहीरी ॥ त्यां पण कीधो तेम, कनकनी कोडी ल
 हीरी ॥ ८ ॥ जब थड सुरंग तयार, त्यारे कुंवरी कहे
 री ॥ शेठ मलावो वार, कुण हवे विरह सहेरी ॥ आ
 वशे नरपति आज, रहो तुम सज्ज थडरी ॥ सखी क
 हो तुम जाय, शेठे वात कहीरी ॥ ९ ॥ तुरत चड्या
 मगधेश, मेना साथ निणेरी ॥ श्रेणिक साहसधीर, धन
 अवतार गिणेरी ॥ यत्रीमे वडवीर, सारथी साथ थ
 यारी ॥ सुलसापुत्र सुजाण, नूपति जाम मयारी ॥ १० ॥
 अनुक्रमे आब्या तेह, मेना दूर धरेरी ॥ सारथी पुंन
 यत्रीश, नरपति साथे करेरी ॥ पेठा सुरंग मजार, चे
 लणा आड मिजारी ॥ निज आनरण संदूप, सुजेष्टा
 जेण वलीरी ॥ ११ ॥ कहे सारथी सुण नूप, कारज
 सिद्ध थयारी ॥ अरि घरे करतां ढीज, उपजे कोड न
 यारी ॥ सीख वचन सुणी राय, रथ चढी वेग वळ्या
 री ॥ आड सुजेष्टा ताम, पुंन न स्वाधा हाथ वळ्यारी
 ॥ १२ ॥ बीजा खंमनी ढाल, श्रेणिक आश फलीरी

पाधरो, करवा अरिगुं युद्धो रे ॥ रा० ॥ ३ ॥ पैरो
 पूठे सुरंगथी, आपडीयो तसु धायो रे ॥ हात सक
 त उजो रहे, अबला लीधां जायो रे ॥ रा० ॥ ४ ॥
 सुलसासुत उत्तरि पड्या, रय खेड्यो महारायो रे ॥
 इणगुं युद्ध करगुं अमे, नवितव्यता ते थायो रे ॥
 रा० ॥ ५ ॥ तीर सडासड बाहतां, लागो मर्मनी ठो
 डो रे ॥ एक ढलंते सहु ढल्या, वत्रीसेनी जोडो रे ॥
 रा० ॥ ६ ॥ देखी अचरिज एहवां, पाठो बल्यो ते
 वीरो रे ॥ रण शूरा नर जे हूवे, मृतक लंघे नहीधीरो
 रे ॥ रा० ॥ ७ ॥ खेडतो घांडा खंतगुं, श्रेणिकनो दल
 दीगो रे ॥ कांइ पापी कन्या हरी, उजो रहे हूवे धी
 ठो रे ॥ रा० ॥ ८ ॥ आमा सामा दल मय्यां, तीर
 सडासड लागं रे ॥ रण फुजंतां जोरगुं, सुनटां तर
 वार जागां रे ॥ रा० ॥ ९ ॥ नूटे हयनाल हवाइयां,
 नूटे नालना गोला रे ॥ गुरा नर सामा धमे, कायर
 ताके उंजा रे ॥ रा० ॥ १० ॥ बुवकारे पूठा थकी,
 निज निज सेवक सामो रे ॥ विरुद बडाइ दे घणी,
 लै लै बायनो नामो रे ॥ रा० ॥ ११ ॥ हाक बुंव क
 लरव करे, पडे लडे रण देशो रे ॥ युद्ध करंतां जालमी,
 चेडा दल दियो खेसो रे ॥ रा० ॥ १२ ॥ दल जाजं

तो देखीने, मंत्री बुद्धि विशेषोरे ॥ वेशाली नृपने क
हे, राय धरो सुविवेकोरे ॥ रा० ॥ १३ ॥ वीर सुजट
आयो तिसे, वात कही सद्गु तेहो रे ॥ एके वाणे आ
हण्या, कुंवर वत्रीजे जेहो रे ॥ रा० ॥ १४ ॥ सुणी
राजा मन चिंतवे, जवितव्यतानी वातो रे ॥ चंचल चप
ल ए आठखो, क्रोधमान दिन रातो रे ॥ रा० ॥ १५ ॥
किणसेंती तुमे युद्ध करो, ए एति पुत्रि तुजोरे ॥ व
चन देये धरो माहरो, तत्त मरमनो गुझो रे ॥ रा०
॥ १६ ॥ मिठे वचने न्यायने, समजायो राजानो रे ॥
मूक्या प्रधान ते आपणा, श्रेणिक देइ बहु मानो रे
॥ रा० ॥ १७ ॥ बीजा खंमनी पांचमी, ढाले चेलणा
मेजो रे ॥ ठल वल जे नर साचवे, काम सरे तसु हे
लो रे ॥ १८ ॥ सर्वगाथा ॥ ११४ ॥

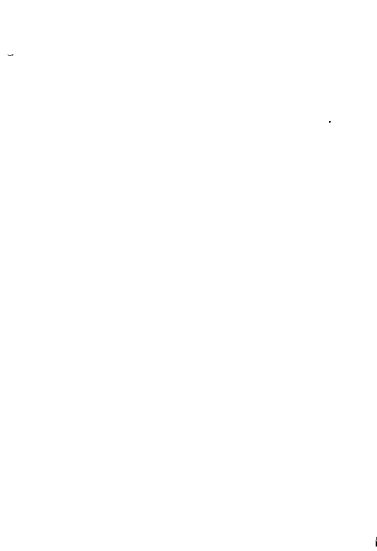
॥ दोहा ॥

॥ जइ परधाने वीनव्यो. सुण राजा मगधेश ॥
अविचाखो कारज कीयो, निणे थयो दंत द्वेश ॥ १ ॥
आण्यो मंदिर आपणे, हरग्यां सद्गु नरनार ॥ चेन्न
णाने परणावीने, दीधा तेजी तोखार ॥ २ ॥ सुज्येष्टा
संयम आदखो, साखा आतम काज ॥ आवे नगरे
आपणे, श्रीश्रेणिक महाराज ॥ ३ ॥ दोह्या वधाउ

आगले, लइ कर नीली माल ॥ वेगां सांमेलो सजो
आव्यो श्री नूपाल ॥ ४ ॥

॥ ढाल ठछी ॥

॥ देशी काठवारी सोरठी ॥ हवे मंत्री परधानहे
सखी मोरी आगम सुणी राजा तणो ॥ तुरत वजाव्या
तूरहे ॥ स० ॥ घर घर उत्सव अति घणो ॥ १ ॥ तेडावो
कोटवाल हे ॥ स० ॥ कहे मंत्रीसर सिर तिलो, नग
र करावो शुद्ध हे ॥ स० ॥ नीर ठंटावो निर्मलो ॥
॥ २ ॥ पचरंगी उत्तम फूल हे ॥ स० ॥ बिठावो गली
येँ गली, सणगारो सद्दु हाट हे ॥ स० ॥ निरखंतां
दूये रंगरली ॥ ३ ॥ सजी सोदव सिणगार हे ॥ स०
॥ चंड वदन माग चली, शीजें सोवन कुंज हे ॥
॥ स० ॥ वधावे रायने बली बली ॥ ४ ॥ मृगनयणी
चढी गोख हे ॥ स० ॥ निग्ये मगधनो राजीयो, बड
वखती वरियांम हे ॥ स० ॥ पद्मणि परणी घर थावी
यो ॥ ५ ॥ जीवे कोडी वरीय हे ॥ स० ॥ आशीय बली
बली उचरे, वाजंते निशान हे ॥ स० ॥ नरपति महे
ले संचरे ॥ ६ ॥ नरवर श्रेणिक राय हे ॥ स० ॥ प
टराणी कद्दावी चेलणा, बिलसे जोग अनेक हे ॥
॥ स० ॥ नित नित नवला खेलणा ॥ ७ ॥ काराग

वेर कदि तूटे नहीं, जिण तिण आवे अंत ॥ ७ ॥

॥ ढाल सातमी ॥

॥ मोरा साहेब हो, श्रीशीतलनाथके ए देशी ॥
जंबूझीपेहो इण भरत मजारके, नगर वसंतपुर पुरति
लो ॥ तिहां राजाहो पाले राज पमूरके, जितशत्रु ना
मे अति नलो ॥ १ ॥ तसु राणी हो, अमरा पटरा
णीके, सीले सीता सम कही ॥ तसु अंगज हो सुमंग
ल इण नामके, रूपे तिण सम को नहीं ॥ जं० ॥ २ ॥
निज रूपे हो मोहे नरनारीके, मदमातो रातो रहे ॥
नवि लेखे हो बीजो नयणा मेठके, आठे मदमातो
रहे ॥ जं० ॥ ३ ॥ तसु मंत्री हो नंदन गुण हीणके,
श्रेणिक नामे रूप बिना ॥ नृप नंदन हो संतावे नि
त्यके, चिंते ते इम अज मन ॥ जं० ॥ ४ ॥ में कीधी हो
परनव जीव हिंसके, अथवा मुनि संतापिया ॥ तिणे
इण नव हो हुं दोहग ठामके, चिंते इम श्रेणिक हीयां
॥ जं० ॥ ५ ॥ हवे कीजेहो कांश्क तप कष्टके, तो पूरव
तक लेलिये ॥ इम चिंतविहो परिग्रह सवि ठोडके,
॥ व्रत हवे ते लिये ॥ जं० ॥ ६ ॥ जितशत्रु हो
निज मननी खंतके, पाट सुमंगल आपियो ॥ तप क
रतोहो श्रेणिकमुनि तेहके, क्रमें वसंतपुर आवियो ॥

॥ जं० ॥ ७ ॥ तिणे लीधो हो थनिग्रह थति कूरके,
उठडि नामे तप तणो ॥ निमंत्रे हों पहिणो जे थाय
के, करवो तेहने पारणो ॥ जं० ॥ ८ ॥ तप महिमा
हो पसखो जगमांहीके, लोक थया सहु रागिया ॥ क
र जोडी हो सेवे निश दीशके, नर नारी पाय लागि
यां ॥ जं० ॥ ९ ॥ ते नरपति हो जन मुख सुणी वा
णिके, वांदी थपराध खामियो ॥ तव नरपति हो नि
ज मनने जायके, पारण काज निमंत्रियो ॥ जं० ॥
॥ १० ॥ इम कहिने हो पोहोतो निज ठाणके, मुनि
मास खमणने पारणो ॥ नृप पीडा हो थइ तेणी वार
के, जव थाव्यो राय वारणो ॥ जं० ॥ ११ ॥ तिण
मांहेहो नवि पेसे कोइके, वण रीमे वड्यो मुनि ति
को ॥ पेहेले घर हो जो छुगति थलन्यके, बीजो खम
ण करे जिको ॥ जं० ॥ १२ ॥ बली नरपति हो निमं
त्रण कीधके, तिणी परें पारणो नवि दीयो ॥ त्रीजे पण
हो पारणनी बेलके, उत्सव वस मुनि थवहेलीयो
॥ जं० ॥ १३ ॥ तव तापस हो चढियो बहु कोपके,
थति नूख कितो नवि लोपियें ॥ इण पापि हो लाज
च मुज लायके, पण मुज पारणो नवि दियो ॥ जं० ॥
॥ १४ ॥ हवे परजव हो एहने वधी दायके, हुं होजो

तिण मति बही ॥ नियाणोहो करी पामे कालके,
 तापस व्यंतर गति लही ॥ जं० ॥ १५ ॥ हवे नूपति
 हो, सुमंगल तेहके, राज तजी थयो संजती ॥ व्यंत
 रगति हो तिण पण लही सारके, दूउ श्रेणिक नूपति
 ॥ जं० ॥ १६ ॥ खंम बीजे हो ए सातमी ढालके, श्रे
 णिकनो नव नांखियो ॥ तापसनी हो सुणजो हवे
 वातके, जेणे नियाणो दाखियो ॥ जं० ॥ १७ ॥ स० १५२
 ॥ दोहा ॥

॥ पटराणी नूपतितणी, चेलणा उर उत्पन्न ॥ ग
 र्ज पसाये मोहजो, पति मांस नक्षण मन्न ॥ १ ॥
 राणी देखी डबली, राजा पूठे वात ॥ अति आ
 ग्रहसुं तिणे कही, आपणा मननी धात ॥ २ ॥ मंत्री
 जेद जणावियो, ते एम करे उपाय ॥ शशक मांस
 अणावीने, धरि उर ठेवे राय ॥ ३ ॥ राणी मोहजो
 पूरियो, राजा दीयो उलंज ॥ गर्जे ते पाले गोरडी, सुत
 संपत नलंज ॥ ४ ॥ पूरे मासे जन्मियो, परठयो वा
 डी जाम ॥ चंद समो करे चांदणो, श्रेणिक संचरे ता
 म ॥ ५ ॥ ताम्रचूडको तिण समे, चुंणतो आव्यो चू
 ण ॥ अति सुंदर कोमल घणुं, तिण आंगुल कीधी उं
 ण ॥ ६ ॥ राजायें ते संग्रह्यो, अशोकचंद कही नाम

सर्व कला निधि जोइने रे लो, आठ कन्या धरी स्नेह
 रे ॥ सु० ॥ परणावी एकण दिने रे लो, ताते अवि-
 क स्नेह रे ॥ सु० ॥ ह० ॥ ७ ॥ आठ रमणि सुख
 जोगवे रे लो, दोगंदक सुर जेम रे ॥ सु० ॥ सुख स
 माधे प्रवर्ततां रे लो, जे थयो ते कहे तेम रे ॥ सु०
 ॥ ह० ॥ ८ ॥ ग्रामागर पुर विहरतां रे लो, आब्या
 श्रीजिनराज रे ॥ सु० ॥ श्रेणिक कुंवर परिवारगुं रे लो,
 पट्टता वंदन काज रे ॥ सु० ॥ ह० ॥ ९ ॥ देशना सुणी
 जिनवरतणी रे लो, नविक जीव सुखकार रे ॥ सु० ॥
 श्रेणिक समकित उचखो रे लो, आवक अजय कुना
 र रे ॥ सु० ॥ ह० ॥ १० ॥ मेघकुंवर मातानणी रे
 लो, कही यो अनुमति आज रे ॥ सु० ॥ संयम लेगुं
 प्रभु कने रे लो, सारीश आतम काज रे ॥ सु० ॥
 ॥ ह० ॥ ११ ॥ अनुमति लही परिवारनी रे लो,
 ले संयम मन रंग रे ॥ सु० ॥ राते दूहवियो घणुं रे
 लो, मुनि गमनागमन प्रसंग रे ॥ सु० ॥ ह० ॥ १२
 ॥ मन जंगे हवे प्रहसमे रे लो, मेघ आव्यो प्रभु पा
 स रे ॥ सु० ॥ संयम दृढ करवा नणी रे लो, पूरव
 नव कही तास रे ॥ सु० ॥ ह० ॥ १३ ॥ जिनवर
 सुख नव सांजजी रे लो, धरे संयम सुपवित्त रे ॥ सु० ॥

जा राणी जावशुं, वंद्या मुनिवर पाय ॥ संध्याये घरे
आविया, सहुको हर्षित थाय ॥ ४ ॥ सुंदर मंदिर था
पणे, करता केलि निःशंक ॥ राजा राणी चेलणा,
पोढ्यां एक पलंक ॥ ५ ॥

॥ ढाल नवमी ॥ राग मज्जार प्रोहितीयाना गीत
नी ॥ निंदा म करशो कोइनी पारकीरे ॥ ए देशी ॥

॥ राजा श्रेणिक पोढ्यो मंदिरे रे, राणी चेलणा
केरे साथ रे ॥ निझावश राणी नवि लख्यो रे, सोड
वाहिर रहियो हाय रे ॥ रा० ॥ १ ॥ सीते कर ठ
रियो अति घणो रे, ऊवकी जागीने कहे एम रे ॥
ते केम होशे प्रीतम एम सुणि रे, चिंने श्रेणिक मनमें
तेम रे ॥ रा० ॥ २ ॥ अस्ततीने मनमांहे कुण वसे
रे, चंचल चित्त नारीनो होय रे ॥ वायम कदि न
होवे निर्मलो रे, देखो पंचाभृतगुं थोय रे ॥ रा०
॥ ३ ॥ थंतेवर परजालण जणी रे, ये मंत्रीसरने
थादेश रे ॥ नरपति पहतो श्रीजिन वंद्या रे, कहे
मंत्रीने श्रीमगधेश रे ॥ रा० ॥ ४ ॥ अजय सुणी वच
हीपडे चमकीयो रे, अविचाखो दीधो थादेश रे ॥
मुज माता तो शीजे नवि चजे रे, जो थावे पोतें
अमरेश रे ॥ रा० ॥ ५ ॥ जिम तिम थंतेवर ए रा

खवो रे, सुद्धि प्रपंच करी इहां कोइ रे ॥ अंतेंवर प
 ण प्रजालवो रे ॥ राय दूकम पण साचो होय रे ॥
 रा० ॥ ६ ॥ जीरण जाली कुंजरनी कुटी रे, मंत्री
 दूवे एहवा वुद्धवंत रे ॥ वांदी पूठे नरपति एकमना
 रे, चेलणा कहेवी कहो जगवंत रे ॥ रा० ॥ ७ ॥ जि
 न बोले सांजल तुं शुनमति रे, साते सतिचां में शिर
 ताज रे ॥ नरपति चेढानी साची सही रे, इण परं
 जगवंत सांसों नांज रे ॥ रा० ॥ ८ ॥ इम सुणी नृप
 वेने ध्याव्यो वही रे, शुं तें कीधो इम कहे वाण रे ॥
 अजय जणे तुम दूकम कियो अमे रे, तें पण कांइ
 न ठंम्या प्राण रे ॥ रा० ॥ ९ ॥ मंत्री तात तणो व
 च संग्रही रे, बोले बाल मरण न करुं निटोल रे ॥ ए
 अक्सरे संयम लेइत जावशुं रे, अजयकुंवर कह्यो ए
 वोल रे ॥ रा० ॥ १० ॥ चिंत निवारो राजा चित्तनी
 रे, ठे तुम अंतेंवरने केम रे ॥ राजा सुणी अति ह
 रित थयो रे, वलतो अजय जणी कहे एम रे ॥
 रा० ॥ ११ ॥ तुं मुज जीवन प्राण ठो जगतमे रे, तुं मु
 ज मानससरोवर हंस रे ॥ चिरंजीवे तुं मंत्री माहरो
 रे, तुजयी उंघ्यो मारो वंश रे ॥ रा० ॥ १२ ॥ सुख जोगव
 तो रदे तुं सासतो रे, संतोष्यो इम कही सुवचन रे ॥

बुद्धियें जिणो अंतेवर राखियो रे, लोक कहे धन धन
 रे ॥ रा० ॥ १३ ॥ नवमी ढाल ए खंम बीजा तणी
 रे, लक्ष्मीविनय कहे सुविलास रे ॥ बुद्धि प्रवल जिण
 पुरुषनी रे, तेहनो सयजे जग यश वास रे ॥ रा० ॥ १४ ॥

॥ दोहा ॥

॥ हवे इण अवसर एकदा, पनणे चेलणा रंग ॥
 एकथंनो सुंदर घणो, गृह मुज काज सुरंग ॥ १ ॥
 करावी यो मुज नणी, प्रीतम मन बह्नास ॥ सयली
 मां अधिकी दुबुं, पुरो ए मुज आश ॥ २ ॥ नित्य
 नारी सुजागणी, प्रीतम जेहने हाथ ॥ जेहने प्रीतम
 वश नहि, सानारी काढी नाथ ॥ ३ ॥ चूपति मंत्री
 नांखियो, मंदिरनो विरनंत ॥ अजयकुंवर हवे ततह
 णे, चिंते बुद्ध बुद्धिमंत ॥ ४ ॥

॥ ढाल दशमी जिनवरसुं मेरो मन जागो, अ
 थवा शेजुंजे साधू अनंता सीधा ॥ ए देशी ॥

॥ अजय तेडाव्या वार्षिक ततहण, गृह विधि
 जाणणहार रे ॥ मंत्री वार्षिक साथे लेइ, पढुता व
 नह मजार रे ॥ अ० ॥ १ ॥ फिरि फिरि वन खंम त
 रुवर पेखे, तिहां दीगो तरु एक रे ॥ शाखा पत्र फूल
 फल देखी, मंत्री धखो विवेक रे ॥ अ० ॥ २ ॥ सुंदर

वन ए देव अधिष्ठित, ठोते थयो विठाय रे ॥ अ० ॥
 ॥ ११ ॥ मंत्री शिरोमणि तेडी राजा, कहे एवो आ
 देश रे ॥ वन फल तस्कर नियह कीजे तेहनो, त
 जीये विश्वास विशेष रे ॥ अ० ॥ १२ ॥ बीजा खं
 मनी दशमी ढाले, महेल तणो अधिकार रे ॥ लक्ष्मी
 विनय निजमति अनुसारे, जाखी ढाल उदार रे ॥
 अ० ॥ १३ ॥ सर्व गाथा ॥ २१४ ॥

॥ दोहा ॥

॥ पंचामृत जल पूरियां, तरु तरु मूले आय ॥ गू
 गल अगर उखेचियां, नव पल्लव वन आय ॥ १ ॥ तस्क
 र नियह कारणे, मंत्री करे उपाय ॥ बुद्धि प्रवल जिण
 पुरुषने, तसु जिम तिम कारज आय ॥ २ ॥ कथा ए
 क मन केलवी, सुंदर अद्भुत बात ॥ सुणतां अचरि
 ज उपजे, जेदे साते धात ॥ ३ ॥

॥ ढाल अगियारमी ॥

॥ थारां महेलां ऊपर मेह, ऊरुखे विजलीहो ला
 ल ॥ ऊ० ॥ ए देशी ॥ नगर नमे निश दीश, धरे मन
 कंदमें हो लाल ॥ ध० ॥ कथा कहे मंत्रीत, वेसी नर
 वृंदमें हो लाल ॥ वे० ॥ नगर वसंतपुर नाम, सद्गु
 जग जाणियो हो लाल ॥ स० ॥ निर्धन जीरणशेव,

वसे तिहां बाणियो हो लाल ॥ व० ॥ १ ॥ तस
 पुत्री रति रूप, यौवन जल जल रही हो लाल
 ॥ यो० ॥ मोहे सुर नर लोक, यौवन ज्योति मिल
 रही हो लाल ॥ यो० ॥ चोरे नित वन फूल, ते रति
 पति कारणे हो लाल ॥ ते० ॥ चरचे पूजे देव, ये क
 षि पति वारणे हो लाल ॥ ये० ॥ २ ॥ नित नित चोरी
 कोइ, करे वन माहरे हो लाल ॥ क० ॥ जाणे नहीं
 नर कोइ, न होवे जाहरे हो लाल ॥ न० ॥ एम वि
 मासि वनपाल, त्रिपी विवग्ने रह्यो हो लाल ॥ त्रि० ॥
 प्रांते थावी बाल, जालि कर इम कह्यो हो लाल ॥
 जा० ॥ ३ ॥ वणा दिवस नें लीध, जनां फूल माहगं
 हो लाल ॥ ज० ॥ लाधी तुज में आज, जाणी गुण ता
 हरा हो लाल ॥ जा० ॥ नवि ठांडुं तुज नेट, बचन
 माली इसा हो लाल ॥ व० ॥ जो आवे मुज पास,
 परण पेहेली निशा हो लाल ॥ प० ॥ ४ ॥ वाचा मा
 नी बाल, ठोडी मालितिका हो लाल ॥ ठो० ॥ अनु
 क्रमे वर धनवंत, कन्या परणे जिका हो लाल ॥ क० ॥
 पढुता सुणिहि जाम, करें प्रीय वीननि हो लाल ॥
 क० ॥ वाचानी कही बात, मालिनी पीनती हो लाल
 ॥ मा० ॥ ५ ॥ लही प्रीतम आवेश, चली निशि ए

कली हो लाल ॥ च० ॥ मारगें मलिया चोर, साची
 वातें मूकी बली हो लाल ॥ सा० ॥ तिण परें राक्षस
 लंघी, गइ वनमे जिसें हो लाल ॥ ग० ॥ वनमाली द
 ढ देखी, कहे जगनी तिसें हो लाल ॥ क० ॥ ५ ॥
 बलतां राक्षस चोर, तजी तेहने तंइ हो लाल ॥ त०
 ॥ कुशले थायी गेह, मली प्रीतें जइ हो लाल ॥ म०
 ॥ कहां कुण दुष्करकार, कहे मंत्री इशो हो लाल ॥
 ॥ क० ॥ मानी थमरस वंत, सराहे पियु जिसो हो
 लाल ॥ स० ॥ ७ ॥ लोक वचुद्धित जेह, अधिक राक्ष
 स गणे हो लाल ॥ थ० ॥ जे कामी कामांध, दुष्कर
 माली जणे हो लाल ॥ ६० ॥ चोर चतुर ति
 णमांडी, जंपे मानंगीयो हो लाल ॥ जं० ॥ मुहते त
 तद्वण तेह, नुरत चोर परखियां हो लाल ॥ तु० ॥
 ॥ ७ ॥ पूठयो किम फल लीध, कहे विद्या करी हो लाल
 ॥ क० ॥ थाप्यो नरपति पास, मागे विद्या खरी हो
 लाल ॥ मा० ॥ वनो कहे ते नील, विद्या नरपति ज
 णी हो लाल ॥ वि० ॥ नाये कहे मंत्रीश, विनय विण
 थम धणी हो लाल ॥ वि० ॥ ९ ॥ सिंहासन बेसाडी,
 नुरत विद्या गृही हो लाल ॥ तु० ॥ पदुता निज नि
 ज पाम, सहु सुखसुं रहे हो लाल ॥ स० ॥ युद्ध का

रिज कीध, ग्रहो चोर इण धिये हो लाल ॥ अ० ॥

मतिवत मंत्री होय, तियां कारिज सधे हो लाल ॥

॥ ति० ॥ १० ॥ सर्वगाथा ॥ २२७ ॥

॥ दोहा ॥

॥ इण थवत्तर पुर एकदा, समोसखा जिनवीर ॥

जगवंत वंदण उमहो, श्रेणिक साहस धीर ॥ १ ॥

मारग जातां बाजिका, देखी एक दुर्गंध ॥ बांदी पूठे

जिन जणी, तेह तणो संबंध ॥ २ ॥

॥ ढाल वारमी ॥

॥ नेमी समोसखा, ए देशी ॥ अथवा धर्म ह्ये

धरो ॥ ए देशी ॥ श्रीजिनवर वलतो जणे रे, निंदा

विकथा ठोडी ॥ सुण श्रेणिक नृपाल रे, जे कहियें ते

थोडी रे ॥ १ ॥ कर्मतणी कथा ॥ ए आंकणी ठे ॥

धरजो ह्ये विचारी रे ॥ हीन कुल थवत्तरी, वली

थइ श्रेणिक नारी रे ॥ कर्मतणी कथा ॥ २ ॥ इणहि

ज घीपे जरतमें रे, ठे साजियाम शुन ठाम ॥ तिहां

नियसे एक बाणियो रे, धन मित्र एहवे नामो रे ॥ क०

॥ ३ ॥ वेटी धनशिरि तेहने रे, सुंदर शोना तन्न ॥

मात पिता जीवन समी रे, पोतें परियल घन्नो रे ॥

॥ क० ॥ ४ ॥ तत्तु विवाहने महोत्सवे रे, मुनि मल म

लिन शरीर ॥ आया देखी हर्षित मने रे, उठी धन
 शिरि धीरो रे ॥ क० ॥ ५ ॥ अशन पान वोहरावतां
 रे, आब्यो मल दुर्गंध ॥ मुह मचकोडी निंदा करे रे,
 कियो अशुन कर्म बंधो रे ॥ क० ॥ ६ ॥ तिहांथी म
 री इण पुर वरे रे, गणिका उर अवतंस ॥ गर्जने संगे
 तेहनो रे, सुख न रह्यो तनु अंशो रे ॥ क० ॥ ७ ॥
 नेडो को आवे नहीं रे, अरति धरे दुर्नाग ॥ जात मा
 त दुर्गंधपणो रे, नंखावे इण मागो रे ॥ क० ॥ ८ ॥
 अशुन कर्म इणो नोगव्यो रे, हवे लेहेरो सुख जोग ॥
 आठ वरस स्त्री ताहरी रे, नोगवशो बहु नोगो रे ॥
 ॥ क० ॥ ९ ॥ ते कहे केम हुं जाणशुं रे, ते चढरो त
 म पूंठ ॥ कामनिशुं तुमे क्रीडतां रे, जिन वंदी नृप उ
 ठयो रे ॥ क० ॥ १० ॥ हवे त्यांथी ते वाजिका रे, लः
 आहीरणी काय ॥ लाले पाले निज पुत्री परं रे, जिहां
 तिहां कर्म सखायो रे ॥ क० ॥ ११ ॥ हवे राजगृही
 पुरी कौमुदी रे, उत्सव देखण काज ॥ आवे ते नि
 ज मातशुं रे, यौवन लावन राजो रे ॥ क० ॥ १२ ॥
 नर नारी टोलां मिव्यां रे, त्यां महा मंत्री मगधेश ॥
 निशि कौतुक देखण जणी रे, आवे फेर विवेशो रे ॥
 ॥ क० ॥ १३ ॥ जीड वसें ते आहीरणी रे, उवे छुज

ग जग उग्यो, रखे सुणो तसु वाण ॥ नर नारी सह
वश कियां, योजन वाणी वखाण ॥ ३ ॥

॥ ढाल तेरमी ॥

॥ हुं तुज आगल शी कहुं केशरीया लाल ए देशी ॥

॥ शीख सुणी हवे तातनी वालेसर, रहे रोहणि
यो चोर रे ॥ वा० ॥ लाल ॥ राजगृही पुरमे सदा ॥

॥ वा० ॥ करतो चोरी अघोर रे ॥ वा० ॥ लाल ॥

॥ १ ॥ मंत्रीसर हवे जे करे ॥ वा० ॥ सुणजो ते म

न लाय रे ॥ वा० ॥ लाल ॥ ताते शीख दइ जिका

॥ वा० ॥ ते पण विफली थाय रे ॥ वा० ॥ लाल ॥

॥ मं० ॥ २ ॥ ग्रामागर पुर विहरता ॥ वा० ॥ समो

सखा जिन वीर रे ॥ वा० ॥ लाल ॥ नर नारी बंद

न गयां ॥ वा० ॥ करवा पवित्र शरीर रे ॥ वा० ॥

॥ लाल ॥ मं० ॥ ३ ॥ चोरी करी आव्यो तिसे ॥ वा० ॥

वज्रतो तिणे आराम रे ॥ वा० ॥ लाल ॥ श्रवण आं

गुलीये रुंधवी ॥ वा० ॥ कांटो विंध्यो ताम रे ॥ वा०

॥ लाल ॥ मं० ॥ ४ ॥ ते उद्धरवा वेगो जिसे ॥ वा०

॥ सांजलीयो सुर स्वरूप रे ॥ वा० ॥ लाल ॥ पढुतो

पुर धनहर हवे ॥ वा० ॥ ए बात कहे जन नूपरें

॥ वा० ॥ लाल ॥ मं० ॥ ५ ॥ राय हूकम मंत्रीसरू

विवेक रे ॥ वा० ॥ लाल ॥ साते क्षेत्रे धन वावख्यो ॥ वा० ॥
 सील जावादि अनेक रे ॥ वा० ॥ लाल ॥ मं० ॥ ११ ॥
 जंपे मंत्रीसर जाणीने ॥ वा० ॥ तें किम जाण्यो मुज
 दंज रे ॥ वा० ॥ लाल ॥ तुंहिज चोर विसवावीशुं
 ॥ वा० ॥ ते नणे गुरु उवंच रे ॥ वा० ॥ लाल ॥
 मं० ॥ १३ ॥ कुण गुरु कहे जिन वीरजी ॥ वा० ॥
 ताम जणावे निज विरतंत रे ॥ वा० ॥ लाल ॥ देई
 धन व्रत आदख्यो ॥ वा० ॥ पाली पढुंतो स्वर्गनी अं
 त रे ॥ वा० ॥ लाल ॥ मं० ॥ १४ ॥ सर्वगाथा ॥ २६६ ॥
 ॥ दोहा ॥

॥ हवे ठे सागरमांहि शुन, आदनपुर अनिरा
 म ॥ तिहां ठे आदन नरपति, राणी आदन नाम
 ॥ १ ॥ अंगज आई कुमार तसु, सवि गुण कला नि
 धान ॥ एक दिन तिहां आव्यो वही, श्रेणिकनो पर
 धान ॥ २ ॥ जेट देई नृपने मळ्यो, हरख्यो आदन
 चित्त ॥ पूठे कुंवर कवण नृप, कहे श्रेणिक मुज मि
 त्त ॥ ३ ॥ तेहतणा ए मंत्रवी, सुणी कहे आईकुमा
 र ॥ मंत्री तुम स्वामी तणे, कोइ नंदन ठे सुविचार
 ॥ ४ ॥ तिणसुं करिणुं प्रीत हुं, इम सुणि ते कहे वोज
 ॥ अम प्रचुने सुत ठे जिको, तसु मति सुर गुरु तोल ॥ ५ ॥

॥ ढाल चौदमी अलबेलानी देशी ॥

॥ अजयकुंवर नामे जलो रे, पणसें मंत्री सिरता
 ज ॥ सुविचारी रे ॥ दान दया गुण आगलो रे लाल,
 सोहे निज जुज राज ॥ सु० ॥ अ० ॥ १ ॥ आदन
 सुत रंज्यो घणुं रे, दीये जातां तसु साय ॥ सु० ॥
 नेट जुड कही बीननी रे लाल, ए देजो तसु हाय ॥
 सु० ॥ अ० ॥ २ ॥ लेड राजगृह आयिया रे, आपी
 नेट उदार ॥ सु० ॥ संदेशो कहे अजयनें रे लाल,
 चिंते ते तिणवार ॥ सु० ॥ अ० ॥ ३ ॥ मुगनि पूरव
 जब आसने रे, चरण करण विराध ॥ सु० ॥ तिणे
 इण जब अनाये रे लाल, देजो उत्पत्ति लाध ॥ सु०
 ॥ अ० ॥ ४ ॥ मुजगुं गुरु कर्माजिके रे, मित्रपणो न
 करंत ॥ सु० ॥ तिण कारण जिन नांखिया रे लाल,
 सगिखा सगिख राचंत ॥ सु० ॥ अ० ॥ ५ ॥ जिनप्र
 तिमा जिन सागिखी रे, दर्शन सवि सुख काम ॥
 सु० ॥ लेहजो प्रतिबोध देखतां रे लाल, जातिस्मरण
 पाम ॥ सु० ॥ अ० ॥ ६ ॥ इम चिंतवी उपकरणसुं
 रे, आपी मंजुमे जाव ॥ सु० ॥ प्रतिमा जिन युगा
 दिशनी रे लाल, मंत्री ताम पठाव ॥ सु० ॥ अ०
 ॥ ७ ॥ ते नर तिहां आपे जड रे, हवे ते हरे विजो

प ॥ सु० ॥ मंजूस उघाडे जेहवे रे लाल, तिहां जिन
 प्रतिमा देख ॥ सु० ॥ अ० ॥ ७ ॥ कुर्यें आनरण मु
 ज मोकळ्या रे, आगे राखी थाप ॥ सु० ॥ वली व
 ली तसु जोवतां रे लाल, जातिस्मरण प्राप ॥ सु०
 ॥ अ० ॥ ८ ॥ जातिस्मरणे जाणियो रे, हुं श्हांयी
 नव ब्रीज ॥ सु० ॥ नाम सामायिक कुटुंबकी रे, लाल,
 नगर वसंत सुणीज ॥ सु० ॥ अ० ॥ १० ॥ रमणी
 वंधुमती सायशुं रे, धर्म सुणी व्रत लीध ॥ सु० ॥ म
 हिला व्रतमां निरखतां रे लाल, राग नाचमें कीध ॥
 सु० ॥ अ० ॥ ११ ॥ मुज नाच तिणे जाणी करी रे,
 आणी मन संवेग ॥ सु० ॥ व्रतजंग तणे नयें तिणे रे
 लाल, अणसण लीधो वेग ॥ सु० ॥ अ० ॥ १२ ॥
 काल करी स्वर्गे गइ रे, हुं पण सुणी तसु वांत ॥
 सु० ॥ अणसण सुरपद पामियो रे लाल, चवि देश
 अनारय जात ॥ सु० ॥ अ० ॥ १३ ॥ मुज जिन प्रतिमा
 प्रति बोधियो रे, धन ते थनय सुदेश ॥ सु० ॥ तसु
 मलवा मन उमह्यो रे लाल, मागे पितानो आदेश
 ॥ सु० ॥ अ० ॥ ४ ॥ सर्व गाथा ॥ २७५ ॥

॥ दोहा ॥

॥ राय रखवाला राखिया, पांचसे राजकुमार ॥

1

2

3

4

र रे ॥ मु० ॥ तिण कारण थाजीविका, होशे इण
 आधार रे ॥ मु० ॥ ४ ॥ इम सुणी वालक बोलियो
 बांधी राखीस हुं तात रे ॥ मु० ॥ सूत कांत्यो होयजे
 टलो,यो मुज मोरी मात रे ॥ मु० ॥ ५ ॥ इम कही का
 चे तांतणे,ताततणां पग विंट रे ॥ मु० ॥ किम जाइस
 एम सुणी करी,देखी निज सुत मिंट रे ॥ मु० ॥ ६ ॥ गाहा
 रस श्रवणे सुणी,तिम बली स्त्री हावजाय रे ॥ मु० ॥ कवि
 कछोल तिमैं कहा,वाकक मुणमुण लाव रे ॥ मु० ॥ ७ ॥
 नेह विखूयो वचन सुणी,गणि तांतणां ते वार रे ॥ मु० ॥
 तेता घरे वरसो हवे, रेहवो आईकुमार रे ॥ मु० ॥ ८ ॥
 वरसे बोले व्रत लीयो, सेवक पणसैं चोर रे ॥ मु० ॥
 प्रति बोधि बलि युगमसुं, मंखलि पुत्र कठोर रे ॥
 मु० ॥ ९ ॥ पंथे गजबंधन ठोडवी, साथें तापस कीध
 रे ॥ मु० ॥ राजगृहिपुर आवीयो,वंदन जिणंद प्रसिद्ध रे
 ॥ मु० ॥ १० ॥ मुनिवर आयो सांनली,हवे श्रेणिक नर
 राय रे ॥ मु० ॥ मंत्री बहु जन वंदशुं,वंदे तेहना पाय रे
 ॥ मु० ॥ ११ ॥ कर जोडी श्रेणिक कहे, तुम दर्शन गज
 केम रे ॥ मु० ॥ मूकाणो बंधनयकी,मुनि कहे बलतो ए
 म रे ॥ मु० ॥ १२ ॥ लोहतणां बंधन जिके,ते न थयाव
 जवंत रें ॥ मु० ॥ सूत्र तंतणना बंधणा,ते मुज कठिन

त्रीजो खंम हवे बोलखुं, सदगुरु करो सहाय ॥ १ ॥
 खीर खांम घृत त्रण मिथ्यां, उपजे सरस सवाद ॥
 तिम ए त्रीजो खंम करुं, तजी थंगे परमाद ॥ २ ॥
 एक दिन प्रभुश्रीवीरजी, राजगृही उद्यान ॥ जब
 सायर तारण तरण, समोसखा वर्द्धमान ॥ ३ ॥
 श्रेणिक निज परिवारखुं, वंदन पढुतो तेथ ॥ परस
 द वार मिली तिहां, सुणवा जिनधर्म एथ ॥ ४ ॥
 तिण कृणे कोइएक नर, कर्ता प्रभुनी सेव ॥ रसीय
 जूहे जिन चरणखुं, निरखे निम नरदेव ॥ ५ ॥ अ
 ति कोपातुर नृप थयो, ङण अवसर प्रभु गय ॥ ठीके
 थनयकुमार तम, काजकमृगीयां आय ॥ ६ ॥ थनु
 कमे तव कोढी नणे, कर्ता प्रभुनी सेव ॥ मरिसु
 जीव थहजीव मरि, ममरि जावनहेव ॥ ७ ॥ एम
 सुणी रुडो थाइसे, नगर निज नर नेडी ॥ ए नर
 जातो साहिजो, ते तमु जागा केडी ॥ ८ ॥ ते तत
 कृण उडी गयो, नृपने कहां उदंत ॥ पुणे श्रेणिक
 तेहनो, चरित्र नणे जगवंत ॥ ९ ॥

॥ दाज पहेजी चोपाइनी देगीमां ॥

॥ नगर कोसंबीनामें जजो, सत्तानिक गजा अति
 जजो ॥ तिहां निवसे ~~सेवा~~ सेटूक, निर्यन मूरख

गयो थयो काया सुख ॥ बली आब्यो निज घर ते
 देख, सवि परिजन कोढी सुविशेष ॥ १० ॥ हरखो
 विप्र विशेषे ताम, सविशेष जनने जंपे थाम ॥ सुज
 अचहीला फल तुम लह्यो, तव सज्जन बलतां स्म
 कह्यो ॥ ११ ॥ डुष्टी तुज सम अवर न कोइ, दीगो
 नहि जन संताप्यो सोइ ॥ राजग्रहपुर आब्यो तेह
 पोलिया पासे रहे धरी नेह ॥ १२ ॥ एक दिन आ
 ब्या वीर जिणंद, जविक कुमद पडिवोहण चंद ॥ वं
 दन पोहोतो पोलियो ताम, द्विज स्थापी रखवालो
 गम ॥ १३ ॥ २२ ॥

॥ दोहा ॥

॥ त्यां बली डुग्गा देहरे, नखे घणो बल ताम ॥
 तास तृपा व्यापी घणूं, जल आरतें मरि ताम ॥ १ ॥
 जल आसृत किण यावमें, उपनो जाइ जेख ॥ अन्य
 दिन थम आब्या वही, सुणी तसु थयो विवेक ॥ २ ॥
 जातिसमरण उपन्यो, मेमरने तिण काल ॥ थम वं
 दणने संचह्यो, हय हणियो खुर ताल ॥ ३ ॥ शुन
 नावे ते सुर थयो, डुङ्गरांक इण नाम ॥ इइ प्रशंसा
 तुम सुणी, आब्यो एणे गम ॥ ४ ॥ रस्तीय त्रमे क
 री वंदणे, चरचे थमारा पाय ॥ सुर परमारथ सद्गु

कह्यो, जंगवन करी पत्ताय ॥ ५ ॥ अमने परजव
 शिव दुस्ती, तुमने परजव नरक ॥ अजव जणी सुख
 विहुं जवे, सुखीय इत उत नरक ॥ ६ ॥

॥ ठाल वीजी ॥

॥ श्रेणिक मन अचरिज थयो ॥ ए देखी ॥ वचन
 सुणी एम वीरनां, श्रेणिक दुःख थयो गाढो रे ॥ क
 जोडीने वीनवे, मुजने नरकथी काढो रे ॥ वचन स
 णी० ॥ १ ॥ जिम हुं नरके नवि पडुं, ते उपाय कह
 स्वामी रे ॥ जिन जांगवे कपिला कनें, दान दीवावे
 खधामी रे ॥ व० ॥ २ ॥ नृपति आर्वी मंदिरे, क
 जाने बोलावे रे ॥ तांवन पीठे वेर्माने, दान दे मा
 ने जावे रे ॥ व० ॥ ३ ॥ वलती दाम्नी एम जणे, न
 च काम हुं करीशुं रे ॥ पण ण जव ण हाथ
 साधुने दान न देखु रे ॥ व० ॥ ४ ॥ नेझ्यां वध्या
 ण जणी, कालकमुगिया जूप रे ॥ किणहि उपाय
 वि रहे, तव ते घाळ्यां कृप रे ॥ व० ॥ ५ ॥ नांप
 मनशुं महिप जइ, मार विमवावीमां रे ॥ चितान
 नृप देखीने, पनणे श्रीजगदीशां रे ॥ व० ॥ ६ ॥
 मे निकाचित वंधिया, ते तं जांगव गजा रे ॥ न
 तव्यता जाजे नहि, जो कर कोटि इजाजा रे ॥ व

॥ ७ ॥ तिहांथी तुं होइस सही, अम सम पदम जि
 एंवो रे ॥ पद्मनाभ नामे जजो, सेवरो चोसर इंदो रे
 ॥ व० ॥ ७ ॥ हर्षित नृप प्रनुने नमी, पुर आवे ति
 ए कांते रे ॥ माती रूपे सर कंठें, मुनिवर एक निहा
 ले रे ॥ व० ॥ ८ ॥ उयो केडे बांधीयो, मद्य कावे सर
 कांते रे ॥ देइ प्रदक्षिण बीनवे, नूपति वचने मीठे रे
 ॥ व० ॥ ९ ॥ ए सुं दीमे साधुजी, ते कहे जयणा
 हेतें रे ॥ आवक को एहयो नहीं, जे पाप पुंनण चेतें
 रे ॥ व० ॥ १० ॥ कंचल देरावी साधुने, आवे नूप
 ति जेहवे रे ॥ चहुहटे गर्जणी साधवी, पाचती दीवी
 तेहवे रे ॥ व० ॥ ११ ॥ ते पण नंदी जावशुं, ए तुम
 कारण केहे रे ॥ जिनशासननी झीजणा, मत दुए
 आवो गेहे रे ॥ व० ॥ १२ ॥ सुतक कर्म करानियां,
 सम्यगुं रहा अम गेहे रे ॥ जाव अधिक जाणी करी,
 र प्रगळ्यां ते तेहे रे ॥ व० ॥ १३ ॥ पनणो नरवर
 तुं, धन धन तुज अवतारो रे ॥ सुप्रसन्न गोलह
 गज दे, तेम अमूलक द्वारो रे ॥ व० ॥ १४ ॥ ते
 रसे जे सांघिगं, मूढो दाह उदारो रे ॥ इम कही सुर
 गें गयो, नरपति निज परिसारो रे ॥ व० ॥ १५ ॥ ४४ ॥

(६९)

॥ दोहा ॥

॥ अन्य दिवस हवे एकदा, कालकसूरियो अंग ।
पाप थकी बहु वेदना, उपनी जात अजंग ॥ १ ॥
तसु नंदन सुख कारणे, गीत गान सुख मेज ॥ सु
नि गंध तसु अंगने, बहु जेपे धरि हेज ॥ २ ॥ कीध
औपथ बहु विधे, सुख न जहं कृण मात्र ॥ सुजम त
दा मंत्रीजने, आवी जणावे वान ॥ ३ ॥ मंत्रिमार सु
णी एहवो, जांखे नेह उपाय ॥ निस्क कंटक अश्य
करो, जिम नेहने सुख आय ॥ ४ ॥ अशुचि यिजे
अंगे करो, अशुचि खवगावां रीर ॥ नीर अशुचि प
वो बली, जिम मुख जहं अरीर ॥ ५ ॥ ए उपाय पुजे
कखो, सुख पायो नम्र जीव ॥ पाप बजो नरकें गयो
पादंतो सुख रीव ॥ ६ ॥

॥ दाज ब्रौजी ॥

॥ आदर जीव कृमा गुण आदर ॥ ७ वेर्जा ॥

॥ प्रत्यक्ष पाप तणां फल दया, सयगियाने दुःख
जी ॥ जे अशुचि दृग् परिदृग्तां, नेहजुं पाम्यो सुख
जी ॥ प्र० ॥ १ ॥ ग्यावण बगिया परिजन सधनां
सहु कहं मायने ताव जी ॥ पाप उदय दुवे जेहने
ज्यागे, नव दृग् नवि आय त्र ॥ प्र० ॥ २ ॥ म्याग्य वि

वे सहु सयणां, स्वारथ विण नहि कोय जी ॥ स्वारथ
 थणसरतो जाणीने, सुत पण वेरी होय जी ॥ प्र० ॥
 ॥ ३ ॥ इण संसारे मोह्यो प्राणी, करे पाप कर्म बंध
 जी ॥ फल किंपाक तणां सुख पामे, जाणे नहि जा
 तथ जी ॥ प्र० ॥ ४ ॥ जरा मरण रोगें करी पूरित,
 देह थयिर संसार जी ॥ तो पण मूरख जीव न जा
 णे, नेत्र थकां थंधार जी ॥ प्र० ॥ ५ ॥ इण जव पा
 रथी विरुद्ध धरावे, परजवे दुःख दातार जी ॥ कुंजी
 पाके पचतो प्राणी, सेहेतो दुःख थपार जी ॥ प्र० ॥
 ॥ ६ ॥ सयण तवे कोइ थ्याडो न थ्यावे, सहे एकलो
 निरधार जी ॥ इम जाणी जे पापथी विरता, धन ध
 न तसु थवतार जी ॥ प्र० ॥ ७ ॥ हवे परिजन सहु
 मिलिने थ्यायो, कहे सुलसने एम जी ॥ कुटुंब काज
 महिषां वध कर तुं, थमे लेश्यां पाप तेम जी ॥ प्र०
 ॥ ८ ॥ निज कुटुंब प्रति बोधन काजें, सुलससर हणे
 पाय जी ॥ वांटी ल्योए वेदना माहरी, पल जर मुज
 न खमाय जी ॥ प्र० ॥ ९ ॥ ते थया थसमर्थ वेद न
 ६५ , समजायो परिवार जी ॥ थनय वचने थयो
 ७५ , आवक, पाले नित व्रत वार जी ॥ प्र० ॥ १० ॥

बोले पीजवाण युं, आरोहक हो तुमे थया अजाण ॥
 ए मूरख गणिका प्रत्यें, केम जांखो हो तमे मीठी वा
 ण ॥ आ० ॥ ४ ॥ द्विज तरुने दृष्टांतनी, तमे धारो
 हो निज हैडे वाण ॥ केम दृष्टांत ठे तेहनुं, अम जां
 खो हो तुम चतुर सुजाण ॥ आ० ॥ ५ ॥ देवदत्त
 नामे जलो, द्विज पढुतो हो उत्तर दिस जाण ॥ त्यां
 तरु दीव पलासनो, तसु फूजे हो मोह्यो मन जाण
 ॥ आ० ॥ ६ ॥ तस बीज जेइ निज देशमां, आणी
 वावे हो नित सींचे नीर ॥ वृक्ष यणुं तरु पामियो,
 पण न हुवे हो तसु फूज शरीर ॥ आ० ॥ ७ ॥ रुखो
 वडुवं एकदा, दे वन्हि हो तसु तरुने मूल ॥ जलणें
 जड जलतां थकां, ते ततरुण हो फूयो वडु फूल
 ॥ आ० ॥ ८ ॥ ए दृष्टांत इहां किणे, प्रीय कहेतां हो
 नवि माने जेह ॥ तेहनो संग निवारियें, जे मूरख
 हो करे तेहणुं नेह ॥ आ० ॥ ९ ॥ असुख हुवे पोते
 जिणे, ते कहिजें हो नेह प्रेत सनान ॥ नेह अथिर
 बली नारीनो, ते मारे हो विलटी वाव समान ॥ आ०
 ॥ १० ॥ एक धरे मनमां बली, एक निरखे हो नय
 णांती मेढ ॥ एकणसुं कान वातीयां, एकणसुं हो
 मजती दे नेढ ॥ आ० ॥ ११ ॥ एकणसुं गाली दी

ये, एकण्ठुं हो मलती मन हेज ॥ एकण पाय पखा
 लती, एकण्ठुं हो रमती सुख सेज ॥ आ० ॥ १२ ॥
 एकण्ठुं शयनां करे, एकण्ठुं हो पूरे संकेत ॥ एक
 ण्ठुं हिलिमलि रहे, एकण्ठुं हो मन कपर हेत ॥
 ॥ आ० ॥ १३ ॥ जिएमेंति मले कामिनी, रहे तेहने
 हो होइ पानही जेम ॥ कूड करे जण जणथकी, तुं
 पियुडो हो मुज जीवन जेम ॥ आ० ॥ १४ ॥ धूता
 री जग धूतियो, पाडे मुग्या हो लोकाने पास ॥ च
 तुर नरां चित्त चोर ले, नवि पूरे हो बली तेदनी आ
 श ॥ आ० ॥ १५ ॥ नारी मार आपणो, नारी राचे
 हो नीचाने संग, नारी प्रव्यक्त राक्षसी, तिणें तजीयें
 हो नारीनो संग ॥ आ० ॥ १६ ॥ सर्वगाथा ॥ ७१ ॥
 ॥ दोहा ॥

॥ बली जेम ब्रह्मदत्तने कियो, अज गरुड सुख
 जाग ॥ किम अज ब्रह्मदत्तने कियो, ते कहो मुज व
 ड जाग ॥ १ ॥ कथा कहु सुण मित्र तुं, कंजिल नय
 र निवास ॥ बारमो चर्की तिहां बसे, ब्रह्मदत्त यश
 वास ॥ २ ॥ एक दिन नृपने अपहस्यो, एकज चप
 ल तुंग ॥ पदुतो बनखंम पाधरो, पूत्रे दल चतुंग
 ॥ ३ ॥ तिण आण्या निज नगरमें, पदुतो नृप निज

वास ॥ घर आब्यो जाणी करी, राणि कहे मृडनास ॥

॥ ढाल पांचमी वीर बखाणी राणी

चेलणा जी ॥ ए देशी ॥

॥ सरस सुंदर एक तरु बिपे जी, जे तुम दीगो को
 ५ आज ॥ वन खंममांही कोतुक नवो जी, तव क
 दे श्रीनरराज ॥ १ ॥ अचरिज कहो प्रिय मां नणी
 जी, जिम मन हर्षित थाय ॥ अचरिज जे वन देखि
 यो जी, ते कहे राणीने राय ॥ अ० ॥ २ ॥ हुं वन
 मांही पढोंतो जिमे जी, मनोहर सरोवर पाज ॥
 त्यां वेगो जइ तरु तले जी, शीतल ठांही निहाल ॥
 अ० ॥ ३ ॥ नारी तिहां एक नागणि जी, रूप गुण
 करीय अथाग ॥ आबीयो तसु पासे बीयो जी, गोणत
 नामे नाग ॥ अ० ॥ ४ ॥ ते रति करतां देखियां जी,
 असमंजस में आचार ॥ जाणीने ते में ताडियां जी,
 कसादिकां दीया प्रहार ॥ अ० ॥ ५ ॥ ते अदंसण
 वेहु थया जी, आविया निज निज ठाम ॥ एम क
 ही नृप ऊठियो जी, शरीर चिंता तणें काम ॥ अ०
 ॥ ६ ॥ तिणे हूण ततहूण प्रगटियो जी, सुरवर को
 ई एक ॥ जंपे जय नरवर तमे जी, नित पालो सु
 विवेक ॥ अ० ॥ ७ ॥ पुठे चक्रवर्ति ते नणी जी, तुं

कृष्ण माहरे गण ॥ आरियो किम कहो ते सहु जी,
 हम कहे ते सुर बाण ॥ अ० ॥ ७ ॥ नरपति आज
 तुम बन गया जी, जे दीगं सरोवर पाल ॥ नारी दुबे
 ते माहरी जी. आर्यो कहां वच बाण ॥ अ० ॥ ८ ॥
 देख हो प्रिय अचगुण विना जी, मुज विडंवि ब्रह्म
 दत्त ॥ वर बाणो प्रिय माहमं जी, नहिं तो तजिगुं
 प्राण ऊत ॥ अ० ॥ ९ ॥ हम सुणी वच निज ना
 रीनां जी, माग्या तुज साटोप ॥ आरियो मंदिर ता
 हरे जी, मन धरी अनि घणों कोप ॥ अ० ॥ १० ॥
 निसुण्यां में तुं तव नणीजी, गणी आगज विरनंत ॥
 नारी चरित्र नणी शुद्ध लहि जी. आरियो मुज को
 पनो अंत ॥ अ० ॥ ११ ॥ वृगों द्वे द्वे तुं तुज नणी
 जी, लहो वर नरपति कोऽ ॥ सर्व जीव नाश लहुं
 जी, सुर कहे दीयो वर मोऽ ॥ अ० ॥ १२ ॥ पण
 जो जीविन आशा धरं जी, तां मन कहे किल वृक ॥
 सुर गयो निज स्थानकनणी जी, गयने कही सहु
 गूक ॥ अ० ॥ १३ ॥ द्वे नरपति सुखगुं रहे जी, जो
 गवे जोग अणार ॥ जळीविनय कहे नारीना जी, च
 रित न जाने पार ॥ अ० ॥ १४ ॥ सर्वगाथा ॥ १०० ॥

॥ दोहा ॥

॥ एक दिन राजायें कखा, गुन लेपन निज अंग
 ॥ देखी कहे घर कोइला, निज प्रीतमने रंग ॥ १ ॥
 थोडो सो प्रिय मोनणी, ए लेपन दे थाए ॥ नहि तो
 दुं निश्चे करी, ततक्षण ठंभीश प्राण ॥ २ ॥ पति प
 नणे राजा थकी, वीहतो न शकुं थाए ॥ इम सांन
 ली नूपति हस्यो, राणी पूछे वाए ॥ ३ ॥ किण का
 रण नरपति कहो, हास्यानो मुज हेतु ॥ जो कहुं
 सुंदर मरम ए, तो मरण लहुं दुःखहेतु ॥ ४ ॥ वल
 ती राणी इम नणे, जो मरम न जांखीश एह ॥ तो
 दुं मरीशुं इण क्खणे, धरी मनमें संदेह ॥ ५ ॥

॥ ढाल ठछी ॥ सुण मेरी सजनी रजनी
 न जावे रे ॥ ए देशी ॥

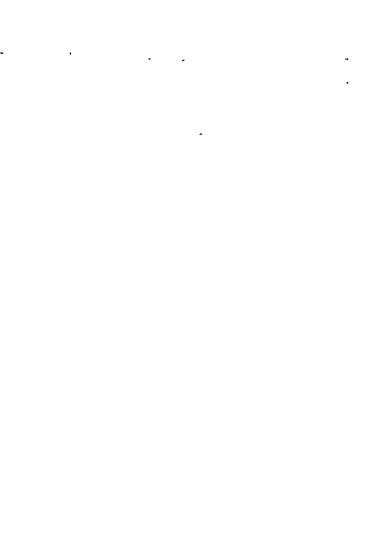
॥ हवे कहे राजा कहि सु वातां रे, चिंता करावी
 राणी सातारे ॥ कमही चाख्यो चक्रवर्ती जेहडे रे,
 कांइ न करे नर नारीने नेहडे रे ॥ ह० ॥ १ ॥ लीधा
 साथे राणी राजा रे, प्राण तजे नृप स्त्रीने काजा रे ॥
 ऐ? ऐ? दुर्जय देखो मोहनी रे, सुख दुःख पामे जीव
 लुब्धो मोहनी रे ॥ ह० ॥ २ ॥ तब परिजन नर
 जंपे जूजूठ रे, नगरमांहे कोजाहल दूठ रे ॥ इण क्ख

देखे जय संचारा रे, - अज्ञा कहे अज प्रत्ये सुवि
 वारा रे ॥ ६० ॥ ३ ॥ इण जयथी इण पूली मुज
 नागो रे, थाणी थापो तव बोले ठागो रे ॥ ए जय
 वरशे नूप तुरंगा रे, अवर लीये तसु दुए तनुजंगा
 रे ॥ ६० ॥ ४ ॥ कहे इम ठाली हुं मरीश थाश थ
 नाणी रे, ते कहे मुजने स्त्री मजगे प्रेम अघांणी रे ॥
 नितुर पुरुषा जग तुम जेहारे, पूली काजे जे दीये स्त्री
 जेहा रे ॥ ६० ॥ ५ ॥ निर्गुण कंतो दुए जिण नारी
 रे, तेहना गुण सहु गले हितकारी रे ॥ नारी दोहि
 ली जग सहु जाणे रे, नारी विना नर कोइ न गाने
 रे ॥ ६० ॥ ६ ॥ नारी जिमावे नोजन ताजां रे, जि
 ण घर नारी तसु सुख साजां रे ॥ नारी जणे बली
 मुजकण पुतारे, नारि विना नर घरमें नूता रे ॥ ६०
 ॥ ७ ॥ बलतो बोले अज एम बोला रे, नारी तुं
 कांइ पुरुष न तोला रें ॥ पुरुषां नारी बली बली
 थाये रे, पुरुष विना स्त्री परघर जाये रे ॥ ६० ॥ ८ ॥
 नारी दूषण अति बढु थाये रे, पुरुषतणां गुण सहु
 को गाये रे ॥ पर घर देखो पति विण नारी रे, स्य
 नण पीसण करे विचारी रे ॥ ६० ॥ ९ ॥ मुख देखे
 नहि कोइ प्रजाते रे, जिण तिण जाते तजे शुजनाते

रे ॥ जे नर स्त्री वश हुए दिन राते रे, तेहनुं घर स
 हु जाये दिन जाते रे ॥ ह० ॥ १० ॥ पानही जेहव
 पुरुषां नारी रें, पुरुष पराक्रम धर लीजें सारी रे ॥
 रुपां आगल तृण सम नारी रे, पुरुषतणां गुण श
 खें नारी रे ॥ ह० ॥ ११ ॥ तव कहे नारी सुण हित
 कारी रे, कोप निवारो हुं दासी तुंहारी रे ॥ प्रत्यक्ष
 खो ए नगरी राया रे, महिला काजे तजे निज क
 या रे ॥ ह० ॥ १२ ॥ अज बोले हुं तुं पशुजाती रे
 कर्म एह नृप मूरख वाती रे ॥ चक्रवर्ती जातो पं
 एम संजले रे, कनक माला लश्याती अज गले रे
 ह० ॥ १३ ॥ चित्त चिंतवे तसु हितोपदेशा रे, आब्य
 घरे सुख रहे नरेशा रे ॥ मिठक कहे करी हित गज
 पाले रे, ब्रह्मदत्त जिम मन तूं संजाले रे ॥ ह० ॥ १४ ॥
 मिठकथी सुणी एवी चेलणा रे, मरणथकी हवे वि
 मी ततक्षण रे ॥ करी संतोष तजी मन रीशा रे, हा
 पहिरे करी पूरवे जगीसा रे ॥ ह० ॥ १५ ॥ सर्व ॥ १२० ॥

॥ दोहा ॥

॥ हवे सांकेतिकपुर जलो, तिहां नृप चंडवतंस ।
 सुदंसणा प्रियदंसणा, राणी दोइ प्रशंस ॥ १ ॥ अत
 क्रमे तेहने सुत थया, सागरचंड मुनिचंड ॥ चंड तर्ण

मोदक नृपनें दीयो, तिणें बंधवने दीध हो ॥ शु०
 विष धारित सोवन गले, तेह सचेतन कीध हो
 शु० ॥ सं० ॥ ७ ॥ नरवर दासी मुखयकी, ज
 सवि परमउ हो ॥ शु० ॥ माताने कहे एहवो, तें
 कीधो अन्नउ हो ॥ शु० ॥ सं० ॥ ८ ॥ राज देइ
 आदरे, पूठ्या केइ साधु हो ॥ शु० ॥ आब्या
 उजेणयी, तिहां ने मुनि निवांथि हो ॥ शु० ॥ सं०
 ॥ ९ ॥ कुंवर पुरोहित नृप तणां, ते तिहां करे
 श हो ॥ शु० ॥ इम सुणी शीख जणी गयो, नि
 मुनि गुरु आदेश हो ॥ शु० ॥ सं० ॥ १० ॥ उ
 दह विनय चब्यो, गय पुगंदिन गेह हो ॥ शु०
 धर्मज्ञान मोटे मरे, आबी दे मुनि तेह हो ॥ शु
 ॥ सं० ॥ ११ ॥ कुंवर सुणी तिहां आविया, तेडी
 निवर दूर हो ॥ शु० ॥ नृत्य करावे मुनि कनें, थ
 वजावे दूर हो ॥ शु० ॥ सं० ॥ १२ ॥ ताजनेगें ते
 ने कोपियो, जाजी ताडे देह हो ॥ शु० ॥ अंग सं
 टाजी बली, आवे वन मुनि तेह हो ॥ शु० ॥ सं
 ॥ १३ ॥ जाणी नृप निज बंधुनी, एह कला व
 आय हो ॥ शु० ॥ बंदी जपे तुम करो, सुत व
 र सुपसाय हो ॥ शु० ॥ सं० ॥ १४ ॥ ये उजेंना

नि कहे, मूकुं जो लीये दीख हो ॥ शु० ॥ बात सुणी
 ते मुनि हूथा, विचरे निज गुरु शीख हो ॥ शु० ॥
 सं० ॥ १५ ॥ नृप सुत व्रत पाले जलो, विज सुत
 करे मुनि हीज हो ॥ शु० ॥ सुर हूथा प्रतियोधणो,
 करी संकेत सजीज हो ॥ शु० ॥ सं० ॥ १६ ॥ सर्व ॥ १३९ ॥

॥ दोहा ॥

॥ हवे राजगृह शेर धन, नंडु ठे तसु नार ॥ ए
 क मेशिंसुं प्रीत तसु, विप्र जीव निणिवार ॥ १ ॥
 चवि मेशिंसुत ते हूयो, मेवाणी सुता पसूय ॥ नि
 जसुत शेरगणिने दीये, सुता लीये तसु हूय ॥ २ ॥
 शेर धरें वयतो कला, जणे नाम मेश्रुज ॥ सुदणे
 सुर प्रतियोधियो, पण न हुवे व्रत मज्ज ॥ ३ ॥ कन्या
 परणी थाव तिणे, हींमे सिविकारुद ॥ देव अधिष्ठि
 त मेय तव, कहे घरणि प्रनें मूढ ॥ ४ ॥

॥ दाज थावमी ॥

॥ नणदल विंदली दे ॥ ए देशी ॥ सुत हुवे तो
 इम करुं, कहे मेशिंसु ए तुज ॥ प्रीतम ॥ इम सुणी सुत
 धरें थाणियो, देव कहे प्रतियुज ॥ प्री० ॥ सु० ॥ १ ॥
 मेतारिज कहे नृप सुता, परणावी निज ठाण ॥ प्री० ॥

थापे तो व्रत थादरुं, बार वर्षे थवसाण ॥
 सु० ॥ २ ॥ करतो मणिमय मींगणी, थज थापे
 तास ॥ प्री० ॥ तिणि रयणे जरि थाल ते,
 नृप पास ॥ प्री० ॥ सु० ॥ ३ ॥ जेट देइ नरपति सुता,
 मागे निज सुत हेत ॥ प्री० ॥ राय पुरुष थपमानिया
 पण थापो मणि मेत ॥ प्री० ॥ सु० ॥ ४ ॥ एता
 यण किदांयकी, तुज पूजे इम मंति ॥ प्री० ॥ वाग
 करे मणि मींगणी, ते दे मुज मन खंति ॥ प्री० ॥
 सु० ॥ ५ ॥ दीयो थज मंत्री घरे, थशुचि करे डुंगे
 ॥ प्री० ॥ वेग्वी तसु पात्रो दीयो, जाण्यो सुर
 ॥ प्री० ॥ सु० ॥ ६ ॥ मंत्री कहे हे मगधपुरी,
 बैजारनी पास ॥ प्री० ॥ कारवि थाण समुद्र जल, नि
 ज नंदन शुद्ध काज ॥ प्री० ॥ सु० ॥ ७ ॥ जेम दे
 वारुं नृप सुता, सुग्मान्निथ मय हूय ॥ प्री० ॥ शुद्ध
 करी मेतायने, परणावे नृप धूय ॥ प्री० ॥ सु० ॥ ८ ॥
 थामंवर मोटे करी, परणा राजकुमार ॥ प्री० ॥ था
 श फली सुरसान्निधे, दिन दिन सुख सुखकार ॥ प्री०
 ॥ सु० ॥ ९ ॥ तव मद्दिजासुं विलसतां, वार वरसं
 लगे जोग ॥ प्री० ॥ तात मंदिर दियो नारिने, पति रहे
 वाने जोग ॥ प्री० ॥ सु० ॥ १० ॥ सर्व ॥ १५२ ॥

॥ दोहा ॥

॥ हवे मेतारज कुंवरने, स्वप्नांतर कहे देव ॥ सं
यमने तुं सज्ज दूइ, जन्म सफल कर देव ॥ १ ॥
सुर जिम सुख नित बिलसतां, बोल्यां वग्न चांदी
श ॥ महिलाणुं करि मंत्रिणां, संयम ले सुजगीश ॥
२ ॥ ग्रामागर पुर विचरतां, आध्या केइ साध ॥ व
नमाली आधि कहां, मेतारज सुख लाध ॥ ३ ॥
रुद्धितणं पग्वार्थी, पढुतां साधुने पाम ॥ नव म
हिलाणुं निण जियां, संयम मन उद्वास ॥ ४ ॥

॥ दाज नवमी ॥

॥ वे वं मुनिवर विद्वरण पांगुल्या रे ॥ ए दर्श ॥ साधु
शिरोमणि ए जगिसज्जर्दीये रे, श्री मेतारज गुणवंत
रे ॥ परम दयारम सागर समा रे, दांपे उपशम जास
महंत रे ॥ सा० ॥ १ ॥ नव पुखधर मुनि ने थयो रे,
मुनि एकाकी विद्वार रे ॥ अन्यदिन राजगृह पुरे रे,
अटतां धीरज गुण धार रे ॥ सा० ॥ २ ॥ एकदा आध्या
घर सांनारने रे, नेह कर निण वार रे ॥ नरपति
जिनपूजन जणा रे, शोचन जब अनि सार रे ॥ सा०
॥ ३ ॥ ते कारज वसे गयो मंदिर रे, कोंच मन्ने सवि
जब तान रे ॥ आधियां निज जब देखे नहि रे, तन

पुढे मुनिवर स्वाम रे ॥ सा० ॥ ४ ॥ करतो कोंच नणी
 वयारे, बोलाव्यो बोले नहि साध रे ॥ बाधे करी कि
 र तिणे वींटीयो रे, तव तिण मुनि विण थपराध रे
 ॥ सा० ॥ ५ ॥ ततक्षण लोचन युगल खरी पड्यो रे
 सहे वेदना मुनि असमान रे ॥ शुन ध्याने करी केव
 ल लही रे, पदुतो मुनि निवीण रे ॥ सा० ॥ ६ ॥
 ए थवसर तिहां दारु विदारतां रे, लागो कोंच गुले
 तसु खंम रे ॥ पंग्वी तिण वेदनथी वीहितो रे, नांख्य
 जव ते सहुय थखंम रे ॥ सा० ॥ ७ ॥ ते जव देख
 मनमे संकियो रे, मुगर्णकार सदोष रे ॥ जन मुनि
 वात सुणी तिसे रे, उपज्यो नरवरने अति रोष रे
 ॥ सा० ॥ ८ ॥ निजसेवकने तेडावीने रे, दूकम को
 इम मगधेश रे ॥ चोर तणी परें तासु चिंटीने रे
 लावो वेहेला मुज आदेश रे ॥ सा० ॥ ९ ॥ हवे ते
 सेवक स्वामी दूकमथी रे, थावे जेहवे तेहनं गेह रे
 ॥ परिजन किणही कह्यो जायने रे, हवे चिंते बल
 सोनी तेह रे ॥ सा० ॥ १० ॥ राय कहे एने मारवो
 रे, कृपि घातकने सकुटुंब रे ॥ इम सुणी तिणें व्रत
 आदखो रे, जय वसे सघलो ठोडी विलंब रे ॥ सा० ॥
 ११ ॥ नूप नणे हवे तूं दड दूजे रें, नहितो निश्वे लहीश

विनाश रे ॥ इण परें जेह कृमा धरे रे, ते पामे शिव
पुर वास्त रे ॥ सा० ॥ १२ ॥ लीजै नाम सदाय प्रह
समे रे, जावे प्रणमुं पय अरविंद रे ॥ नयजल तरियें
जेहनं ध्यानसुं रे, वंदे वज्रि वज्रि प्रह कवि चंद रे ॥ १३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ इण अरुमर हवे एकदा. वृटो हार उदार ॥
सांधी शके नहि कोइ नर. पडह दिगवे त्यार ॥ १ ॥
नृपति पडह दिगवियों. मारे नगर मोजार ॥ जाख
लहे सांधे जिको. इम मुणि इक मणिकार ॥ २ ॥ अरु
लख दीधो पेहेलया. अथजय पात्रे जाग ॥ सांधे हार
नजी जुगत. धरी मनने बनगग ॥ ३ ॥ पुरी सांध्यो
हार तिण. नयने परजव जाय ॥ कोटंबी जे हार ते,
दीधो नृपने आय ॥ ४ ॥ मणिकारक मग्नि अयो. बानर
तिहां बनमांही ॥ देग्या निज वर मनरे. पूरव नय
मूरटांही ॥ ५ ॥ बर्ती बगे मृत सङ्ग करे. अरुमर ज
खे लुवाइ ॥ पूरव नय हूं तम तणां. तात दुतां नृग्यदा
इ ॥ ६ ॥ तुम लुग्य मरी बानर अयो, बर्ती पुत्र कपि
तेह ॥ गये आप्यो गुन मना. नवि दीधो हर्जो तेह ॥ ७ ॥

॥ दाल दशमी ॥ जोशीडानी देशी ॥

॥ रुठो कपि जोवे घणा रे, ठज इण अरुमर एम.

॥ चेलणा जलक्रीडा नणी रे, उमहि मनने
 ॥ १ ॥ सुगुण नर जोवो अचरिज एह, कपि
 जेह ॥ सु० ॥ ए आंकणी ॥ वन अशोक गइ रागसु
 सखियां के समुदाय ॥ जिहां ते जल खंफे
 दीठां आवे दाय ॥ सु० ॥ २ ॥ निज
 रे, दीये दासीने हाय ॥ तेह सवे पडले धरे रे, जाण
 आपणो नाथ ॥ सु० ॥ ३ ॥ दासी अशोक तरु तज
 रही रे, हरख्यो मन सारंग ॥ साखा अंत ते संचरी
 रे, हार हख्यो हरिरंग ॥ सु० ॥ ४ ॥ निज
 आणी दीयो रे, हार गयो नृप जाण ॥ अनपज
 णी कहे एहवो रे, लहे दिन सात प्रमाण ॥ सु० ॥
 ॥ ५ ॥ नहितर तम होखे सजा रे, नगर जमे मंत्रीश
 ॥ नर नारी जोतो रहे रे, चिंत धरे निश दीश ॥ सु०
 ॥ ६ ॥ एहवे पद दिन बोलिया रे, हार न पायो केथ
 ॥ तव सतम वासर निसा रे, लीये पोसो गुरु जेथ
 ॥ सु० ॥ ७ ॥ तिहां सुस्थित सूरिसरु रे, साधु महा
 व्रतधार ॥ सुव्रत धन जोनक मुनि रे, परचरिया परि
 वार ॥ सु० ॥ ८ ॥ जिनवर तुजणा ते तुले रे, करे
 काचसग्न निश धीर ॥ रंगरमें रे, उपस
 मंजीर परिजन नृप वी

हतो रे, द्वार दीयो हरि ताम ॥ चलतो ते मुनि बंठ
 ठवे रे, निशि शशिज्योत अनिराम ॥ सु० ॥ १० ॥
 प्रथम पहोर निशि बोलीयो रे, शिवमुनि आवे देव ॥
 विनयवंत गुण आगरू रे, करवा गुरुनी सेव ॥ सु० ॥
 ॥ ११ ॥ गुरु बंठे द्वार देखीने रे, मुनि शंख्यो तिण
 वार ॥ निशही ठाणे जयं जणे रे, तय कहे अनयकु
 मार ॥ सु० ॥ १२ ॥ कुण जय तुमने केहनो रे, मु
 नि कहे पूरव दूय ॥ सावधान दुइ तुमे सुणो रे, जि
 म कहुं तिम अनुनूय ॥ सु० ॥ १३ ॥ सर्वगाथा ॥ १९०

॥ दोहा ॥

॥ पूरव पुण्य उदय करी, नर गृह धन थिर आय ॥
 पुण्य फिरंतां ततकृणे, यतन करंतां जाय ॥ १ ॥ धन
 विण को माने नहि, परिजन दीधो ठेह ॥ चंदर पूरणा
 कारणे, कामकरां परगेह ॥ २ ॥

॥ दाज अगियारमी ॥

॥ रुढीरे रेवारण रामजा पदमणी रे ॥ ए देशी ॥
 यस्तता उजेणी नगरी चाणिया रे, निर्धन शिव शिवद
 त्त ॥ ये नार्ई धन ख्याटवा रे, सोरठदेशें पत्त ॥ १ ॥ मं
 ब्रीसर धनयी अनय वधे रे, निश्वे सेंती एह ॥ जण
 लोने परिजन सहू रे, दुए थरि कृणमे जेह ॥ मं० ॥

ए आंकिणी ॥२॥ त्यां धन बहु मेली करी रे, नवली
 डिहि निवेश ॥ वारे वासें नित प्रत्ये बांधतां रे, आव
 निजपुर देश ॥ मं० ॥ ३ ॥ ते धन जसु करे तसु दुवे रे
 परमारण परिणाम ॥ तिण ह्मणे ते धन मुज कने रे,
 जाणी अनरथ ठाम ॥ मं० ॥ ४ ॥ वात कही में निज
 बांधुने रे, तिणें पण जांखी तेम ॥ नगर समीपें इद
 जले रे, नांख्यो ते धन एम ॥ मं० ॥ ५ ॥ घरे आब्या
 परिजन मळ्यां रे, नवली गले ते मीन ॥ जहू जाणी
 धीवर तिसे रे, साहे ते अति दीन ॥ मं० ॥ ६ ॥ तिणें
 वेंच्यो अम्ह बहिनने रे, हायें तिणें अम जत्ति ॥ कारण
 मद्य विदारतां रे, देखी नवली करी गुन ॥ मं० ॥ ७ ॥
 ते देखी माता कहे रे, ठांनुं ते इस्थुं कीध ॥ बेहिन जणे
 कांइ नहीं रे, ते आवी धन गिह ॥ मं० ॥ ८ ॥ ते तिणें
 आयुध आहणी रे, जय वस नवली तेह ॥ पडी देखी
 अम उजखी रे, अनरथ कारण एह ॥ मं० ॥ ९ ॥
 काल कीयो माता तिसें रे, दीधो वन संस्कार ॥ सं
 स्कारी आब्या निज मंदिरे रे, जाण्यो अथिर संतार
 ॥ मं० ॥ १० ॥ चिंतातुर वेठा थकां रे, आब्यो तिसे
 वनपाल ॥ जाख्यो अमने एह्यो रे, वन आब्या ध
 मपाल ॥ मं० ॥ ११ ॥ जाइ वंद्या त्यां किणे रे, सु

जी वेशुन-जलधार ॥ जय सनुइमांही जीव बुद्धतां
 रे, जिनधम करत चक्षार ॥ मं० ॥ १२ ॥ सुणी देश
 त थापी बहिनने रे, वेइ सहु घर नार ॥ संयने सहु
 गुरु कंन्हे रे, लीधो संयम नार ॥ मं० ॥ १३ ॥ ए पूरव
 जय संजरी रे, में बोली जय वाच ॥ हरख्यो अजय
 जणे तुमे रे, जांख्यो तेहिज साच ॥ मं० ॥ १४ ॥

॥ दोहा ॥

॥ कया कही शिव साधु इम. जावे करी गुरु सेव
 ॥ मुनि संयारे थार्वीपो, वली गुणजो हवे देव ॥ १ ॥
 बीजे पहोर निशा तणे, थावे सुव्रत साध ॥ चरण
 करण नित साचवे, थागम गुणे अगाध ॥ २ ॥ पो
 सहसाजा पेसतां, देखे गुरु कंठ दार ॥ महा जय मु
 ख इम जणे, पुत्रे अजयकुमार ॥ ३ ॥

॥ दाज वारमी ॥ निवर्ती तथा यजनी दशी ॥

॥ पत्तणे मुनि निज वाग्वंत, अजय सुणे करी म
 न एकंत ॥ देजें अंग देश कहीजे, थाग कोव्वाग तिहां
 अम रहीजे ॥ १ ॥ अन्य दिन थाड पढी तिण गामे,
 नाठा लोक दश दिश ठामे ॥ पर खूणें हुं पण रह्यो
 ठानो, चार तवे घर थाय जिलानो ॥ २ ॥ प्रिय गचां
 जाणी नारी बोले, थां मुज साथे हुं तम खोले ॥ ३ ॥

इ. पल्लिपतिने तिणें दीधी, सुंदर देखी अपणी कीधी
 ॥३॥ नय नांग्यो जाणी वश्यो गाम, लोक मळ्या परि
 यण सहु ताम ॥ स्वजन वचन करी हुं तव प्रेस्यो, रम
 णी आननमें मन घेस्यो ॥ ४ ॥ हुं चली पढुतो पात्रे
 जाम, तिहां वसियो मोकरी घर ताम ॥ रहता दित
 गया केता जेहवें, घेरीने कही वात में तेहवें ॥ ५ ॥
 इण पात्रेने घरणी मुळ, मुज आगम तुं कहेजे गुळ ॥
 ते जाइने तेने जणावे, वलतो घेरीशुं एम कहावे ॥ ६ ॥
 बाहिर जाओ आज पल्लिपति, प्रीतम आवागे हे
 ण जती ॥ तिण अवसर मंध्या समे संकतो, ज
 घणे तमु गेहे पढुतो ॥ ७ ॥ नारी नयणे नेदे
 रख्यो, हुं चिन अंतर अनिद्रि दग्ग्यो ॥ तव प
 ति न हुतो गेहे वेसाग्यो मजे मुज नेहें ॥ ८ ॥
 त चंचल चरण मुज थोये तव नाग पत्नीपति
 ये ॥ हुं उचियो शय्या तने ताम, मनापति मे
 जाम ॥ ९ ॥ धोती तसु पय वाने प्रेमे
 होय तो तुमे करो केमे ॥ कहे पत्नीपति
 नगतें, हुं आपुं तेहने तूं शुन जगतें ॥
 देखे निजवटी स्त्री जीज्यो, ज
 हीपडो ॥ जे में

मारुं तेह ॥ ११ ॥ तिणें चखुसेन करी देखायो
 न देवे मुज पछीशें निहायो ॥ पछीशे मुज यांप्यो
 म, थाळे घांये थंनरुं ताम ॥ १२ ॥ तर्जन करी
 णियो मुज रातें, ते सूतां सेजें निज रातें ॥ थापी
 था थाने थंन, मोकलां कीधां तिणे मुज तंन
 १३ ॥ पछिश पासे थाप्यो जेहवे, तेहनो खज
 यो में तेहवे ॥ निज नारी जगवी कह्यो थाम, वो
 श तो इहां मारीश ताम ॥ १४ ॥ चाप्यो हुं ते क
 ने थानें, ठायल ठुकडा नाखें मागे ॥ गहगहतो
 शिथडे थनुराग, मुज सम थवर नहि बडनाग ॥
 १५ ॥ इम जातां निशि वोली सारी, पुंठ पछीप
 तेकी थसवारी ॥ बाहार देखीने मन शंक्यो, वंश
 जालमांहे तव ठीप्यो ॥ १६ ॥ तिण पथे चलि था
 यो सेनापति, थसि हणी चोरंस कीधो मुज जति ॥
 नारी लइ ते पाठो बलियो, वन वानर एक मुजने म
 लियो ॥ १७ ॥ मुज दीठे मूर्तां तिणे पामी, लही चे
 तन वन थोपथी कामी ॥ थाणी घसी लावे मुज घा
 यें, नव पत्त्रव सद्गु श्रंग मुज थाये ॥ १८ ॥ सिद्धक
 में नामे हुं सार, वेद दुतो तुज गोवल सुविचार ॥ म
 री वानर थयो हुं इण ताम, तुज दीठां जाति समरण

इ पत्निपतिने तिणे दीधी, सुंदर देखी अपणी कोधी
 ॥३॥ नप नांग्यो जाणी वश्यो गाम, लोक मज्या पति
 यण सद्गुताम ॥ स्वजन वचन करी दुं तव प्रेखो, रम
 णी आननमें मन देखो ॥ ४ ॥ दुं चली पदुतो पति
 जाम, तिहां वसियो मोकरी घर ताम ॥ रहता दिन
 गया केता जेहवें, बेरीने कही वान में तेहवें ॥ ५ ॥
 इण पाजेने घरणी मुझ, मुज आगम तुं कहेजे मुझ ॥
 ते फाझे तेने जणावे, वलतो बेरीशुं एम कहावे ॥ ६ ॥
 बाहिर जाओ आज पत्निपति, प्रीतम आगो मेहें ति
 ण जनी ॥ तिण अगम मंध्या ममे संकतो, जतन
 यणे तसु मेहे पदुतो ॥ ७ ॥ नारी नयणे नेहे नि
 रख्यो, दुं चित्त अंतर अनिहि हग्यो ॥ तव पत्नीप
 ति न दुतां मेहे, बंसायां मेजे मुज नेहे ॥ ८ ॥ चि
 न चंचल चरण मुज धोये, तव नारी पत्नीपति पतो
 ये ॥ दुं वसियो गह्या नजे ताम, मेनापति मेजे वथ्यो
 ताम ॥ ९ ॥ धोती नगु पप पाजे प्रेम, मुज पति
 होय तो तुमे हगो कंमे ॥ कहे पत्नीपति करी बहु
 जगतें, दुं थापुं नेहने तुं हन गुणने ॥ १० ॥ नगु
 देखे निजवटो स्त्री नाथ्या, जाण्यो नाव नगु हग्यो
 होवटो ॥ जंवे क्रियां मे हास्यो एव, ३८१ निशानु

झा पावुं जी ॥ व० ॥ ८ ॥ खज मूकी संवे वरी
 जी, शूलिधृत नर मंसो जी ॥ ते कापे पडती तिमे
 जी, देखी लोही थंशो जी ॥ व० ॥ ९ ॥ में तव धंशो
 जोइने जी, दीगो तसु नयकारी जी ॥ ते नासी दु
 वीहीनो जी, घागो अमि वीमारी जी ॥ व० ॥ १० ॥
 पुर पोले दुं आवीयो जी, गह्यो बाहिर चरेसे जी ॥
 आवी महिजा ग्वज मां जी, ने जइगइ निण वेसे जी
 ॥ व० ॥ ११ ॥ त्यां पडिया दुं विजयतो जी, पुर
 वी इम जंवे जी ॥ अमे माफिनगुं अने जी, कापु
 सी इहां मंरे जी ॥ व० ॥ १२ ॥ जे बाहिर ने तेइको
 जी, जे मांद नेह अमाग जी ॥ नुज गुरु जि
 बाहिर गह्यो जी, निण नवि गह्या गारो जी ॥
 ॥ व० ॥ १३ ॥ गेद म हर इम हरी हीयो जी,
 व मगति नर राध जी ॥ आया दु मगम वरे जी
 महिजा मजवा काम जी ॥ व० ॥ १४ ॥ पज नर
 ती मद पीयता जी, सामु ममणा वन जी ॥ में जइ
 ये पर बागणे जी, दीगो दीरह केन जी ॥ व० ॥ १५ ॥
 सामु पुत्री प्रने कइ जी, एइ मांस अति मीगो जी
 ॥ नुज जनाइतां कइ जी, मुना वयन अति धीगो
 जी ॥ व० ॥ १६ ॥ ने सांजती घरे आनियो जी,

त लीधो बैरागे जी ॥ ते संनरि अति नय नख्यो
जी, में नितिहिने लागें जी ॥ व० ॥ १३ ॥ स० ॥ २५३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ कथा कही धन मुनि इत्ती, मंत्री हरख्यो चित्त
॥ काम सफर पासैं कीयो, धन मुनि ते सुविनीत ॥
१ ॥ विषययकी मन वाजियो, साथे मुक्तिनो पंथ ॥
जाव धरीने वंदियें, एहवा साधु नियंय ॥ २ ॥ चोथे
पहोर निसातणे, जानक नाम मुनीश ॥ मुखे जया
तिजयं नणे, पूछे तव मंत्रीम ॥ ३ ॥ जयातिजयं का
रण किसे, जाखो स्वामी साच ॥ साधु कहे मंत्री सु
णो, जयातिजयं नी वाच ॥ ४ ॥

॥ ढाल चौदमी ॥

॥ मोरा प्रीतम कहे कांइ अचरिज वात ॥ ए दे
शी ॥ वज्जेणी नगरी वसे, धनदत्त कुत्री नाम ॥ नारी
गुनइ तेहने, तसु सुत हुं गुणवाण ॥ १ ॥ सुण मं
त्रीसर महिला चरित्रनी वात, मूढ न जाणे धात ॥
सु० ॥ ए थांकणी ॥ मुज सुंदरी ठे श्रीमति, रूपवंत
गुण जाण ॥ मुज पग जल थोइ पीवती, गुनमति व
हती थाण ॥ सु० ॥ २ ॥ नारी नटुयानी परें, धरती
नव नव वेश ॥ नव नव पुरुषां प्रीतडी, कुल धर्म

राखे न लेश ॥ सु० ॥ ३ ॥ स्त्री पोयी दोइ ए,
 हां नही ठे साच ॥ जो ए साच दुवे किहां, तो
 डी मुज वाच ॥ सु० ॥ ४ ॥ एक दिन जाखे म
 नणी, प्रीतम पूरो आश ॥ मृग पूंठ मंस नखवा
 णी, मुज मन अधिक उल्लास ॥ सु० ॥ ५ ॥ में क
 ते किहां मिले, ते कहे राजगृही ठाम ॥ श्रेणिक न
 पतिने थरे, मोरी मृग निज धाम ॥ सु० ॥ ६ ॥ इ
 सुणी वचन निज नारीनां, चालियो धरी अतिराग
 पड़ोतो दुं बाहिर आराममें, त्यां खेले वेश्या बाग
 सु० ॥ ७ ॥ इण समे खेचर को तिहां, आच्यो न
 ने माग ॥ वेश्या देखे क्रीडती, ले चव्यो अपणे ला
 ॥ सु० ॥ ८ ॥ तसु परियण कलरव कीयो, सर सांध्य
 में साही ॥ लाग्यो कर खेचरतणें, वेश्या पडी स
 मांही ॥ सु० ॥ ९ ॥ जल उतरी आवी बही, माग
 का मुज पास ॥ कहे हाजो केजि घरें, स्वामी दुं तुम
 दास ॥ सु० ॥ १० ॥ केजिघर लइ जाइने, गणिक
 करी मुज सेव ॥ पूजे किहां वशो स्वामिजी, आच्य
 इहां केम देव ॥ सु० ॥ ११ ॥ प्रेम बात कही सद्गु
 में वेश्याने ताम ॥ ते कहे सरल थवो धरौ, पए
 नारी कुतीजा श्याम ॥ सु० ॥ १२ ॥ जो, ते नीलव

ती हुवे, तो वल्लभ हुए नाह ॥ घर हुंती काढे नहि,
 कूडो करीय उत्साह ॥ सु० ॥ १३ ॥ नृप मृग मांस
 किम कर चढे, कष्ट हुवे सुविशेष ॥ मारण ठल तुम
 मांनियो, थाप विमात्सी देख ॥ सु० ॥ १४ ॥ तव व
 लतो में नांखियो, सुण वेश्या सुविशेष ॥ मुज रम
 णी चुके नहि, कुलवट राखे रेख ॥ सु० ॥ १५ ॥
 अस्वर हुवे चालो पुरी, वेश्या कहे धरी राग ॥ नग
 रमांहि पेतते तिसे, कीधो मद मन राग ॥ सु० ॥
 १६ ॥ गुन यशे गणिका घरे, आवियो मन वल्लास
 ॥ वेश्या कहे तव मों जणी, आवो रायने पास ॥
 ॥ सु० ॥ १७ ॥ सर्व गाथा ॥ २४४ ॥

॥ दोहा ॥

॥ त्यां नव ठंदे नाचिणुं, श्रेणिक राज हजूर ॥
 तुमे पण देखो आवीने, नाटक प्रकट पदूर ॥ १ ॥
 हुं नावीश इम करी रह्यो, ते पढोंती नृप पास ॥ मृग
 पुष्ठ लेवा कारणे, जाण्युं पूगी थाश ॥ २ ॥ लीणा
 जब नाटक रसे, रखवाला सद्गु ताम ॥ मृग पुंठ का
 द्या तिणे तुरत, नय गोपविया ताम ॥ ३ ॥ रखवा
 ले गृही तुरत ते, कहि नूपने चिरतंत ॥ रंग जंग स
 ह्यो नहि, केद कीयो एकंत ॥ ४ ॥ दीठी गणिका ना

चती, हाथ जाय हरखेव ॥ रीज्यो श्रेणिक तसु दीये,
 वर तीनुं नर देव ॥ ५ ॥ पहेले वर मागे इच्छुं, मुज
 पुछ पारधी तेह ॥ दीजे जीवित एहने, मुज जीवित
 दीयो एह ॥ ६ ॥ बीजे वर मुज एह प्रीय, राजा माने
 तेह ॥ बीजे वर ठोडावीने, गणिका आण्यो गेह ॥ ७ ॥

॥ ढाल पंदरमी ॥

॥ चतुर सनेही मोहना ॥ ए देशी ॥ घणो काज
 त्यां रही करी, गणिका पूठी तेमो रे ॥ जो मुज शी
 ख दीयो हवे, तो जाचं गृह हेमो रे ॥ १ ॥ सुणी
 मंत्रिसर एहयो, बीतक वातनो नंतो रे ॥ नारि चरित्र
 तणो सही, किएही न पायो अंतो रे ॥ सु० ॥ २ ॥
 ए आंकणी ॥ मुज साथे गणिका थइ, निज पुरी आ
 व्यां तामो रे ॥ वनमें वेश्या राखीने, निशि आव्यो
 गृह यामो रे ॥ सु० ॥ ३ ॥ खज सखाइ हाथ लेइ,
 पुरुषहुं दीठी नार रे ॥ डराचारी में देखीने, रीसे ह
 एयो ते जार रे ॥ सु० ॥ ४ ॥ खान खणी ते माटी
 यो, कपर कीधो पीठो रे ॥ ते वृत्तांत जइ कह्यो, ग
 णिकाने जन दीठो रे ॥ सु० ॥ ५ ॥ पाठा राजगृहि आ
 विया, तिहां रही चली दिन केइ रे ॥ हुं वळेणी
 आवियो, हरखां माय प्रिय वेइ रे ॥ सु० ॥ ६ ॥ में

न नेहो रे ॥ सु० ॥ १५ ॥ महिला चरित निहालियो,
 लीधो संयम जारो रे ॥ तिणो जयातिजयं जण्यो, पूव
 जय संजारो रे ॥ सु० ॥ १६ ॥ इण क्खणे सूरज उगियो,
 नमी मुनि अजयकुमारो रे ॥ बाहिर आयो तव पैठि
 यो, गुरु कंठे ते हारो रे ॥ सु० ॥ १७ ॥ तिण जया
 दि वचन जण्यो, मुनि नवि थाण्यो लोको रे ॥ सफल
 जनम जग एहनो, वंश वधावे शोको रे ॥ सु० ॥ १८ ॥
 तेह लेइ घर थावियो, नृपने दे मंत्रीसो रे ॥ चेलणा
 मन हर्षित थयो, सवि जन दे थाशीयो रे ॥ सु० ॥
 ॥ १९ ॥ वाचक अजय माणिक्य वरू, साधु गुणे सु
 विचारो रे ॥ तास शिष्य एम वर्णवे, लक्ष्मीविनय सु
 खकारो रे ॥ सु० ॥ २० ॥ ब्रोजो खंढ पूरो थयो,
 एटले इण अधिकारो रे ॥ गरुथाना गुण गावतां, इ
 ए आत्म उद्धारो रे ॥ सु० ॥ २१ ॥ सर्वगाथा ॥ २०२ ॥

॥ इति श्री अजयकुमार प्रबंधे, चेलणा नंदा वेव
 द्वार गोजक वायक, सुर संबंध तत्तु संगीतत ब्रह्मवत्त
 वर संप्राप्ति, सुलत प्रतिबोध मेताय चरित्र, द्वार स
 धान सुस्थित सुरि शिष्य चतुष्टय रुपा, द्वार प्राप्ति व
 र्णनो नामा तृतीयोपिच्छः ॥ ३ ॥

हूत ॥ रा० ॥ १ ॥ वे कागल दूत कहे कर जोड, सङ्ग
 थाउं सहु आलस ठोड ॥ रा० ॥ सामंतिक चौदह
 नूपाल, ते पण आव्या सुणि तत्काल ॥ रा० ॥ २ ॥
 थढार टंकी हाथ जालो कवाण, चलनले तीरें नरो
 नाथांण ॥ रा० ॥ सीरोही सङ्ग करो करवाल, अरि
 बलने बहे जाणे काल ॥ रा० ॥ ३ ॥ गुरज कटारी
 ने रणतोंम, खंजर वूरिय धरा बहु जोंम ॥ रा० ॥
 गेंमानी ल्यो उत्तम ढाल, जिम दुए अरि खगनी पा
 ल ॥ रा० ॥ ४ ॥ अणियालां चालां ल्यो पुर, दार
 गोली ल्यो नरपूर ॥ रा० ॥ जीव रुपीने करो जिनस
 ल, पाखर सङ्ग करो तत्काल ॥ रा० ॥ ५ ॥ तोप दवा
 ने बली बाण, रामचंगी ने कूह कवाण ॥ रा० ॥ व्या
 पारी लीधा बली साथ, कविजन बोले जय गुण गा
 थ ॥ रा० ॥ ६ ॥ नरपति नारु लीधा साथ, सराफ
 लीधा परखणने थाथ ॥ रा० ॥ तंबोली लीधा राजा
 न, ते वेंचे नित वीडां पान ॥ रा० ॥ ७ ॥ . लेनि
 साये गुरुनी वाम, लीधा जोपी गणितने काम ॥ रा० ॥
 सुकन राज शास्त्रना जाण, ते पण लीधा ये बहु
 मान ॥ रा० ॥ ८ ॥ बागिया चौसरणां तिंधिपा
 साथ थवा सामंत नूपाल ॥ रा० ॥

नायक जेह ते पण सज्ज यथा धरी नेह ॥ रा० ॥ १० ॥
 फौजदार नायकनी जोड, ते पण प्रणम्या वे कर
 जोड ॥ रा० ॥ चतुरंग सेना सबल मंमाण, खल दल
 देखी न मंमे प्राण ॥ रा० ॥ १० ॥ चतुरंग सेन्यतणां
 गुण जाण, कहे कवियण हवे तेह वखाण ॥ रा० ॥
 एहवी सेन सजी निज राय, हवे सुणजो एहनो जिम
 थाय ॥ रा० ॥ ११ ॥ सर्वगाथा ॥ १७ ॥

॥ दोहा ॥

॥ निज निज सेना छेने, आब्या नगर उज्जेण ॥
 प्रणम्या चंमप्रद्योतना, चरण कमल हरखेण ॥ १ ॥
 गुंन मुहूर्ते गुंन वासरे, देइ नगारे तोर ॥ चढियो चं
 मप्रद्योत नृप, दल वादल चिहुं उर ॥ २ ॥

॥ ढाल बीजी ॥ राग मिंधुडो ॥

॥ नणे मंदोदरी दैत्य दशस्कंध सुण ॥ ए देशी ॥

॥ चढयो नृप चंमप्रद्योत थरि जीपवा, तुरत
 नेशान वाजां यजायां ॥ चढत पाइ सुणे सूर सन्ना
 इ तजी, कटकमे चटकशुं थारी धाया ॥ च० ॥ १ ॥
 शीश सिंदूरिया हाथिया सज किया, प्रबल मद पूरि
 या नीर फरणा ॥ नमर गण गुंजता छत्र दल पाढ
 ता, चालता हालता भेषवरणा ॥ च० ॥ २ ॥ सुंद

चलाजता दीसता परवता, हाथिया करत दाजा
 लोला ॥ घंट वाजे गले एकठा सवि मझे, वीर
 नेक करता कलोला ॥ च० ॥ ३ ॥ दंत बग
 अधिक शोनावता, बीजली शीश थंकुश विराजे
 ढलरुनी ढाल ने जीज चामर ढले, गडडता गाडता
 मेघ गाजे ॥ च० ॥ ४ ॥ हाथिया पाखच्या फांज
 में धव्या, गोप गता गढे दीह गता ॥ चंद्रप्रयोत
 जा तणें कटकमें, जाग्य दोड जांय गज राज साज
 ॥ च० ॥ ५ ॥ देग बंगाल काडमीर कोंकण तणें
 कंबोज कावुत नील्या नुग्या ॥ अयज ननरपया प
 न पाणीयया, देग नुग्मान मुधा म्हरंगा ॥ च० ॥ ६ ॥
 जल नला नेत्री कथुशना नपन्या, वदन मुख पात
 लां नाग जाडा ॥ पीतडा नीलडा मयज कंबोजडा
 किवजिया गतडा ने किडाडा ॥ च० ॥ ७ ॥ दूसरा
 दूसरा हिरडिया कावुया, दंतला वमला मयज गाडे
 ॥ थंम जम पातला रोम गता रडे, वेखनां नृपति
 राजान मोडे ॥ च० ॥ ८ ॥ वदन देग पाखच्या फां
 ज थारें धव्या, चालता जाणी ॥ विग्राम जलिया ॥
 एदवा थंम वडुण राजा तणें, कटकमें सहन्य पंचा
 ड नुग्या ॥ च० ॥ ९ ॥ गीत सावजिया मोन मुख

गियां, रंगीयां पंच नवरंग रागें ॥ बंध जसु खंगियां
 जसु वंकियां, सुर सोहे धण्डु अधिक वारें ॥ च०
 ॥ १० ॥ ते गज्यां तावने तेजरा तोडवे, हाकवे पर
 राजां हीकहाजा ॥ एकयी एकडा थावि दलमें खडा,
 शूरवीर वांकडा मुजट पाला ॥ च० ॥ ११ ॥ बोल
 बोले खरा तेज अति थाकरा, करे काच शीशी जिसी
 हक काया ॥ सामने काम संग्राम शूरा करे, मरंतां
 न धारे जिके मोह माया ॥ च० ॥ १२ ॥ सबल कं
 पाल मुंठाल जिन साजिया, लोहमय टोप थाटोप
 धारा ॥ पंच हथियार ने हाथ बाधें निडे, जज्जनजा
 जीम सम पाजिहारा ॥ च० ॥ १३ ॥ तीर तरकस
 धरा अजंग नट थाकरा, महस जोधार संग्राम शूरा ॥
 चंद्रप्रयोत राजा तणे कटकमें, सात क्रोड साथ पा
 एक पूरा ॥ च० ॥ १४ ॥ चक्र चारें करी जेह चाखे
 छपर सरस नेजा सुरंगा ॥ जरह जोसण त
 नार पूरा जखा, जोतिया सरस तेजी सुरंगा ॥ च०
 ॥ १५ ॥ घनघमे पुषरा अश्व गजे फायता, एकयी
 क पर्ये अघ चाखे ॥ लाख वे रथ जिया चंद्र निज क
 , सटक सों कटक हिव चढीय चाखे ॥ च०
 ॥ १६ ॥ परहरे घोर निशान बाजा बुरे, फोज

उजालता दीसता परवता, हाथिया करत हाजा हा
 लोला ॥ घंट वाजे गले एकठा सवि मले, वीर घंट
 नेक करता कलोला ॥ च० ॥ ३ ॥ दंत बग उपता
 अधिक शोचावता, बीजजी शीश थंकुश विराजे ॥
 ढलकती ढाल ने शीश चामर ढले, गडडता गाजता
 मेघ गाजे ॥ च० ॥ ४ ॥ हाथिया पाखखा फोज था
 गें धखा, रोप राता रहे दीह राता ॥ चंद्र प्रद्योत रा
 जा तणें कटकमें, लाख दोइ शंख गज राज माता
 ॥ च० ॥ ५ ॥ देश बंगाल काश्मीर कोंकण तणां,
 कंबोज काबुल तीखा तुरंगा ॥ अवल उत्तरपथा पव
 न पाणीपथा, देश खुरसान सूधा खरंगा ॥ च० ॥ ६ ॥
 जल जला तेजी कछदेशना उपन्या, वदन मुख पात
 लां जाग जाडा ॥ पीलडा नीलडा सबज कंबोजडा,
 किवलिया रातडा ने किहाडा ॥ च० ॥ ७ ॥ धूसरा
 दूसरा किरडिया काजूया, हंसला वंसला सबज सोहे
 ॥ थंग जस पातला रोस राता रहे, देखतां नृपति
 राजान मोहे ॥ च० ॥ ८ ॥ पवन वेग पाखखा फो
 ज थागें धखा, चालता जाणी चित्राम लखिया ॥
 एहवा अथव उज्जेण राजा तणें, कटकमें सहस्र पंचा
 श संख्या ॥ च० ॥ ९ ॥ शीश सारंगियां मोन सुचं

गीयां, रंगीयां पंच नवरंग रागें ॥ बंध जसु खंगियां
 जसु वंकियां, सुर सोहे धरुं अधिक वारें ॥ च०
 ॥ १० ॥ ते गज्यां तावने तेजरा तोडवे, हाकवे पर
 डालां हीकहाला ॥ एकथी एकडा थावि दलमें खडा,
 शूवीर वांकडा सुनट पाला ॥ च० ॥ ११ ॥ बोल
 बोले स्वरा तेज अति आकरा, करे काच शीशी जिसी
 टुक काया ॥ सामने काम संग्राम शूरा करे, मरंतां
 न धारे जिके मोह माया ॥ च० ॥ १२ ॥ सबल कं
 बोल मुंठाल जिन साजिया, लोहमय टोप आटोप
 धारा ॥ पंच हथियार ने हाथ बाधें निडे, जलजला
 नीम सम पाजिहारा ॥ च० ॥ १३ ॥ तीर तरकस
 धरा अजंग नट आकरा, सहस जोधार संग्राम शूरा ॥
 धंमप्रद्योत राजा तणे कटकमें, सात क्रोड साथ पा
 यक पुरा ॥ च० ॥ १४ ॥ चक्र चारें करी जेह चाले
 जले, कपरा सरस नेजा तुरंगा ॥ जग्द जोसण त
 णे नार पुरा जह्या, जोतिया सरस तेजी तुरंगा ॥ च०
 ॥ १५ ॥ घमघमे बुधरा अथ गले फावता, एकथी
 एक पर्ये अथ चाले ॥ जाख वे रथ लिया चंम निज क
 टकमें, सटक मों कटक हिव चढीय चाले ॥ च०
 ॥ १६ ॥ घरद्वारे धोर निशान बाजां घुरे, फोज रची

तुज सामंतक फेरिया रे, सघला माहरे तात रे ॥ च० ॥
 तिण कारण लेख मोकळ्यो रे लाल, कहेवा गुह्यनी
 वात रे ॥ च० ॥ रू० ॥ ४ ॥ धन दऱ्हे नृप वश की
 यो रे, ताहरो सघलो साथ रे ॥ च० ॥ कहे संग्राम
 ने थवसरे रे लाल, वांधी देशां हाथ रे ॥ च० ॥ रू०
 ॥ ५ ॥ मासीपति तुं माहरे रे, सगण महोटी नृप रे
 ॥ च० ॥ तिण कारण में दाग्वियो रे लाल, निज घर
 नो ए स्वरूप रे ॥ च० ॥ रू० ॥ ६ ॥ में कहियो तुज
 हित थके रे, जो तुज संशय होय रे ॥ च० ॥ तो तुं
 तेह खणावीने रे लाल, प्रत्यक्ष नयणो जोय रे ॥ च०
 ॥ रू० ॥ ७ ॥ लेख इशो मंत्री लखी रे, मूक्यो पुरुष
 ने साथ रे ॥ च० ॥ तिणें पण जाइ तेहनं रे लाल,
 दीधो हाथो हाथ रे ॥ च० ॥ रू० ॥ ८ ॥ वांची नृप
 मन शंकियो रे, खणि दीठां दीनार रे ॥ च० ॥ नृप
 ति जय व्रांत होइने रे लाल, नातो थइ थसवार रे
 ॥ च० ॥ रू० ॥ ९ ॥ भ्रेणिक तसु केडो कीयो रे, लुंटे
 हय गय रय सार रे ॥ च० ॥ ते पहाँतो थापण पु
 री रे लाल, लइ जीवित उदार रे ॥ च० ॥ रू० ॥ १० ॥
 जे सामंतक वागिया रे, बली जे सुजट महंत रे ॥ च० ॥
 कुल थाकंद करतां थकां रे लाल, थाव्या नासी पय

च० ॥ रु० ॥ १२ ॥ ते कहे तुं कीयो तुमे रे,
 तुम वच रे ॥ च० ॥ ते बोले न करां थमे
 ए सवि थनय प्रपंच रे ॥ च० ॥ रु० ॥ १२ ॥
 करी परचावीयो रे, सामंतक निज राय रे ॥ च० ॥
 लुंही गया रे लाल, सद्गुको निज निज
 ॥ च० ॥ रु० ॥ १३ ॥ सर्वगाथा ॥ ६० ॥

॥ दोहा ॥

॥ एक दिन चंमप्रद्योत हवे, बेसे सजा समझ ॥
 बाज्र बहेतो थमरपें, ठे कोइ माहरे दह ॥ १ ॥ थ
 नपनणी ते बांधीने, आपे जे मुज थाण ॥ तो बालुं
 वेर माहरे, जीवित जन्म प्रमाण ॥ २ ॥ बोले एक
 वेश्या तिहां, दुं इण काम समझ ॥ राय कहे जे जोइ
 ए, ते तुं कहे परमझ ॥ ३ ॥ तव वेश्या चलती नणे,
 मुऊ वात ॥ धर्म कपट विण थनयनी, न
 मुखे कांइ धात ॥ ४ ॥ तिण कारण एक वरसनी,
 आपो थवधि उल्लास ॥ आवकनो धर्म शीखतुं, ठजम
 गुरुणी पात ॥ ५ ॥

॥ ढाल चौथी ॥

॥ सीखण सीखण चेलणा ॥ ए वेशी ॥

॥ वो वेश्या तरुणी नजी, धरी आवक बुद्धि ॥ ६ ॥

रुणी पासे थावीने, शीखे समकित बुद्धि ॥ १ ॥ ए
 जग सदुच्य असास्वतो, बोले मीठी वाच ॥ कूड कप
 ट कहो कुण लखे, गुरुणी जाणे साच ॥ ए० ॥ २ ॥
 तिणें शीख्यां गुरु कन्हें वेगे नवतत्त ॥ क्रिया करे का
 उसग धरे, देव गुरुनी नत्ति ॥ ए० ॥ ३ ॥ हवे थावे
 ते वही करी, राजगृही उद्यान ॥ साथे रुद्धि वहु ले
 णे, परिवार असमान ॥ ए० ॥ ४ ॥ पुरमां थावी
 ते वने, नमवा जिन प्रासाद ॥ श्रेणिक कारिय देहरे,
 पेठी निसही करी आदि ॥ ए० ॥ ५ ॥ इव्य पूज करी
 वंदिया, दश त्रिक साचवी हेव ॥ तिण कृणे मंत्री था
 वियो, धरी पूजनी टेव ॥ ए० ॥ ६ ॥ मंत्री मांहे दे
 खी ते, रह्यो चैत्य डुवार ॥ धर्म सुदृढ जाणी आविका,
 तसु व्याघात विचार ॥ ए० ॥ ७ ॥ जाणी वंदी ते उ
 परमी, थाव्यो संशय सत्त ॥ जंणे तसु गुण रंजियो,
 दरिस्सण पुण्ये पत्त ॥ ए० ॥ ८ ॥ तुम कुण थाव्या क्यां
 थकी, किण कारण एथ ॥ ए कुण साथ दीसे सती,
 ते कहे अनयने तेथ ॥ ए० ॥ ९ ॥ उज्जेणी नगरी
 वसां, जश मोरो नाम ॥ विधि वश प्रीतम माहरो,
 थयो परजव ताम ॥ ए० ॥ १० ॥ पुत्र वधू ए माह
 रे, वर लावण्य रूप ॥ विधि वश ते पण पुत्रने, थयो

॥ ए० ॥ ११ ॥ कठिनं कर्म जग पाडुया,
 ॥ लंघ्या जाय ॥ वैरागे मन वालियो, इम सुणि
 ॥ जाय ॥ ए० ॥ १२ ॥ तिण, कारण पहिलो थमं,
 ॥ निज वित्त ॥ तीर्थ यात्रा करती थकी, संग्र
 ॥ इहां पत्त ॥ ए० ॥ १३ ॥ एम सुणी अजय निमं
 ॥ जोजनने तेह ॥ आज थमे उपवास ठे, तिथि
 ॥ कहे जेह ॥ ए० ॥ १४ ॥ मंत्री जणे मन उछसी,
 ॥ आवो हो प्रजात ॥ अति आग्रहें करी मंत्रीने, मानि
 ॥ पण वात ॥ ए० ॥ १५ ॥ तेडी जिमाडे मन रली,
 ॥ वसन थनेक ॥ संतोपी साहमण जणी, मंत्री धरी
 ॥ विवेक ॥ ए० ॥ १६ ॥ सर्वगाथा ॥ ७१ ॥

॥ दोहा ॥

॥ हवे बीजे दिन तिणें बली, नोतखो मंत्रीने था
 ॥ धर्मठले ते पण ठव्यो, पांतरीयो तिहां जाय ॥
 ॥ १ ॥ जिमाडी मंत्रीशने, पाइ मद चंडहास ॥ सुतो
 मंत्री तिहां कियो, करी गणिका वेसास ॥ २ ॥ ठाम
 ठाम राखी दूती, रथ पंकतिनी ठोड ॥ तिणे ठवी वे
 श्या मोकले, थंग थालत सहु ठोड ॥ ३ ॥ हवे ग
 णिकायें थाणीयो, निज पुर अजयकुमार ॥ थाप्यो
 चंद्रप्रद्योतने, गणिका लहे सत्कार ॥ ४ ॥ तिणें घा

ल्यो कव पिंजरे, तोपण न करे खेद ॥ जे विधातार
शिर लख्यो, तेहनी धरे उमेद ॥ ५ ॥ गोड गोड न
मोकल्या, श्रीश्रेणिक नरराय ॥ सहु फरी पावा आ
विया, खबर न लायी कांय ॥ ६ ॥

॥ ढाल पांचमी ॥ धीरज जीव धरे नहीं जी ॥ ए देशी ॥

॥ श्रेणिक चिंतातुर ययो जी, हीयडो दुःख जरा
य ॥ सुणी माता धरणी ढली जी, थंगज दुःख न ख
माय रे ॥ मंत्री तो विण घडी रे न जाय ॥ ए आं
कणी ॥ १ ॥ हा ! वत्स हवे तुं किहां गयो जी, ए
वहुं दइ अम दुःख ॥ दे दरिसण तुं आवीने जी, ज्युं
अम पामुं सुख रे ॥ मं० ॥ २ ॥ तुं ठे पाणी मठ
ज्युं जी, मा पितु बिलवे दोइ ॥ नयणे वेहु आंसु ऊ
रे जी, धीरज घडीय न होय रे ॥ मं० ॥ ३ ॥ प्रजा
लोक आक्रंद करे जी, तेहना गुण संनार ॥ हा ! मं
त्रीसर तुऊ विना जी, अमने कुणआधार रे ॥ मं० ॥
॥ ४ ॥ घडी एक रहेतो नही जी, मा पितु चुं तूं दूर
॥ आज कियां गयो एकलो जी, दइ अमने दुःख पूर
रे ॥ मं० ॥ ५ ॥ कृण माता धरणी ढले जी, कृण
सचेती थाय ॥ समजावे सखियां मली जी, बिलवे
वइ वइ धाय रे ॥ मं० ॥ ६ ॥ हितवत्सल मावित्रनो

1990

1

3 7

41

Figure 1

5.25

1

•

54

रेहतो थको, न धरे मनमां दुःख ॥ निज नारिगुं ति
 हां कियो, नोगवतो रहे सुख ॥ ३ ॥ किम आवी ते
 इहां कियो, सुणजो तास विचार ॥ करमें सुख दुःख नो
 गवे, जीव इणे संसार ॥ ४ ॥

॥ ढाल ठछी ॥

॥ कुंवर इतो मन चिंतवे ॥ ए देशी ॥ जे परणी
 खेचर सुता, अजयकुंवर धरी प्रेम ॥ शिवादेवी ते दिये
 आणीने, ते आवी हो इहां कियो एम ॥ १ ॥ शील सु
 दढ पाव्यो जिणे रे, वली पायो हो निज कंत ॥ जी
 वित जावे नवियण सांजलो रे, नय आणी हो परज
 वनो तंत ॥ शी० ॥ ए आंकणी ॥ २ ॥ मानीता मं
 त्रीशने, देखी मुऊ किता रोप ॥ विद्य सिद्ध चंमालणी,
 वश करी हो दान सदोष ॥ शी० ॥ ३ ॥ शूलीगुं अ
 धिको कह्यो, शोकानोरे किलेश ॥ अणख अदेखाइ करे,
 दाक्षिणता हो न धरे ते लेश ॥ शी० ॥ ४ ॥ साइण
 नी परें सेरवे, वर वशकरण विशेष ॥ कर्म वसें पाठा
 पडे, सहे पोते हो ते कोडी किलेश ॥ शी० ॥ ५ ॥ जो
 स्वारथ सीजे नहीं, तो मारे जरतार ॥ पीये नहितो
 ढोलवे, ए साचो हो दृष्टांत विचार ॥ शी० ॥ ६ ॥ दा
 सी मुखे ते एम कहे, तेम करी कोइ मंत ॥ अग्रिय

हुये मंत्रीशने, जेम सोकां हो होये एकंत ॥ शी० ॥ ७ ॥
 कधी विद्याने बसें, पुरमांहे तिण मारि ॥ जाणी मा
 तमी प्रते, सम पनणे हो मंत्रीश विचार ॥ शी० ॥ ८ ॥
 ॥ ते कहे तुम घरमें अठे, नारी करे ते मारि ॥ रुधिर
 नित मुख दाखवे, ते पापणि हो ते तेषिवार ॥ शी०
 ॥ ९ ॥ ते देखी संजावीने, मंत्री तास कलंक ॥ तेह
 नजावी तेहने, तिण टाळ्यो हो जननो आतंक ॥ शी०
 ॥ १० ॥ देश सीम ठोडी तिणें, करती अतिहि विजा
 प ॥ दोष नहि इहां केहनो, चित्त चिंते हो मुज करमनो
 व्याप ॥ शी० ॥ ११ ॥ दवदंती सीता सती, रुपि द
 तादि अनेक ॥ तेणीयें पण दुःख जोगव्यां, तो मुजने
 हो हवे केहो विवेक ॥ शी० ॥ १२ ॥ तिहां तसु ए
 क तापस मळ्यो, उजखते लइ साथ ॥ उज्जणी पदुचा
 बीने, दीये शिवदेवीने हो तापस हाथ ॥ शी० ॥ १३ ॥
 सोक तणी करतव्यता, कूडो जाणी कलंक ॥ ते सा
 ये सुख जोगवे, तिहां मंत्री हो नित थनय निःशंक
 ॥ शी० ॥ १४ ॥ चंद कहे सहु धर्म फलें, सीजे वं
 ठित काम ॥ निकलंकी दुइ थापणो, वली पायो हो
 जीवित पियु आम ॥ शी० ॥ १५ ॥ सर्व ० ॥ ११९ ॥

॥ दोहा ॥

॥ हवे ठे राजें तेहने, चार रतन सुविचार ॥ रे
 शिवा गज अथनिलगिरि, अग्रि नीरु रथसार ॥ १ ॥
 थो दूत ठे तेहने, ते पण सरस रतन ॥ ए चारे ग्रहा
 जणी, मंत्री कीथो मन्न ॥ २ ॥ बुद्धि पतायें संपने,
 सहु मन वंठित जोग ॥ थापद सहु दूरे टले, लाजे
 वंठित जोग ॥ ३ ॥

॥ ढाल सातमी ॥ राग धाहडीआशा ॥ थयवा
 कंतडे देशावर गोरीरे गम कीयो रे ॥ ए देशी ॥

॥ बुद्धि फले नरने इण जगतमें रे, जुयो हीपडे
 विमास ॥ दुर्जन पण सहु मज्जन दुवे रे, लहे सयजे
 जगवास ॥ वृ० ॥ १ ॥ लोहजंघो लेखवा हवे रे, हवे
 ते मेजे राय ॥ लोहजंघो जर वन्म जणी रे, वार वार
 नीर पाय ॥ वृ० ॥ २ ॥ तसु गमनागमने करी रे,
 चिंते लोक मखेद ॥ दिन प्रते चाले कोम शारे, जार
 जणावे जेद ॥ वृ० ॥ ३ ॥ निणे माग्यो ए सही रे,
 तसु संयत्न करी दुर ॥ एक विष अहि मोदक ठवे रे,
 तिहां फिणे ने जम्पूर ॥ वृ० ॥ ४ ॥ मारग चजतां न
 वितथना गमें रे, ठोडे संयत्न जाम ॥ निज ठांके करी
 नेहने पात्रियो रे, युज वाने त्रिहुं गाम ॥ वृ० ॥ ५ ॥

अण जिम्यो ते थावियो रे, प्रणमे नरवर पाय ॥ पूठे
 नरपति दीसे थाज तुं रे, किण कारण विठाय ॥ बु०
 ॥ ५ ॥ नूपनणी हवे ते कहे रे, सहु भारग विरतंत ॥
 ते पण तेही अजयने रे, पूठे हेतु तुरंत ॥ बु० ॥ ६ ॥
 तेहनी गंधे जाणी कहे रे, अहिंसि विष दात ॥
 इय जोग ठांटे ते तिहां रे, तरु जाजित रूप मात
 ॥ बु० ॥ ७ ॥ अनय नणे वनमांहे जइ रे, विमुख
 मोदयो एह ॥ तिम कीधो तिणे वनतरुने दही रे, दग
 विष मुठ नेह ॥ बु० ॥ ८ ॥ हवे सुप्रमन्न नृप वर दीयो
 रे, धंध मोक्ष विण नाम ॥ मंत्री कहे मुज राखवी
 रे, ए थापण तुम पाम ॥ बु० ॥ ९ ॥ लक्ष्मी विन
 य यश नंदिज लहे रे, जेहन बुद्धिप्रकाश ॥ पहेजां
 वर मंत्रीमा पामीयो रे, चम प्रयांतन पाम ॥ बु० ॥ १० ॥

॥ दोहा ॥

॥ हवे निण धंद प्रयांतने, रूप कला गूण जाण
 ॥ नामवदना नाम तनु योजन वन अममान ॥ १ ॥
 धर निद्या न अति निपुण नवि जाणो मगान ॥ तनु
 संगीत लागावया नृप चिम अपनी चित ॥ २ ॥ अ
 नय नणी नृप जागिदया, कोइ संगित प्रवीण ॥ काम
 धापुर रात्रियो, उदयन सखित प्रवीण ॥ ३ ॥ तनु ध

हवा गज कारिमो, सुंदर नृप कराय ॥ सायुध सुनट
मांहे रह्या, पंत्र प्रयोग चलाय ॥ ४ ॥ कौसंबी वन
थावियो, ते गज वनचर देख ॥ कर जोडीने वीन
व्यो, नृपतिने सुविशेष ॥ ५ ॥

॥ ठाल आवमी ॥

॥ वेगे पधारो मेहेलयी ॥ ए देशी ॥ उदयन नर
वर सांनली, गज ग्रहेवा गयो तेथ ॥ तजी परिजन
थाप एकलो, सुनटे दीगो तेथ ॥ उ० ॥ १ ॥ जाणी
थवसर थापणो, नीसर नृपने बांधि ॥ लेइ चाव्या
उळेणियें, चाढि तिण गजस्कंध ॥ उ० ॥ २ ॥ सेवक
निज प्रभुने दीयो, कहे तव चंम नरिंद ॥ मुज पुत्री
ने शीखवो, गीत कला नरिंद ॥ उ० ॥ ३ ॥ सन्मुख
कन्या न जोश्वो, एक नयन ठे तेह ॥ देखी लज्जा
पामरो, श्म कही राख्यो गेह ॥ उ० ॥ ४ ॥ कन्याने
बली श्म कह्यो, ए संगीत प्रवीण ॥ कुष्टि ए तिण मत
करो, थति प्रसंग रस लीण ॥ उ० ॥ ५ ॥ कन्या प
रीठने थंतरे, जणे कला मन लाय ॥ कन्या चिंते
जोश्यें, केवो विद्या दाय ॥ उ० ॥ ६ ॥ चल चित्त
ते कूडो जणे, उदयन कहे रीताय ॥ कांणी कूडो
कांइ जणे, जण निज मन करी ठाय ॥ उ० ॥ ७ ॥

कहे कन्या कुटी किशुं, वचन कहे अविचार ॥ इम
 मृणी नृप मन चमकियो, ततक्षण परख्यो सार ॥
 ४० ॥ ७ ॥ सुंदर कन्या प्रद्योतनी, रूप अनुपम पे
 ख ॥ मांहो मांही निहालतां, थपो अनुराग विशेष
 ॥ ४० ॥ ८ ॥ कुंवरी रीजी कुंवरछुं, घांजी कंचनमा
 ज ॥ जाणीने सुखछुं रहे, उदयनने ते वाल ॥ ४०
 ॥ ९ ॥ अन्य दिन थनलगिरि हाथियो, ठनमूली
 थालान ॥ नगर जमे जन क्षोभतो, न गणे ते पील
 वाण ॥ ४० ॥ १० ॥ नखरे थनयने पूठीयो, ए गज
 किम वश थाय ॥ वात्तवदत्ता साथे थइ, सतानीक
 सुत गाथ ॥ ४० ॥ ११ ॥ राय वचन कुंवरी मली,
 घदयन गावे गीत ॥ राग मधुर ध्वनि मोहियो, गज
 थंन्यो एक चित्त ॥ ४० ॥ १२ ॥ उदयन तसु उपर
 चढ्यो, गज ततक्षण वश कीध ॥ थालाने थाणी वां
 थियो, जग सघले वश लीध ॥ ४० ॥ १३ ॥ सर्व ॥ १५२ ॥

॥ दोहा ॥

॥ मालवपति रीठ्यो घणूं, थनयनणी तेडाय ॥
 पर बीजो मागो दये, जे तुम थावे दाय ॥ १ ॥ थ
 नय प्रथम वरनी परे, थापे नृपति पास ॥ थयसर
 ए हुं संघडी, पूरीत थपणी थार ॥ २ ॥ परिजनने

परिवारगुं, चंन चळ्यो आराम ॥ उदयननी करवा ख
 वर, मंत्री युगंधर ताम ॥ ३ ॥ ते नमतो बोले इशो,
 हुं मुज नरपति काज ॥ त्रणे वस्तु जो नवि हरुं, तो
 नहीं मंत्री शिरताज ॥ ४ ॥ इम सुणी नरपति कोपि
 यो, ग्रही दीगो उन्मत्त ॥ परवश वक्तो जाणीने,
 नूपे मूक्यो जट्ट ॥ ५ ॥ गीत काज तेडाविया, उद
 यन कन्या अज्ज ॥ ते लही अवसर आपणे, वेगव
 वती करे सज्ज ॥ ६ ॥

॥ ढाल नवमी ॥

॥ कायथके सवारे सदा सुरंगो आवे ॥ ए देशी ॥
 बुद्धि करी सुरगुरु सारिखो रे, मंत्री युगंधर तेह ॥ सा
 धे कारज स्वामीनां रे, साचा मंत्री जेह ॥ बु० ॥ १ ॥
 मली मंत्री पीलवाणगुं रे, करी दृढ मन आलोच ॥
 मूत्र घटा चारे नखा रे, अवर न कीधो शोच ॥ बु०
 ॥ २ ॥ कुंज उव्या किरणी शिरे रे, सद्दु सज्ज कीधो
 साज ॥ वासवदत्ता साथ लेरे, चढी चळ्यो उदयनरा
 ज ॥ बु० ॥ ३ ॥ तव उदयन मंत्री इम कहे रे, सांन
 लजो सद्दु कोइ ॥ उदयन राजकन्या हरी रे, जाये दि
 वस ए जोइ ॥ बु० ॥ ४ ॥ इम सुणी मालवपति को
 पियो रे, निज मुहता कहे तेडि ॥ अनलगिरी गज स

जिते चढ्या रे, कोसंवी नृप केडि ॥ बु० ॥ ५ ॥ वठपति
 वेगवती चढ्यो रे, जाय जोयण पचवीश ॥ देखी हंक
 हा आवता रे, नंजे घडो सुजगीश ॥ बु० ॥ ६ ॥ तसु
 गंय गज जुव्यो घणुं रे, पंथें जातो करे ढील ॥ उद
 यन वण वार इम कीयो रे, निज पुर थावीयो ली
 ल ॥ बु० ॥ ७ ॥ करणी कालंगत थड रे, वेगें सजी
 निज सेन ॥ थावंती देखी प्रद्योतनां रे, गया वली
 सुजट उळेण ॥ बु० ॥ ८ ॥ वचन सुणी नृप सज थ
 यो रे, मंत्री वच उवसंत ॥ मूके जेट उदयनजणी
 रे, जाणी निज सुता कंत ॥ बु० ॥ ९ ॥ एक दिन स
 यल पलीवणो रे, देखी नगरी नरराय ॥ पूठे थजयने
 ते कहे रे, थगने थग्रि कषाय ॥ बु० ॥ १० ॥ एम
 सुणी थग्रि साहामो कीयो रे, ते ततक्षण उवसंत ॥
 सुप्रसन्न त्रीजो वर दीयो रे, राखे नृप कने मंत ॥ बु०
 ॥ ११ ॥ व्यंतर नय त्यां वपन्यां रे, वली पूठे नरना
 ह ॥ वपइव ए किम वपसमे रे, ते कहे बुद्धि थगाह
 ॥ बु० ॥ १२ ॥ नृपति तुळ थंतेउरी रे, नयणे जी
 शे एह ॥ मंत्री वचन नृपति कीयो रे, व्यंतर जीत्य
 तेह ॥ बु० ॥ १३ ॥ वली मंत्रीश नणे इशुं रे, राणी फरइ
 दीयो पिंम ॥ नूत नणी निश तिम कियो रे, पयो पु

कुशल अखंम ॥ बु० ॥ १४ ॥ सर्वगाथा ॥ १७२ ॥

॥ दोहा ॥

॥ चोथो वर नूपति दीयो, मंत्रीने सुप्रसन्न ॥ अ
वसर जाणी आपणो, अजय नणे सुवचन ॥ १ ॥ दे
राजन हवे मुज नणी, थापण चार उदार ॥ देवशिवा
गज अनलगिरी, अग्निनीरू रय सार ॥ २ ॥ दीजे चो
थो दूत मुज, नूपति चतुर सुजाण ॥ ए चारे साथे लइ,
चिंता तजीश निज ठाण ॥ ३ ॥ इण वाते असमय
नृपति, गोडे ते कर जोड ॥ तव मंत्रीसर इम नणे, व
लतो मूठ मरोड ॥ ४ ॥ दिवसें चौपटी चौहटे, करतो
तुं आकंद ॥ जो लेउं तुज पुर थकी, तो हुं अजय नरिं
इ ॥ ५ ॥ बोली करीने चालियो, लेइ साथ कलत्त ॥
माय ताय हर्षित थयां, राजगृही पुर पत्त ॥ ६ ॥

॥ ढाल दशमी ॥

॥ राग धन्याश्री ॥ मधुकरना गीतनी देशी ॥ अथ
वा धनसारथवा साधूने ॥ ए देशी ॥

॥ हवे मंत्री प्रद्योतने, ग्रहवानी धरी टेक ॥ धन
धन ॥ दो गणिकातेडावियां, रूपवंत सुधिवेक ॥ ध० ॥ १ ॥
ते गणिका साथे लियां, आप थयो वाणिज ॥ ध० ॥
पहोतो नगर अवंतीए, सद्गु करियांणे सज्ज ॥ ध० ॥ २ ॥

राजर्षय मंदिर लीयो, करे व्यापार विशेष ॥ ध० ॥ दी
 वी नूपती एकदा, नारी नवले वेश ॥ ध० ॥ ३ ॥ ते
 पण जोवे सन्मुखे, नूप नणी धरी राग ॥ ध० ॥ शाकर
 दूध तणी परें, मैले नयण सराग ॥ ध० ॥ ४ ॥ नरवर
 आयो मंदिरे, मदने परवश आय ॥ ध० ॥ दूती मूकी
 ते कन्हे, इम कहे तेहने जाय ॥ ध० ॥ ५ ॥ रूप
 कला गुण तम तणें, मोही रह्यो लय लाय ॥ ध० ॥
 उठे पाणी मद्य ज्युं, तुम विण मानवराय ॥ ध० ॥ ६ ॥
 वंठे संग आदर घणे, इम सुणी कोपी जेह ॥ ध० ॥
 तरजी तिण वे दूतिका, वली थाइ दूती तेह ॥ ध०
 ॥ ७ ॥ त्रीजे दिन दूती तणां, वचन सुण्या धरी कान
 ॥ ध० ॥ दूतीने तिणे जाणीने दीधो अधिको मान
 ॥ ध० ॥ ८ ॥ ते कहे ए थम रुचेय ठे, पण थम
 बंधव एह ॥ ध० ॥ सदाचार तिणे राखवो, थवसर
 दाखुं तेह ॥ ध० ॥ ९ ॥ आज थकी दिन सातमे, न
 रवर आवजो एक ॥ ध० ॥ इहां बंधव होरो नहि, क
 र्णिं प्रीति विवेक ॥ ध० ॥ १० ॥ तव मंत्री निज नर
 तणो, नाम धर्यो प्रयोत ॥ ध० ॥ कपटे ने गहिलो
 थपो, मंत्री बुद्धि उद्योत ॥ ध० ॥ ११ ॥ नगर जमे ग
 हिलो थको, कहेतो विध विध वाण ॥ ध० ॥ नेवक

मिस करी बांधियो, देखो बुद्धि विनाए ॥ ध० ॥ १२ ॥
 वैद नणी देखाडवा, लै चल्या मांचे थाप ॥ ध० ॥
 राज मारग थाण्यो जिसे, तव करे एम विलाप ॥ ध० ॥
 ॥ १३ ॥ जन सुणजो सहुको तमे, हुं नृप चंम प्रयो
 त ॥ ध० ॥ हरि जायते मुळ नणी, परगट दीणयर ज्यो
 त ॥ ध० ॥ १४ ॥ इम जंखतो रडतो रहे, सातमे दि
 न हवे चूप ॥ ध० ॥ काठ लंपट थाव्यो तिहां, लुब्धो
 रमणी रूप ॥ ध० ॥ १५ ॥ अजय सुनट बांध्यो म
 ली, कोइ न राख्यो माण ॥ ध० ॥ वैद घरें लै जाइ
 शां, अजय सुणी सहु बाण ॥ ध० ॥ १६ ॥ दिवस
 पलंगे ठवि करी, हखो प्रथोन नर राय ॥ ध० ॥ उळे
 णी नगरी विचें, लै नृप मंत्री जाय ॥ ध० ॥ १७ ॥
 थाण्यो राजगृहिपुरें, तात थागें ठव्यो जाम ॥ ध० ॥
 थेलिक अति गृही मारया, धायो देखे ताम ॥ ध० ॥
 ॥ १८ ॥ नीति बचने करी वारियो, देइ बहु सनमान
 ॥ ध० ॥ मूढयो बली अवंतीए, मंत्री वतारी मान ॥ ध० ॥
 ॥ १९ ॥ बुद्धि बळे करी इणि परें, पाळे अपणो बोल
 ॥ ध० ॥ लक्ष्मीविनय बुद्धिवंतनो, एको बोल अमान
 ॥ ध० ॥ २० ॥ सर्वगाया ॥ १९० ॥

॥ दोहा ॥

॥ हवे राजगृहपुर वसे, धनदत्त श्रेष्ठ सुनाम ॥ चो
 सव गुणे करी आगली, वसुमति रमणी धाम ॥ १ ॥
 तास उदर सर उपन्यो, कयवन्नो गुण जाण ॥ पुरुष
 कला जाणे सद्गु, निरुपम रूप निहाण ॥ २ ॥ योवन
 आव्यो तेहने, जयतिरि कन्या तव ॥ मात पिता पर
 णवियो, जाणी जोग समष्ट ॥ ३ ॥ तोपण विद्या श्र
 न्यसें, न रमे विषय विलास ॥ ते जाणी माता हवे,
 कहे प्रियने उवाच ॥ ४ ॥ गोठिल पुरुषां गोठडी, मे
 लवियो उमाह ॥ देवदत्ता घरें आणियो, व्यसन वि
 लण उवाह ॥ ५ ॥

॥ दास श्रगियारमी ॥

॥ नदी यमुनाके तीर उड़े दोइ पंखियां ॥ ए देशी ॥

॥ कयचनो हवे कुंवर रहे तेहने धरे, वेश्यागुं बहु
प्रेम हरख हीयहे धरे ॥ नित नित मूके तात मात
नंदन जणी, कनक रजतनी कोडी मोह माया घणी
॥ १ ॥ जोगवतां बहु जोग वरस केइ थयां, तेहवे
माता तात दोउ परजव गयां ॥ बली मूके धन बहुत
कलत्र पूवायकी, इणि परें तसु धन हीण वरस वारे
जकी ॥ २ ॥ तव थानरण अतारी नारी मूक्यां ति

से, देखी थका तेह ताम चिंते ससे ॥ एक सहस्र
 दीनार घाती मननी रली, थानरण मूक्यां तेह वेश्य
 पाठां बली ॥ ३ ॥ कहे पुत्रीने एम वचन सुण मुज
 खरो, निर्धन ठमो एह थवर धनवंत धरो ॥ जो नर
 कोढी पास हुवे धन बहु परे, काम तणी परे सोइ ग
 णी राखां धरे ॥ ४ ॥ उंच नीच कुज कोइ नहि को
 अंतरो, जिण गंठे धन होइ सोइ गेह संचरो ॥ सुणि
 एहवा हवे बोल पुत्री माता तणा, ते बलती कहे ए
 म माताने गुनमणा ॥ ५ ॥ बार वरसनी प्रीत तोडुं दुं
 किम इमे, ए मुज प्राणाधार तछुं नहि जिम तिमे ॥
 मात न कर विखास सजां जिहां जीव वसें, त्यां लगी
 ए हथुं नेह गेह रमीगुं रसे ॥ ६ ॥ एक दिवस हवे ते
 ह पुत्री वनमें गइ, थका थवसर पामी कहे साहने
 जइ ॥ दिवस घणा थया थाज महेल जाड्या थकां,
 तमे बेसो घरवार काज ए थम जका ॥ ७ ॥ कपट
 करी एम तेह काढयो घर बाहिरे, जो धन हुए तो सा
 ह पेसजो इण धरे ॥ कयबन्नो सुणी एम चिंते मनगुं
 इसो, धिक् धिक् वेश्या जात जात उजति तिसो ॥ ८ ॥
 हवे थायो निज गेह साह निज बारणे, उगी नारी
 स्नेह लइ जल उवारणे ॥ संतोप्यो सुवचन चित्त प्री

तम तणो, मजियां कंत एकांत हरख हेयडे पणो ॥ ९ ॥
 वन कीडा करी प्रेम वेश्या पुत्री जिका, घर नवि देखे
 नाह चिंते एम मत तिका ॥ हुं पण तेहणुं नेह रही
 त तसु मंदिरे, ते पण थाइ तेथ साह तसु थादरे
 ॥ १० ॥ सर्वगाथा ॥ २१३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ हवे कयवन्नो त्यां कणें, मास एक रह्यो गेह ॥
 गर्न रह्यो महिला तणें, धनतिरि नामे जेह ॥ १ ॥
 हवे व्यापारने कारणे, चिंत करे निश दीश ॥ दीनारखुं
 आचरण दीयां, वेढु प्रिया सुजगीश ॥ २ ॥ वणज
 करो इण थाथणुं, चिंत तजो प्रिय दूर ॥ हवे लीला
 सह पामशां, ठे तुम पुण्य पमूर ॥ ३ ॥ तिण कणे
 किणे आवी कहा, परदेशे चले साथ ॥ आचरण ध
 न पर राखीन, थाप थयो तसु साथ ॥ ४ ॥

॥ टाल वारमी ॥

॥ सुज हीयडो हेजाळूड ॥ ए वंशी ॥

॥ साह चव्हे परदेशने, करी सयणाखुं शीत ॥ पर
 रहेजो नजी जांतखुं, दइ इम महिला शीत ॥ सा०
 ॥ १ ॥ स्वामी संप्रेइण कारणे, महिला साये वे
 वि ॥ खाट तजाइ पाथरे, एक वेठजनें रेवि ॥ सा०

॥ २ ॥ पोढाडे प्रीतम जणी, नारि वे थावी गेह ॥
 हवे तिण राते जे थयो, सुणजो कारण तेह ॥ सा० ॥
 ॥ ३ ॥ हवे ठे तिणहिज नगरमें, सेठ सुदंसन नाम ॥
 ॥ पोत जंगे जनने सुखे, मात सुण्यो मृत ताम ॥
 सा० ॥ ४ ॥ धन दइ जनने पाजिया, तेहि बहुअर
 बोलाय ॥ सुत विण ए धन आपणो, सहु लेखी न
 राय ॥ सा० ॥ ५ ॥ ए धन गव्यवा कारणे, करवो
 बीजो प्रीय ॥ जिम मुन होवे नुम नणें, सुणी इम यों
 ले प्रीय ॥ सा० ॥ ६ ॥ मामुज्जी किम कीजीए, एह
 थकारज आय ॥ ननम कुन कानो चढे, वज्जी कहे
 सामु नाम ॥ सा० ॥ ७ ॥ हाण वज जे कीजीयें,
 तेहनो दोष न जाण ॥ निण हाण कस माहरो, व
 दुआं वचन प्रमाण ॥ सा० ॥ ८ ॥ इम आलाय
 करी हवे, चारं वदुआं ने साथ ॥ थावी गने थावी
 यां, जिद्दां उतरिया साथ ॥ सा० ॥ ९ ॥ निग्वी मारो
 साथ ने, थावी देवज सांदि ॥ सुगुं सुनो देवीने, तेज
 उवाइ साद ॥ सा० ॥ १० ॥ थाण्यो मंदिर आपणें,
 पोढाड्यां सुग्य मेज ॥ जागे इमे जेहरे, रमणी चार
 सहेज ॥ सा० ॥ ११ ॥ तव थावी ग्यां मांहरी, इम
 जणे सरस वचन ॥ कुतवेचना मुजने दीयो, नुं वस

पुत्र-रतन ॥ सा० ॥ १२ ॥ ए धन मंदिर ताहरो,
ए बली महिला चार ॥ सुख नोगव इण्णुं इहां, न
हि को चिंत व्यापार ॥ सा० ॥ १३ ॥ स० ॥ २३० ॥

॥ दोहा ॥

॥ हवे कयवन्नो ते जणी, चिंते तव इम चित्त ॥
कुल चिंता हवे शी करुं, विलगुं ए सुख प्रीत ॥ १ ॥
चारे रमणिगुं त्यां किएं, नोगवतो बहु नोग ॥ दोगंद
क सुरनी परे, विलसे पुण्य संयोग ॥ २ ॥ महिला
चार तणें हवे, अनुक्रमें जनम्या पूत ॥ घेरी आखें
ए थया, मुज घर राखण सूत ॥ ३ ॥ वार वरस वो
ल्या जिसे, विधिवश तेहिज साथ ॥ आबी तिण वन
कतखो, आणी तिणे बहु आथ ॥ ४ ॥

॥ ठाल तेरमी ॥

॥ आज निहेजो दीसे नाहलो ॥ ए देशी ॥ हवे
कहे घेरी बहुआने इशो, ए पति ठामो आज ॥ स्वा
रथ इण्णुं सीधो आपणो, हवे इण्णुं श्यो काज ॥
॥ ह० ॥ १ ॥ सुणी वच बहुआं इणि परें चीनवे,
सासुने कर जोड ॥ काज थकाज कराव्यो पहेल्यी,
हवे ठोडवियां खोड ॥ ह० ॥ २ ॥ तव बली घेरी जा
खें एहवुं, कारणवश कीयो तेह ॥ काज सखां पठी

सहु कोइ कहे, दीजे ततकण ठेह ॥ ह० ॥ ३ ॥
 इम करतां नहि तुमने बुरो, कारण वस तजी लाज
 ॥ ठयल जिके नर जिणि तिणि परें, साथे आपणो का
 ज ॥ ह० ॥ ४ ॥ नेहें करी हवे बहुयें कखां, मोदक म
 णि संयुक्त ॥ संवल काजे ते तसु ठवे, उंसीसे निशि
 सुत्त ॥ ह० ॥ ५ ॥ जिम आण्यो तिम मूक्यो बजी,
 ऊपाडी तिहां तेह ॥ जाग्यो चिंते किम हूं इहां कि
 णे, किहां महिला मुज गेह ॥ ह० ॥ ६ ॥ आण्यो
 साथ तिसे त्यां सुणी, आवे सुंदर दोइ ॥ तिमहिज
 प्रियने भूल तणी परें, देखे अचरिज होइ ॥ ह० ॥
 ॥ ७ ॥ किम गयणंगण संचरी, तुमे आया इहां रं
 ग ॥ खेद जिणे दीसे नहिं, मारगनो प्रिय थंग ॥ ह०
 ॥ ८ ॥ एम नणे तसु प्रति दीये, ते सूना हूंकार ॥
 संवल सेज प्रमुख महिला ग्रहे, आण्यो गेह मजार
 ॥ जेहो ॥ ९ ॥ स्नान करे जब ते तिसें, तसु नंदन
 साथ ते, ॥ ते ठे वरस थग्यारनो, आण्यो जणि नी
 चगाइ सा ह० ॥ १० ॥ तब मांगे माता कनें, किंपी
 देह ॥ एक मोदक संवलयकी, वे माता त
 ॥ ११ ॥ लइ खातो बाहिर गयो, नीस
 चन्दी ॥ रतन कंदोइने दीयो, वे सुखडी

मुज सांही ॥ ह० ॥ १२ ॥ जलमांहि पडतां खंम
 थयो, ते जाण्यो जलकंत ॥ रतन जतन करीने हवे,
 राख्यो तिणे एकंत ॥ ह० ॥ १३ ॥ हवे जिमतां मोद
 क थकी, देखी मणि तिणिवार ॥ पनणे जयतिरि प्रि
 य तुमे, गोपवियो धनसार ॥ ह० ॥ १४ ॥ इणि परें
 थाण्यो धन लायव जणी, सुणी तसु वचन विलास
 ॥ कयवन्नो हर्षित थयो, रहे हवे मुजग थावास ॥
 ॥ ह० ॥ १५ ॥ सर्वगाथा ॥ ५४ए ॥

॥ दोहा ॥

॥ हवे इण थवसर एकदा, ठे नृपतिने गेह ॥
 सिचणक नामा हाथियो, गजमे सुरमणि तेह ॥ १ ॥
 ते पडोतो जल पीयवा, तव जाव्यो जल तंत ॥ राय
 वचन मंत्रीसरे, दीये पुरि पडह महंत ॥ २ ॥ एक स
 हस्र दिये गाम तसु, परणावे तसु धीय ॥ एम सुणी
 पडहो ठव्यो, ततक्षण कंदोइह ॥ ३ ॥ जलकांते गज
 गोडव्यो, जलचर जीव विशेष ॥ कंदोइ नृप पूठियो,
 रत्न तणो थवशेप ॥ ४ ॥ कयवन्ना सुत मुज दीयो,
 छाखडी साटे एह ॥ सुणी वच नृपति हरखियो, तव
 नांगो संदेह ॥ ५ ॥ कंदोइ घर मूकियो, तेढाव्यो तव
 साह ॥ गाम सहस्र शुं नृप सुता, परणावे उत्साह ॥ ६ ॥

॥ ढाल चौदमी ॥

॥ राग रामग्री ॥ आदरजीव कृमागुण आदर ॥ ए
देशी ॥ महिला त्रणगुं सुख नोगवतो, रहे कयवन्नो
साह जी ॥ अजय कुंवरगुं प्रीत थइ बहु, दिन दिन
हर्ष उत्साह जी ॥ १ ॥ तम पेखो रे, एतो पुण्य फ
व्यो सुविशेषो रे ॥ मत कोइ करो अंदेशो रे, कृपाल
तुम पेखो रे ॥ सुपात्र फल देखो रे, कयवन्नो इण
परें सुख विजसे, ते सहु पुण्य पसाय ॥ त० ॥ ए अंक
णी ॥ २ ॥ एक समे कयवन्नो कहे एम, अजय न
णी धरी प्रीतजी ॥ चार त्रियागुं जे सुख सेव्यां, ते
चढी आव्यां चित्तजी ॥ त० ॥ ३ ॥ चौवुथ ज्ञान धरो
जो मंत्री, तो सारो मुज काजजी ॥ जाखो तेह मया
करी मुजने, हुं सारुं तुम काजजी ॥ त० ॥ ४ ॥ ते
कहे इणहीज नगरी मांहे, ठे रमणी मुज चारजी ॥
वार वरस तिणगुं सुख विजस्यां, ह्वे नहीं तेहनी
सारजी ॥ त० ॥ ५ ॥ सुणी मंत्री चित्तमांही विमा
से, बोल कहे तसु थामजी ॥ ते चारे पुवती संती,
हुं धरिष तुम धामजी ॥ त० ॥ ६ ॥ ते चारे गृहिया
ह्वे इण परें, मंत्री करे वपायजी ॥ बुद्धि वसे जि
ण पुरुषां हीयडे, तेहने सहु सिद्ध पायजी ॥ त० ॥

॥ ७ ॥ देवल एक कराव्यो मंत्री, पुर बाहिर अग्नि
 रामजी ॥ कपवत्ता सम यक्ष्णी प्रतिमा, थापी मंम
 ए सुन गानजी ॥ त० ॥ ८ ॥ पुर सघने उद्घोषणा
 रीपी, मंत्री सद्गु समक्षजी ॥ बालक कष्टने टालण
 कोजे, सद्गु पुजो ए यक्ष्णी ॥ त० ॥ ९ ॥ सुणी उद्
 घोषणा पुरमें एहवी, संतत मौ मली नारजी ॥ चर
 ची पूजी यक्ष् मनावे, बालकने सुखकारजी ॥ त० ॥
 ॥ १० ॥ कपवत्तो मंत्रीमर येहु, येता मंमप निग्वंत
 ली ॥ श्रावे पुग्नी मुंदरि टोले, निणमां ने श्रावंतजी
 ॥ त० ॥ ११ ॥ पनि मम यक्ष्ना प्रतिमा निरखे, प्र
 गद्यो निरहो नामजी ॥ नयणे नीर करे नीऊरणा,
 जाणे पायस मायजी ॥ त० ॥ १२ ॥ रमणी चारे
 विलवे मनगुं, देव जणी रुढे एमजी ॥ एक प्रीतम
 लज्जनिधिमे रक्षिणो, बीजो विहोरा केमजी ॥ त० ॥
 ॥ १३ ॥ मद्रिना धार लणां मुत जेद्रव तनकृण
 थिय निग्वंतजी ॥ नात कदा उग्वंगे येता, बापगुं
 केनि करतजी ॥ त० ॥ १४ ॥ इय वुंठ मद्रि पुज
 ली नारी नरजे मेराने मनजी ॥ धन म्माने रमणी ह
 त पुणने श्राणी घर लमघतजी ॥ त० ॥ १५ ॥ मुद्र
 सात रमणी सयान, विनमे वसित लमजी ॥ नर जो

के कयवन्नो सुरपरें, चंद वचन पुण्य जोगजी ॥ त० १ ॥

॥ दोहा ॥

॥ हवे इण अक्सर एकदा, आब्या बनह मोजा
र ॥ चरम शरीरी चरम जिन ॥ नवियणने सुखहार
॥ १ ॥ निज निज कृदि विस्तारिने, सद्गुको वांछ
जाय ॥ कयवन्नो पण सुणी करी, रोमांचित अंग धा
य ॥ स्नान करी निर्मल जने, पहरी वस्त्र प्रधान ॥
कृदि तणे विस्तारगुं, चाब्यो साह सुजाण ॥ २ ॥
देई तीन प्रदक्षिणा, प्रणमी श्रीजिन देव ॥ कृत पुण्य
पूजे में लही, किम आपद मंपद देव ॥ ४ ॥

॥ दाज पंदरमी ॥

॥ राग मानवी गोडी ॥ जिनवर गुं मेरो मन जागो एदेशी ॥

॥ पनणे जिनवर मधुग वाणी, गुण पुरव विरम
त रे ॥ आत्म विरुथा दुरं गोडी, कर निज मन ए
कंत रे ॥ १० ॥ १ ॥ साजिग्राम एक रे गुन रामे,
तिहां वमे विवरा एक रे ॥ निर्यन परधर काम करे
नित, जानो सुन तसु एक रे ॥ १० ॥ २ ॥ वागुथ्या
चारे जन केरां, आजह मन अधास रे ॥ इणि पई ते
आर्जविका करतो, रहं त्यांदिन स्थिति वास रे ॥
५ १० ॥ ३ ॥ अन्यदा दरसव दिनको आब्या, जम

तां बालक स्वीर रे ॥ ते देखी तिहां मनसा उपनी,
 मागे जननी तीर रे ॥ प० ॥ ४ ॥ माता बाल बचन
 सुणी एहवुं, उपज्युं दुःख अंतराल रे ॥ पाढोसण
 मजी करी तब पूढे, कुण दुःख तुज इणि काल रे
 ॥ प० ॥ ५ ॥ घरनी बात न जाणे बालक, मागे
 स्वीर मुज पास रे ॥ पूज्यो नहि परमेश्वर परजव,
 तो केम फले अम आश रे ॥ प० ॥ ६ ॥ दीन वच
 न सुणी करुणा आणी, ये तसु पायस साज रे ॥ ते
 रांधी बालकने पीरसी, मात गइ किण काज रे ॥ प०
 ॥ ७ ॥ तिण रूपे सम दम रस गुण जरियो, मास
 खमण मुनि कोइ रे ॥ आहार काजे आव्यो ते अट
 तो, तेह रंज्यो मुनि जोइ रे ॥ प० ॥ ८ ॥ तीन जाग
 कळपीने ते ये, नावगुं साधुने स्वीर रे ॥ रस आहारें
 विसूचिका अइ तसु, तिणि निशि ठंढी शरीर रे ॥ प०
 ॥ ९ ॥ त्यांधी इण पुर तुं अवतरियो, दान तणें फ
 ल जोय रे ॥ जागविचें अंतराय जे पामी, ते रेखा फ
 ल होय रे ॥ प० ॥ १० ॥ तुज पाढोसण देतां निरखी,
 अनुमोदना वशें सात रे ॥ तुज नारी गुन वेंसें अइ
 इण जवे, हरण्यां सुणी निज बात रे ॥ प० ॥ ११ ॥
 संवेगे लइ ते हवे संयम, निज प्रियागुं प्रभु पास रे ॥

तप जप स्वप करी स्वर्गे उपन्या, चवि नर नव शि
वास रे ॥ ५० ॥ १२ ॥ सर्वगाथा ॥ २७७ ॥

॥ दोहा ॥

॥ हवे इण अवसर एकदा, राजगृही पुर वाम
समोसखा तारण तरण, गणधर सुधर्मा स्वाम ॥ १ ॥
जाव धरी नवियण घणां, वंदन पढूता तउ ॥ अ
त्यपणे देसन सुणि, जन्म कीयो सुकयउ ॥ २ ॥ ए
कवियारो त्यां किणें, चित्त धरि धर्म विगुह ॥ गणध
देशना सांजली, लइ चारित्रि प्रति बुह ॥ ३ ॥ ते
निगुं करे गोचरी, देखी पुर नर नार ॥ डुप्करकार
ए मुनि, ठेमी क्वि कठ नार ॥ ४ ॥

॥ दाज सोलमी ॥

॥ कुंवरी बोलावे कूवडो ॥ ए देशी ॥ मुनि अण
सहतो एहवो, गुरुने कह्यो प्रकारो रे ॥ पुरजन क
मुज मशकरी, करवो अनेयि विहारो रे ॥ १ ॥ जिन
शासन उजवाळियो, मंत्री रुढी रीतो रे ॥ धर्म तणी
दृढता करे, ते दुए त्रिजग वदीतो रे ॥ जि० ॥ ए
आंकणी ॥ २ ॥ तासु वचन गुरु सज्ज यया, महिय
ल करण विहारो रे ॥ तिण कृण मंत्री आबीने, पूठे
अने कुमारो रे ॥ जि० ॥ ३ ॥ कांइ चासो उतावला,

नाखे श्री गणधारो रे ॥ नव दीक्षित अणगारनो,
 कखो हीजणा विचारो रे ॥ जि० ॥ ४ ॥ एक दिन
 गुरु राखी तिहां, मंत्री बुद्धि विशेषो रे ॥ रत्न तीन
 कोडि लेइने, चौहटे देवो मंत्रीशो रे ॥ जि० ॥ ५ ॥
 पडह देवरायो नगरमे, सुणजो लोक सवाइ रे ॥ आपे
 मणि मंत्रीशरू, इम सुणी थाव्या धाइ रे ॥ जि० ॥ ६ ॥
 तव मंत्रीसर इम नणे, लोकांने हितकारो रे ॥ त्रण
 वस्तु गोडे जिको, तसु दीजे धन सारो रे ॥ जि० ॥
 ॥ ७ ॥ लोक कहे त्रण वस्तु शी, मंत्री नाखे तेहो रे ॥
 बारि बद्धि वनिता तजे, दीजे तसु धन एहो रे ॥ जि०
 ॥ ८ ॥ लोक कहे मंत्रीशने, ए न हुवे अम पाखे रे
 ॥ लोक तणी वाणी सुणी, तव मंत्री इम नाखे रे
 ॥ जि० ॥ ९ ॥ ए धननो एधणी थयो, सांप्रति ए अ
 णगारो रे ॥ त्रण वस्तु गोडी जिणे, त्रण कोडीनो
 ठांणहारो रे ॥ जि० ॥ १० ॥ किम हसियें तुम सा
 धुने, उत्तम करणी कीधो रे ॥ जब सायर तरवा न
 णी, नावगुं संयम लीधो रे ॥ जि० ॥ ११ ॥ निंदा
 करी मूरखपणे, आजयकी अम थामो रे ॥ हवे नवि
 करगुं एहवो, मंत्री शीख दीयें तामो रे ॥ जि० ॥
 १२ ॥ इम जिन धर्म उन्नति करी, हरख्या श्रीगणधा

रो रे ॥ लक्ष्मीचंद कहे एहवो, धन धन तसु अवनता
 रो रे ॥ जि० ॥ १३ ॥ स० ॥ ३०४ ॥

॥ दोहा ॥

॥ एक दिन श्रेणिक राय हवे, वेगो सजा समझ
 ॥ जणे किंसुं मुंहगो अठे, ते जांखो मुज दह ॥ १ ॥
 केइ बोले एहवो, मोती मुंहगा स्वाम ॥ हीर चीर
 मणि सार के, के मृगमद अनिराम ॥ २ ॥ केइ चंद
 न वावनो, हय गय केसर केवि ॥ रुप्य सुवन केई
 चवे, हवे मंत्री कहे हेवि ॥ ३ ॥ अजय जणे मुंहगो
 अठे, स्वामी सघले मंस ॥ एह वचन माने न को,
 राजादिक मन अंश ॥ ४ ॥

॥ ढाल सत्तरमी ॥

॥ राग गोडी ॥ पूर्व जव तमे सांजलो ॥ ए देशी ॥
 हवे मंत्रीसर इम जणे, सुण श्रेणिक महाराजो रे ॥
 पांच दिनां लगें ए सही, दीजें राज मुज आजो रे
 ॥ १ ॥ धन धन अजय कला निलो, जगु मति चार
 उदारो रे ॥ सुर गुरु पण जिण आगले, न करे बुद्धि
 अहंकारो रे ॥ ध० ॥ ए आंकणी ॥ २ ॥ दीधुं राज मं
 त्रीसने, नूपति रहे आवासो रे ॥ को दीये नूप समा
 धिने, नर कालेजा मांसो रे ॥ ध० ॥ ३ ॥ पडह दिरा

सो लोकमें, उरपली जवदोऽ मानो रे ॥ जो को दे
 ण कण सही, तास वधारुं वानो रे ॥ ध० ॥ ४ ॥
 उरपली नव दीधो कियो, प्राण सहुने प्यारो रे ॥
 धन थाणी दिये जन घणा, जय वसे जाणि विचारो
 रे ॥ ध० ॥ ५ ॥ जीवहुं वांते ठे सहु, मरण न वांते
 कोऽ रे ॥ धन मलतां वली सोहिलो, प्राण वले नवि
 होऽ रे ॥ ध० ॥ ६ ॥ धन थंवार किया घणां, देखी श्री
 मगधेसो रे ॥ रुठे राय तेडावीयो, अजय जणी निज
 पासो रे ॥ ध० ॥ ७ ॥ कहे एतो धन क्यांयकी, कि
 ण परें जेलो कीधो रे ॥ प्रजा लोकने पीडीने, अण
 यश कांइ तें लीधो रे ॥ ध० ॥ ८ ॥ अजय कहे अ
 पयश बिना, ए मेल्यो धन तातो रे ॥ निज नर ठांना
 भूकीने, लेवा पुरनी वातो रे ॥ ध० ॥ ९ ॥ पग पग
 मंत्री यश सुणे, ते जाणी कहे जूपां रे ॥ किम वछ
 यश लठि घेदु, जाखो तेह स्वरूपां रे ॥ ध० ॥ १० ॥ ते
 कहे में जन पासधी, माग्यो कालजा मांसो रे ॥ ध
 न थाणी दीयो घणां, पण पल नाप्यो थंशो रे ॥ ध०
 ॥ ११ ॥ ठामो ठाम दीधी वली, पाठी धननी राशो
 रे ॥ तिण पली मूंगो जाणियो, सहुको थायो विश्वा
 सो रे ॥ ध० ॥ १२ ॥ इन बुद्धि देखी मंत्रीशनी, हर

ख्यो नरपति चित्तो रे ॥ लक्ष्मीविनय कहे अवसरे,
बुद्धियें सद्गु जग मित्तो रे ॥ ध० ॥ १३ ॥ सर्व ॥ ३२१ ॥

॥ दोहा ॥

॥ एक दिन बंदी वीर जिन, बलतां नूपति मं
ति ॥ उपडतो पडतो बली, खेचर एक पेखंत ॥ १ ॥
पूढयो विद्याधर जणी, वात वदे सुवचन ॥ गगन गा
मिनी विद्या तणो, बीसरियो एकवर्ण ॥ २ ॥ इम
सुणि आवी ते कन्हे, मंत्री कहावे विज्ज ॥ अक्षर क
ही विद्या ग्रही, ते साधे सद्गु कज्ज ॥ ३ ॥

॥ ढाल अठारमी ॥

॥ राग मज्जार ॥ मनको प्यारो, तनको प्यारो ॥ ए
हनी अथवा श्री नवकार जपो मन रंगे ॥ ए देशी ॥
मगधेसर पूढे हवे एहवो, निज परखदने साररी ॥ मा
६ ॥ धर्मी पापी पुरुष घणा कुण, जांखो तेह विचार
री ॥ मा ६ ॥ १ ॥ सुणजो बुद्धि मंत्रीसर केरी, इणनो
पण लवलेशरी ॥ मा ० ॥ जेहनी बुद्धि देखीने मोह्यो
श्रीश्रेणिक मगधेसरी ॥ मा ० ॥ सु ० ॥ ए आंकणी ॥
२ ॥ सत्तां पुरुष बोले तव एहवो, धर्मी थोडा स्वामरी
॥ मा ० ॥ पापी जन जगमे ठे बहुला, मंत्री जणे तव
आमरी ॥ मा ० ॥ सु ० ॥ ३ ॥ थोडा पापी धर्मी जन

[illegible]

कृष्ण आया वीरजिन, देखी उदायन नूप ॥ १ ॥
 वंदी वीर अनय नणे, चर्मराज कृपि कोइ ॥ स्वामी
 उदायन दाखवे, तसु पय वंदे सोइ ॥ ३ ॥

॥ ढाल उंगणशमी ॥

॥ थाप सवार्थ सजे सद्गु ॥ ए देशी ॥ मंत्री हवे
 घर थायीने, मात पितानी पास ॥ अनुमति थापो
 मुज नणी, जिम संयम हो लत्रं जिनवर पास ॥ १ ॥
 ए जग सर्व असासतो, एक साचो हो श्री जिननो
 धर्म ॥ जिनवर देशन सुणि करी, मुज नागो हो
 सधलो नव नर्म ॥ ए० ॥ ए थांकणी ॥ २ ॥
 सुणि माता धरणी ढली, पिता तिमहिज जाण ॥
 शीतल जल चेतन लही, मुख बोले हो इम गद गद
 वाण ॥ ए० ॥ ३ ॥ वल्ल संयम ठे दोहिलो, करवो म
 स्तक लोच ॥ मान संयारे सुइवो, धर्म सेंती हो कर
 वो थालोच ॥ ए० ॥ ४ ॥ लोह चणा केम चावीयें,
 मइण तणें दांतेह ॥ कुण एहवो जग शूरिमां, तोलें
 तोले हो गिरि मंदिर जेह ॥ ए० ॥ ५ ॥ जाव जीव
 असनानना, जरवा वेळू भास ॥ थाव्यां सुख मूरख
 तजे, कुण मंमे हो परजवनी थाश ॥ ए० ॥ ६ ॥
 तिण कारण ए राज्य लइ, नोगवी नोग विलास ॥ थ

આવરે, તું પૂરે હો અમ મનની આશ ॥

માત પિતાનાં વચ સુણી, બોલે સાદસ

વીઠા સદી, ઠે કાચરાં હો નહિ

વીર ॥ એ ॥ ૬ ॥ તન ધન યૌવન કારિમો,

એ પરિવાર ॥ કારિમે ઇણ જગ કારણે, કિમ

માનવ અવતાર ॥ એ ॥ ૭ ॥ માત પિતા કે

હો નહિ, ન ચલે પરણી સાચ ॥ જવ યમશું કાર

પડે, તવ જાયે હો ઠોડી સદુ થાય ॥ એ ॥ ૮ ॥

વંચજ ઘે એ આયુર્યો, જિમ તરુ પાકો પાન ॥ પલ

થકર હયે જાય ઠે, તે ઠીજે હો મુજ થાયુ માન

॥ એ ॥ ૯ ॥ હું પરદેશીની પરેં, હોઈ રહ્યો નિસ

નેહ ॥ કવતાંઈ ધિરતા રહે, ધર ઠપર હો જે ઘરનો

પ્રેમ ॥ એ ॥ ૧૦ ॥ હમ વચન સુણિ દઢ મના, તાત

વીરો આવેશ ॥ વીરુનાં ઇત્સવ કરે, હવે નૂપતિ હો

શ્રીશ્રેણિક નરેશ ॥ એ ॥ ૧૧ ॥ અતિ ઇત્સવશું આ

પિપો, શ્રીજિનયરની પાસ ॥ સ્વહથ વીરુ પામિને,

તે પૂરે હો નિજ મનની આશ ॥ એ ॥ ૧૨ ॥ અતિ નેદે

કરી પ્રુપ્રને, મંદારે મહ્યો ઘતનાર ॥ વીશ વરસ લગી

પાલીને, તે પશુતી હો તિણહિંજ અવ પાર ॥ એ ॥ ૧૩ ॥

॥ दोहा ॥

॥ हवे श्रीवीर जिखंदने, स्वहथें पामी दीख ॥
 नयकुंवर मुनिवर थयो, चाले गुरुनी शीख ॥ १ ॥
 ज्ञानी गुरु पासें नणे, सूत्र अर्थ सिद्धांत ॥ चरण क
 रण नित साचवे, मुनि गुण जास महंत ॥ २ ॥ वि
 नयवंत गुण आगजो, ममता न धरे काय ॥ वत्तम
 तप करतो थको, शोपे थपणी काय ॥ ३ ॥ शत्रु
 मित्र समवड गणे, न करे क्रोध ने मान ॥ क्रूरमनी
 परें गोपव्या, इंडी पांच प्रधान ॥ ४ ॥

॥ ढाल वीगमी ॥

॥ इम धनो धणने परचावे ॥ ए देशी ॥

॥ अजय कुंवर कृपि प्रणमूं पाया, त्रिकरण शुद्ध
 त्रिकाल जी ॥ निरुपम पंच महा व्रत धारी, तीन गु
 पति प्रतिपाल जी ॥ अ० ॥ १ ॥ पट विध जीव दया
 जे पाले, जिन जावित पंच हाले जी ॥ सूर तणी परें
 सहे परीसह, शत्रु मित्र सम निहाले जी ॥ अ० ॥ २ ॥
 क्रोध लोह मद मोह निवाला, निकंचन निरमाया जी ॥
 तप जप दुष्कर करीने पोपे, शोपे जे निज काया जी
 ॥ अ० ॥ ३ ॥ साधु धर्म दश विध करी सोहे, कंच

१ दृष्ट माण समता जी ॥ परिजन स्वजन प्रमुख कि
 २ सती, न धरे जे मन समता जी ॥ अ० ॥ ४ ॥
 ३ समत विचरे नारमनी परें, पंकज दल निर्लेपें जी
 ४ राग रहित जग राख तणी परें, धर्म अग्रि कर्म द्वे
 ५ जी ॥ अ० ॥ ५ ॥ गगन तणी परें जे निरालंबी,
 ६ पुन जिसो अखिलंबी जी ॥ तेजे शोहे सूर तरुण जि
 ७ म ॥ तप करी काया अंधी जी ॥ अ० ॥ ६ ॥ निर्मल
 ८ वस्त्र सखिदने सखिखो, मेरु तणी परें धीरो जी ॥ ह
 ९ मायंत नूमंज जेहवां, सायर जेम गंजीरो जी ॥ अ०
 १० ॥ ७ ॥ सिंह परें जे कर्म मृग फेडे, सौम्यपणे करी चं
 ११ रो जी ॥ दूषण मूल तज्यां कंचन पुं, जनने दीये
 १२ आनंदो जी ॥ अ० ॥ ८ ॥ पांच वर्षे पालीने निर्मज,
 १३ लई अन्नशन सुन ध्यानों जी ॥ शुन परिणामें मुनिव
 १४ र पायो, उत्तम अनुग्र विमानो जी ॥ अ० ॥ ९ ॥

॥ शोहा ॥

॥ मेतीस सागर आपुंदे, अपन्यां अजय सुनीत
 ॥ त्यांची जमी माझाविदेहमें, नानव लही तुजगीत
 ॥ १ ॥ त्यां दीक्षा छेई करी, मुनि छेईजे निर्याण ॥
 ॥ जे प्रणामें निव जावतु, तित धर महु मुदिहाण ॥ २ ॥

ज्ञा पूरण कृतपुण्य कथा, काष्टनारिकथा मांस मह
 ध्यता, विद्याधर विद्या प्राप्ति, कृष्ण शुक्ल प्रासाद प्र
 संग, धार्मिकोत्तर परीक्षा, अन्नयकुमार दीक्षा, नंद
 व्रत ग्रहण मोक्षगमन, अन्नयकुमार अनुत्तर विमा
 नोत्पत्ति वर्णन नामा चतुर्थाधिकारः समाप्तः ॥ प्र
 थम खंडे ढाल ९ ॥ गाथा १७५ ॥ द्वितीय खंडे ढा
 ल १५ गाथा ३०० तृतीय खंडे ढाल १५ गाथा ३०२
 चतुर्थे खंडे ढाल २१ गाथा ३८२ ॥ सर्वे ढाल ॥ ६०॥
 दूहा गाथा सर्वे मन्त्रिने ११६८ सर्वे ग्रंथा ग्रंथ १६६४

इति श्रीअन्नयकुमार मन्त्राध्याय
 नो गम समाप्तः ॥

